

COLLEEN
HOOVER

KASIM

©psilon®

**Kalplere dokunan unutulmaz romanları dünyada
20 milyondan fazla satan Colleen Hoover,
Verity'den de iyi bildiğiniz muhteşem kurgu
yeteneğiyle bir kez daha karşınızda!**

Korkunç bir yangından ağır yanıklarla kurtulan Fallon, Los Angeles'tan taşınacağı gün, yazar olma yolunda emin adımlarla ilerleyen Ben ile tanışır. Aralarındaki zamansız çekim nedeniyle Fallon'ın şehirdeki son gününü birlikte geçirirler. Bu beklenmedik karşılaşma, Ben'e yazmak istediği roman için aradığı ilhamı verir. Bir aradayken yaşadıkları yoğun duyguların etkisiyle ayrılmakta zorlanan ikili, her yıl aynı tarihte buluşmaya ve yıl boyunca hiç haberleşmemeye karar verir. Ancak bir gün Fallon, Ben'in hiç anlatmadığı bambaşka bir hikâyesi olup olmadığını sorgulamaya başlar. Âşık olmaya başladığı adamın bütün hayatını bir romanı kurgular gibi yaşayıp yaşamadığını öğrenmesi gerekecektir.

Bir ilişkinin sonu kalp kırıklığıyla bitse bile yine de bir
aşk hikâyesi olarak sayılır mı?

KDV'den
muafır.

9 Kasım

Orijinal Adı: *November 9*

Colleen Hoover

Çeviri: Şebnem Tansu

Düzenleme

Ny.ozlem

Genel Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç

Editör: Gizem Çiçek

Düzeltili: Aysel Kaya

Kapak ve Sayfa Tasarım: Ali Üzeyir Tiz

1. Baskı: Ekim 2024

ZM

ISBN: 978-625-414-631-2

© Colleen Hoover, 2015

Bu eser, orijinal yayıncısı Simon & Schuster, Inc. alt markası Atria Books ile yapılan anlaşma uyarınca yayımlanmıştır.

Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.

© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:

My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 674 85 28

mymatbaa34@gmail.com

Sertifika No: 47939

Yayımlayan:

Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul

Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98

İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com

E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com

Sertifika No: 49067

COLLEEN HOOVER

9

KASIM

Çeviri
Şebnem Tansu

©psilon°

Levi'ye
Harika bir müzik zevkin var ve sarılmaların tuhaf.
Asla değişme.

İlk 9 Kasım

Ben yarısaydamım, suda yaşarım.
Amaçsızca sürüklenirim.
O benim denizimde batan çapamdır.
– BENTON JAMES KESSLER

Fallon

Bu bardağı başının kenarına vursam nasıl bir ses çıkacağını merak ediyorum.

Kalın bir bardak. Onun başı sert. Burada güzel, büyük bir GÜM sesi çıkma potansiyeli var.

Baş kanar mı merak ediyorum. Masada peçeteler var ama fazla miktarda kanı emecek kadar iyi kalitede değil.

“Yani evet. Biraz şaşırdım ama oluyor,” diyor.

Sesi, elimde kalması ve kafatasının yan tarafına çarp-maması umuduyla bardağı daha sıkı kavramamı sağlıyor.

“Fallon?” Boğazını temizleyip kelimelerini yumuşatmaya çalışsa da hâlâ üzerime bıçak gibi geliyorlar. “Bir şey söyleyecek misin?”

Pipetimi buz parçasının ortasındaki oyuk kısmına saplayıp onun kafası olduğunu hayal ediyorum.

“Ne söylemem gerek?” diye mırıldanırken sesim on sekiz yaşındaki bir yetiştikten çok şımarık bir çocuk gibi çıkıyor. “Seni *tebrik* etmemi mi istiyorsun?”

Sırtım bölmenin arka kısmıyla buluşuyor, kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. Ona bakarken gözlerindeki pişmanlığın beni hayal kırıklığına uğratmasından mı kaynaklandığını yoksa sadece rol mü yaptığını merak ediyorum. Oturalı daha beş dakika oldu ve bölmenin kendi tarafını çoktan sahnesi hâline çevirdi. Ve ben bir kez daha onun seyircisi olmaya zorlanıyorum.

Sessizce beni izlerken parmaklarıyla kahve fincanının kenarında ritim tutuyor.

Tıkıttıkıttık.

Tıkıttıkıttık.

Tıkıttıkıttık.

Sonunda pes edeceğimi ve ona duymak istediği şeyi söyleyeceğimi düşünüyorum ama son iki yıldır yeterince yanımda olmadığından artık o kız olmadığını bilmiyor.

Performansını takdir etmeyi reddedince iç çekip dirseklerini masaya dayıyor. “Benim adıma mutlu olacağını düşünmüştüm.”

Başımı hızlıca sallıyorum. “Senin adına *mutlu* olmak mı?”

Ciddi olamaz.

Omuz silkiyor ve zaten sinir bozucu olan ifadesinin yerini kibirli bir tebessüm alıyor. “Yeniden baba olmak istediğimi bilmiyordum.”

Ağzımdan yüksek sesli, inanamayan bir kahkaha kaçıyor. “Yirmi dört yaşındaki birinin vajinasına sperm bırakmak seni baba yapmaz,” diyorum buruk bir tonla.

Kendini beğenmiş gülümsemesi kayboluyor, arkasına yaslanıp başını yana eğiyor. Ekranda nasıl tepki vereceğini bilmediğinde her zaman baş eğme hareketine başvururdu. “*Sanki bir şey düşünüyormuş gibi görün, bu neredeyse her türlü duyguya karşılık gelir. Üzgün, içedönük, pişman, sempatik.*” Belli ki hayatımın büyük kısmında oyunculuk koçluğumu yaptığını ve bu bakışın bana ilk öğrettiklerinden biri olduğu hatırlamıyor.

“Kendime baba deme hakkım olmadığını mı söylüyorsunuz?” Sesi cevabıma alınmış gibi. “O hâlde bu, beni senin neyin yapar?”

Sorusunu retorik olarak değerlendirip pipetimi başka bir buz parçasına saplıyorum. Ustaca pipetten çektiğim buz parçası ağzıma geliyor. Gürültülü, umursamaz bir çıtırtıyla ısırıyorum. Tabii ki bu soruya cevap vermemi beklemiyor. Kari-

yerim on altı yaşında durma noktasına geldiği geceden beri o bir “baba” değil. Ve kendime karşı dürüst olmam gerekirse o geceden *önce de* bir baba mıydı bilmiyorum. Aramızdaki daha ziyade oyunculuk koçu ve öğrenci ilişkisi gibiydi.

Ellerinden biri alnının üst kısmındaki ekilmiş pahalı saç köklerinin arasına gidiyor. “Neden böyle yapıyorsun?” Her geçen saniye tavrıma daha da sinir oluyor. “Hâlâ mezuniyetine gelmediğim için kızgın mısın? Sana zaten söyledim, programım çakıştı.”

“Yoo,” diye cevap veriyorum sakince. “Seni mezuniyetime *davet* etmedim.”

Geri çekilip inanamayan gözlerle bana bakıyor. “Nedenmiş?”

“Sadece dört biletim vardı.”

“Ve?” diyor. “Ben senin *babanım*. Neden lise mezuniyet törenine beni davet etmedin?”

“Gelmeyecektin.”

“Bunu bilmiyordun.”

“*Gelmedin.*”

Gözlerini deviriyor. “Elbette gelmedim Fallon. *Davetli* değildim.”

Derin bir iç çekiyorum. “İmkânsız birisin. Annem seni neden terk etti şimdi anlıyorum.”

Başını hafifçe sallıyor. “Annen beni en yakın arkadaşıyla yattığım için terk etti. Karakterimin bununla ilgisi yoktu.”

Buna ne cevap vereceğimi bilmiyorum bile. Adam hiç pişmanlık duymuyor. Bundan hem nefret ediyor hem de bunu kışkırtıyorum. Bir bakıma ona daha çok, anneme daha az benzemeyi isterdim. O, kusurlarının farkında değilken benimkiler hayatımın odak noktası. Sabah beni uyandıran, geceleri uykusuz bırakan şey kusurlarım.

“Somon kimin?” diye soruyor garson. Mükemmel zamanlama.

Elimi kaldırıyorum, tabağı önüme koyuyor. Hiç iştahım kalmadığı için çatalımı pirinçler arasında gezdiriyorum.

“Hey, bir dakika!” Başımı kaldırıp garsona bakıyorum ama o benimle konuşmuyor. Dikkatle babama bakıyor. “Siz...”

Ah tanrım. İşte başlıyoruz.

Garson elini masaya vurunca irkiliyorum. “*Sizsiniz!* Siz Donovan O’Neil’siniz! Max Epcott’u oynadınız!”

Babam mütevazı bir tavırla omuz silkiyor ama o adamda mütevazılıktan eser olmadığını biliyorum. Her ne kadar dizi on yıl önce yayından kaldırıldığından beri Max Epcott rolünü oynamamış olsa da hâlâ televizyondaki en önemli şeymiş gibi davranıyor. Hâlâ bu şekilde tepki vermesinin nedeni insanların onu tanıması. Ve insanlar sanki daha önce gerçek hayatta hiç aktör görmemiş gibi davranıyor. Tanrı aşkına, burası Los Angeles! Burada herkes aktör!

Bıçaklama ruh hâlim devam ettiğinden bu kez çatalımı somonuma saplıyorum ama garson araya girip ikisinin fotoğrafını çekip çekemeyeceğimi soruyor.

İç çekiyorum.

İsteksizce bölmeden dışarı çıkıyorum. Fotoğraf çekmem için telefonunu bana vermeye çalışıyor ama elimi havaya kaldırıp yanından geçiyorum.

“Tuvalete gitmeliyim,” diye mırıldanıyorum bölmeden uzaklaşırken. “Sen onunla *selfie* çek. *Selfie* çekilmeye bayılır.”

Babamdan bir an olsun kurtulmak için hızla tuvalete gidiyorum. Neden bugün benimle buluşmasını istediğimi bilmiyorum. Taşınacağım ve onu kimbilir ne kadar süre görmeyeceğim için olabilir ama bu bile kendimi böyle bir duruma sokmam için yeterli bir mazeret değil.

İlk kabinin kapısını iterek açıyorum. Arkamdan kapıyı kilitleyip kutudan aldığım koruyucu kâğıdı klozetin üstüne yayıyorum.

Bir keresinde umumi tuvaletlerdeki bakterilerle ilgili bir çalışma okumuştum. İncelenen tüm tuvaletlerde en az bakteri ilk kabinde görülmüş. İnsanlar en çok kullanılanın ilk kabin olduğunu sandığından çoğunlukla onu tercih etmiyor. Ama ben öyle yapmıyorum. Ben sadece ilk kabinleri kullanıyorum. Her zaman temizlik hastası değildim ama on altı yaşındayken hastanede iki ay geçirmek beni hijyen konusunda biraz obsesif-kompulsif yaptı.

Tuvaleti kullandıktan sonra dolu dolu bir dakika ellerimi yıkıyorum. Bu süre boyunca aynaya bakmayı reddedip gözlerimi ellerimden ayırmıyorum. Gün geçtikçe yansımandan kaçınmak daha kolay hâle gelse de kâğıt havluya uzanırken kendimi görüyorum. Aynaya kaç kez bakmış olsam da hâlâ gördüğüm şeye alışmadım.

Sol elimi kaldırıp yüzümün sol tarafında çenemden boynuma uzanan yara izlerine dokunuyorum. Gömleğimin yakasının altında kaybolan izler elbisemin altında, gövdemin sol tarafı boyunca uzanıp belimin hemen altında bitiyor. Parmaklarımı buruşuk deriye benzeyen cildimde gezdiriyorum. Bu izler benim için yangının, kolumu çimdikleyerek kendimi uyanmaya zorlayacağım bir kâbus değil de gerçek olduğunun daimi hatırlatıcısı.

Yangından sonra haftalarca bandajlı kaldım, vücudumun büyük kısmına dokunamadım. Şimdi yanıklar iyileşti, izleri kaldı ve kendimi takıntılı bir şekilde onlara dokunurken buluyorum. Yara izleri gerilmiş kadife gibi hissettiriyor, normalde onların görüntüsü kadar dokunduğumda verdiği his de beni tiksindirmeli. Ama aksine bu izleri hissetmek hoşuma gidiyor. Ne yaptığımı fark edip kendimi durdurana kadar parmaklarımı dalgınca boynumda ya da kolumda gezdirip tenimdeki kabartmaları okuyorum. Sadece parmak uçlarımdaki bir his bile olsa aslında hayatımı benden alan şeyin hiçbir kısmından hoşlanmamalıyım.

Görünüüü başka bir şey. Her bir kusurum pembe renkle vurgulanıp tüm dünyanın görmesi için sergileniyor gibi. Onları saçlarım ve giysilerimle saklamak için ne kadar çok çabalasam da oradalar. Hep orada olacaklar. Tüm iyi yönlerimi mahveden gecenin daimi hatırlatıcısı olacaklar.

Tarihlere ya da yıldönümlerine odaklanan biri değilim ama bu sabah uyandığımda aklıma ilk gelen bugünün tarihi oldu. Muhtemelen dün gece uykuya dalmadan önce son düşündüğüm şey olduğundan. Az kalsın hayatıma mal olacak alevler babamın evini saralı iki yıl oldu. Belki de bugün babamı görmeyi bu yüzden istedim. Belki onun hatırlayacağını, beni rahatlatacak bir şey söyleyeceğini umdum. Yeterince özür dilediğini biliyorum ama beni unuttuğu için onu nasıl affedebilirim?

Onun evinde ortalama haftada bir kez kalıyordum. Ama o sabah mesaj atıp gece onda kalacağımı haber vermiştim. Yani kim olsa babam kendi evini yanlışlıkla yaktığında gelip beni kurtaracağını sanırdı.

Ama öyle olmadı, orada olduğumu unuttu. Ben ikinci kattan çıgıklar atana kadar kimse evde birinin olduğunu bilmiyordu. Bu yüzden suçluluk duyduğunu biliyorum. Haftalarca beni her gördüğünde özür diledi ama özürleri de ziyaretleri ve telefonla aramaları gibi giderek azaldı. Öyle olmasını istemesem de ona hâlâ kırgınım. Yangın bir kazaydı. Ben hayatta kaldım. Bunlar odaklanmaya çalışmam gereken iki şey ama kendime ne zaman baksam bunu hatırlamakta zorlanıyorum.

Başka biri bana her baktığında da bunu düşünüyorum.

Tuvaletin kapısı açılıyor, bir kadın içeri giriyor. Bana baktıktan sonra gözlerini hemen kaçırıp en sondaki kabine yöneliyor.

Birinci kabini seçmeliydiniz, hanımefendi.

Aynada bir kez daha kendime bakıyorum. Eskiden omuz hizasında kaküllü saçlarım vardı ama son birkaç yılda çok uzadılar. Boşuna değil. Parmaklarımı yüzümün sol yarısının büyük kısmını kapladığından emin olduğum uzun, siyah saçlarımın arasında gezdiriyorum. Gömleğimin sol kolunu bileğime kadar çekiyorum, yakamı boynumu kapatacak kadar yukarı kaldırıyorum. Bu şekilde yara izleri zar zor görünüyor ve aynada kendime bakmaya tahammül edebiliyorum.

Eskiden güzel olduğumu düşünürdüm. Ama saçlar ve giysiler ancak bu kadarını gizleyebiliyor.

Sifon sesini duyuyorum, kadın kabinden çıkmadan kendimi tuvaletten dışarı atıyorum. Çoğu zaman insanlardan kaçınmak için elimden geleni yapıyorum bunun nedeni izlerime bakmalarından korkmam değil. Onlardan izlerime *bakmadıkları* için kaçıyorum. Beni fark ettikleri anda kaba ya da yargılayıcı olmaktan çekindikleri için hemen gözlerini kaçırıyorlar. Sadece biri gözlerimin içine baksa ve bakışlarını kaçırmasa güzel olurdu. Uzun zamandır böyle bir şey olmadı. İtiraf etmek istemesem de alıştığım ilgiyi özlüyorum.

Tuvaletten çıkıp bölmeye doğru yürürken babamın başının arkasını görünce hayal kırıklığı yaşıyorum. Ben tuvaletteyken onun acil bir işi çıktığı için gitmiş olmasını umuyordum.

Babamın oturduğu bir bölme yerine boş bir bölmeyi tercih etmem üzücü. Bu düşünce neredeyse kaşlarımı çatmama neden oluyor ama aniden önünden geçmek üzere olduğum bölmedeki genç adamın bakışlarıyla dikkatim dağılıyor.

Benimle göz teması kurmamak için ellerinden gelen her şeyi yaptıklarından genellikle insanları fark etmem. Ancak bu adamın bakışları yoğun, meraklı ve doğrudan gözlerime bakıyor.

Onu gördüğümde ilk aklıma gelen “*Keşke iki yıl önce olsaydı,*” oluyor.

İlgimi çekebilecek erkeklerle karşılaştığımda sıklıkla böyle düşünüyorum. Ve bu çocuk kesinlikle sevimli. Bu şehirde yaşayan çoğu erkek gibi tipik Hollywood tarzı değil. Onların hepsi başarılı bir oyuncu için bir kalıp varmış ve ona uymaya çalışıyorlarmış gibi aynı görünüyor.

Bu çocuk tam tersi. Kirli sakalı özenli bir sanat çalışması gibi simetrik değil. Aksine, sanki dün gece geç saatlere kadar çalışmış ve bu sabah tıraş olmaya zaman bulamamış gibi yamuk yumuk. Saçlarına yataktan yeni kalkmış gibi dağınık görünmesi için jöleyle şekil verilmemiş. Onunki gerçekten *dağınık*. Çikolata rengi tutamların bazıları asice alnına dökülmüş. Sanki bir randevuya geç kalmış ve aynaya bile bakmadan aceleyle çıkmış gibi görünüyor.

Böylesi derbeder bir görünüm beni rahatsız etmeli ama tuhaf olan da bu. Görünüşüne zerre önem vermiyor gibi görünmesine rağmen şimdiye kadar gördüğüm en çekici adam.

Sanırım.

Bu, temizlik konusunda takıntımın yan etkisi olabilir. Belki de bu adamın sergilediği türden bir umursamazlığı o kadar çok arzuluyorum ki kıskançlığı hayranlıkla karıştırıyorum.

Belki de onu sevimli bulmamın tek nedeni son iki yıldır benimle göz göze geldikten sonra anında bakışlarını kaçırmayan birkaç kişiden biri olması.

Hemen arkasındaki kendi bölmeme gidebilmek için masasının önünden geçmem gerekiyor ve bakışlarını benden ayırması için hızlıca koşmak mı yoksa ilgisini içime çekebilmek için ağır adımlarla ilerlemek mi istediğime karar veremiyorum.

Önünden geçmeye başlarken vücudu hareket ediyor ve ansızın bakışları aşırılıyor. Saldırganlaşıyor. Yanakları-

mın kızarıp tenimin karıncalandığını hissediyorum, başımı öne eğip saçlarımın yüzümün önüne düşmesine izin veriyorum. Hatta görüşünü kapamak için bir tutamı ağzıma çekiyorum. Bana bakmasından neden rahatsız olduğumu bilmesem de oluyorum. Daha birkaç dakika önce bana bakılmasını ne çok özlediğimi düşünüyordum ama şimdi bu olunca sadece bakışlarını kaçırmasını istiyorum.

Görüş alanımdan çıkmadan hemen önce gözlerimi ona doğru çeviriyorum ve bir gülümsemenin hayaletini yakalıyorum.

Yara izlerimi fark etmemiş olmalı. Onun gibi bir adamın bana gülümsemesinin tek nedeni bu olabilir.

Öf. Bu şekilde düşünmek bile sinirlerimi bozuyor. Eski-den böyle bir kız değildim. Kendime güvenirdim ama alevler özgüvenimin her bir kırıntısını eritti. Geri kazanmaya çalıştım ama ben bile aynada kendime bakamazken bir başkasının beni çekici bulabileceğine inanmak zor.

“Bu, hiç eskimiyor,” diyor babam bölmedeki yerime geçerken.

Ona bakıyorum, neredeyse orada olduğunu unutmuşum. “Ne hiç eskimiyor?”

Çatalını şimdi yazar kasada duran garsona doğru salıyor. “Bu,” diyor. “Hayranlarının olması.” Yemeğinden bir lokma alıyor ve dolu ağzıyla konuşmaya devam ediyor. “Pekâlâ, benimle ne hakkında konuşmak istedin?”

“Seninle belli bir şey hakkında konuşmak istediğimi düşündürten ne?”

Masayı gösteriyor. “Birlikte öğle yemeği yiyoruz. Belli ki bana söylemen gereken bir şey var.”

İlişkimizin bu noktaya gelmiş olması üzücü. Basit bir öğle yemeğinin bir kızın babasını görmek istemesinden fazlası olduğunu bilmek.

“Yarın New York’a taşınıyorum. Aslında bu gece. Ama uçağım geç saatte ve resmi olarak ayın 10’unda New York’ta olacağım.”

Peçeteyi alıp öksürüğünü kamufle ediyor. En azından ben öksürdüğünü düşünüyorum. Bu haberin lokmasını boğazına kaçırmayacağından eminim.

“New York mu?” diyor.

Ve sonra... gülüyor. Gülüyor. Sanki New York’ta yaşamam bir şakaymış gibi. *Sakin ol Fallon. Baban bir pislik. Bunu zaten biliyordun.*

“Bu ne böyle? *Neden?* New York’ta ne var?” Konuyu sindirmeye çalışırken soruları peş peşe geliyor. “Ve sakın bana internetten biriyle tanıştığını söyleme.”

Nabzım hızlanıyor. En azından kararımı destekliyor gibi *görünemez* mi?

“Değişiklik istiyorum. Broadway’de seçmelere girebileceğimi düşündüm.”

Yedi yaşındayken babam beni Broadway’de *Cats* müzikalini izlemeye götürmüştü. New York’a ilk gidişimdi ve hayatımdaki en güzel seyahatlerden biriydi. O âna kadar beni hep oyuncu olmaya teşvik etmişti. Ama ben o canlı performansı izleyene kadar oyuncu olmam *gerektiğini* bilmiyordum. Hiçbir zaman tiyatroya yönelme şansım olmadı çünkü babam kariyerimin her adımını kontrol ediyordu ve sinemaya daha düşküncüydü. Kendimle ilgili bir şey yapmayalı iki yıl oldu. Yakın zamanda seçmelere girecek cesareti bulabilir miyim bilmiyorum ama New York’a taşınmak yangından beri yaptığım en proaktif eylem olabilir.

Babam bir yudum su içtikten sonra bardağını masaya koyuyor, omuzları bir iç çekişle çöküyor. “Fallon, dinle,” diyor. “Oyunculuğu özlediğini biliyorum ama artık sence de başka şeylerin peşine düşmenin vakti gelmedi mi?”

Onun yönlendirmelerinden o kadar bıktım ki az önce söylediklerinin saçmalığını belirtme zahmetine bile girmiyorum. Hayatım boyunca tek yaptığı beni onun ayak izlerini takip etmeye zorlamaktı. Yangının ardından tüm bu cesaretlendirmeler kesildi. Ben aptal değilim. Artık aktris olmak için gereken niteliklere sahip olmadığımı düşündüğünün farkındayım ve bir yanım haklı olduğunu biliyor. Hollywood'da görünüş çok önemli.

New York'a tam da bu yüzden taşınmak istiyorum. Eğer yeniden oyunculuk yapmak istiyorsam tiyatro en iyi şansım olabilir.

Keşke bu kadar açık olmasaydı. Taşınmak istediğimi söylediğimde annem çok sevindi. Mezun olup Amber'ın yanına taşındığımdan beri evden nadiren çıktım. Annem uzağa taşınacağım için üzülse de sadece dairemin değil koca Kaliforniya eyaletinin sınırlarının dışına çıkmak istediğim için mutlu oldu.

Keşke babam da bunun benim için ne büyük bir adım olduğunu görebilseydi.

"O anlatıcı işi ne oldu?" diye soruyor.

"Hâlâ devam ediyorum. Sesli kitaplar stüdyolarda kaydediliyor. New York'ta da stüdyolar var."

Gözlerini deviriyor. "Maalesef."

"Sesli kitapların nesi kötü?"

Bana inanamayan bir bakış atıyor. "Sesli kitap okumanın oyunculuğun çöplüğü olması dışında mı? Daha iyisini yapabilirsin Fallon. Tanrım, üniversiteye falan gidebilirsin."

Kalbim sızlıyor. Tam da daha fazla bencil olamayacağını düşünüyordum.

Söylediğinin ne anlama geldiğini fark edince çiğnemeyi kesip doğrudan bana bakıyor. Peçeteye ağzını silip beni işaret ediyor. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Sesli ki-

taplarla kendini küçülttüğünü söylemiyorum. Demek istediğim, artık oyunculuk yapamadığına göre daha iyi bir kariyer bulabilirsin. Kitap okumada fazla para yok. Ya da Broadway’de.”

Broadway kelimesini bir zehirmiş gibi telaffuz ediyor. “Bilgin olsun, sesli kitap okuyan bir sürü saygın aktör var. Ve tam şu anda Broadway’de çalışan birinci sınıf oyuncularını listelememi ister misin? Fazlasıyla zamanım var.”

Benimle aynı fikirde olmadığını bilmeme rağmen başını sallayarak teslim oluyor. Oyunculukla ilgili yapabileceğim birkaç meslekten birini aşağıladığı için kendini kötü hissediyor.

Boş bardağı ağzına götürüyor, başını iyice geriye yatırıp eriyen buzdan gelen bir damla suyu içiyor. “Garson,” diye sesleniyor ve garson başını sallayıp doldurmak için gelene kadar boş bardağı havada sallıyor.

Artık sıcak olmayan somonumu bıçaklıyorum. Umarım yemeğini çabucak bitirir çünkü bu görüşmeye daha fazla katlanabileceğimi sanmıyorum. Bu noktada beni rahatlatan tek şey yarın bu saatlerde onun karşısındaki kıyıda olacağımı bilmek. Güneşi bırakıp kara gidiyor olsam bile.

“Ocak ayının ortası için plan yapma,” diyerek konuyu değiştiriyor. “Bir haftalığına L.A.’e dönmen gerekecek.”

“Neden? Ocakta ne var?”

“Senin ihtiyar evleniyor.”

Ensemi sıkıp kucağıma bakıyorum. “Beni şimdi öldür.”

Suçluluk duyuyorum çünkü her ne kadar gerçekten de birinin beni şu an öldürmesini istesem de bunları yüksek sesle söylemek istememiştim.

“Fallon, onunla tanışana kadar ondan hoşlanıp hoşlanmayacağına karar veremezsin.”

“Ondan hoşlanmayacağımı bilmek için onunla tanışma gerek yok,” diyorum. “Ne de olsa seninle evleniyor.”

Sözlerimin gerçekliğini alaycı bir gülümsemeyle saklamaya çalışıyorum ama ona söylediğim her kelimedede ciddi olduğumu bildiğinden eminim.

“Unuttuysan diye söyleyeyim, annen de benimle evlenmeyi seçti ve görünüşe bakılırsa onu seviyorsun,” diye karşılık veriyor.

Haklı.

“Tuşe. Ama savunma olarak bunun on yaşımdan beri beşinci teklifin olduğunu söyleyeceğim.”

“Ama yalnızca üçüncü eş,” diye açıklıyor.

Sonunda çatalımı somona batırıp bir lokma yiyorum. “Bende erkeklere tövbe etme isteği uyandırırıyorsun,” diyorum dolu ağızla.

Gülüyor. “Bu sorun olmaz. Şimdiye kadar tek bir randevuya çıktığını biliyorum, o da iki yıl önceydi.”

Somonu tek seferde yutuyorum.

Cidden mi? Düzgün babalar dağıtılırken ben neredeydim? Neden bu aptal pisliğe saplanıp kaldım?

Bu öğle yemeğinde kaç kez çam devirdi merak ediyorum. Dikkat etse iyi olacak yoksa çam iğneleri bir yeri ne batacak. Gerçekten de bugünün ne olduğunu bilmiyor. Eğer bilse asla böyle düşüncesizce bir şey söylemezdi.

Kaşlarının ani çatılmasından az önce söyledikleri için özür dilemeye çalıştığını anlayabiliyorum. Kulağa geldiği gibi söylemek istemediğinden eminim ama bu misilleme yapmak istememe engel olmuyor.

Uzanıp saçlarımı sol kulağımın arkasına atıp yara izlerimi ortaya çıkarırken doğrudan gözlerinin içine bakıyorum. “Evet, baba. Erkeklerden eskisi gibi ilgi görmüyorum. Bilirsin, bu olmadan önceki gibi.” Elimizi yüzüme doğru sallarken çoktan ağızından çıkan kelimelerden pişmanlık duyuyorum.

Neden hep onun seviyesine iniyorum? Bundan daha iyisini yapabilirim.

Yanağıma uzanan bakışlarını hemen masaya indiriyor.

Gerçekten pişman görünüyor ve ben de öfkemi bastırıp ona karşı biraz daha iyi olmayı düşünüyorum. Ancak ağzımdan iyi bir şey çıkamadan önce babamın arkasındaki bölmede oturan çocuk ayağa kalkmaya yelteniyor ve dikkatim dağılıyor. Dönmeden önce saçımı yüzüme doğru çekmeye çalışıyorum ama çok geç. Yine bana bakıyor.

Daha önce bana attığı gülümseme hâlâ yüzünde ama bu kez bakışlarımı kaçırmıyorum. Hatta bizim bölmeye doğru gelirken gözlerimi ondan ayırmıyorum. Ben tepki veremediğim koltukta yanıma oturuyor.

Lanet olsun. Ne yapıyor?

“Üzgünüm geciktim bebeğim,” diyor kolunu omzuma dolarken.

Az önce bana bebeğim dedi. Bu tanımadığım adam kolunu omzuma atıp bana bebeğim dedi.

Neler oluyor?

Bu işin içinde olduğunu düşünerek babama bakıyorum ama yanımdaki yabancıya benden daha çok şaşırmış gibi bakıyor.

Kolunun altındaki vücudum dudaklarını başımın yan tarafına bastırıldığını hissettiğim an kasılıyor, “Lanet L.A. trafiği,” diye mırıldanıyor.

Burada.

Ne.

Oluyor.

Çocuk masanın üstünden babamın eline uzanıyor. “Adım Ben,” diyor. “Benton James Kessler. Kızınızın sevgilisiyim.”

Kızınızın... nesi?

Babam elini sıkıyor. Ağzımın bir karış açık olduğundan eminim o yüzden hemen kapatıyorum. Babamın bu adamın kim olduğuna dair bir fikrim olmadığını anlamasını istemiyorum. Ayrıca bu Benton denen çocuğun da ilgisini çektiğim için ağzımın açık kaldığını düşünmesini istemiyorum. Ona böyle bakıyorum çünkü sadece... pekâlâ... çünkü belli ki o bir kaçık.

Babamın elini bırakıyor ve arkasına yaslanıyor. Hızlıca göz kırpıp bana doğru eğiliyor ve ağzını, yumruklamama yetecek kadar kulağıma yaklaştırıyor.

“Bana uyum sağla,” diye fısıldıyor.

Geri çekilirken hâlâ gülümsüyor.

Sadece uyum mu sağlayayım?

Ne bu, doğaçlama ödevi mi yapıyor?

Ama sonra ne olduğunu anlıyorum.

Tüm konuşmamızı duydu. Tuhaf bir yolla babama gününü göstermek istediği için erkek arkadaşımın gibi davranıyor.

Hah. Sanırım yeni sahte erkek arkadaşımın hoşlanıyorum.

Artık babama oyun oynadığını bildiğime göre ona sevgiyle gülümseyebilirim. “Yetişebileceğini sanmıyordum.” Ben’e doğru eğilip babama bakıyorum.

“Bebğim, babanla tanışmak istediğimi biliyorsun. Zaten onu nadiren görüyorsun. Ne kadar trafik olursa olsun bugün gelmeme engel olamazdı.”

Yeni sahte sevgilime bu iğneleme için memnun bir gülümseme atıyorum. Ben’in de babası bir pislik olmalı çünkü ne söylemesi gerektiğini biliyor gibi görünüyor.

“Ah, özür dilerim,” diyor Ben dikkatini babama çevirerek. “İsminizi hatırlayamadım.”

Babam şimdiden Ben’e onaylamayan gözlerle bakıyor. *Tanrım, buna bayıldım.*

“Donovan O’Neil,” diyor babam. “Muhtemelen daha önce duymuşsundur. Ben...”

“Hayır,” diye araya giriyor Ben. “Hiçbir çağrışım yapmadı.” Bana dönüp göz kırpmıyor. “Ama Fallon sizden çok bahsetti.” Çenemi sıkıp babama dönüyor. “Kızımızdan bahsetmişken, onun ta New York’a taşınması konusunda ne düşünüyorsunuz?” Yine bana dönüyor ve kaşlarını çatıyor. “Uğurböceğimin başka bir şehre taşınmasını istemem ama bu, hayallerinin peşinden gitmek anlamına geliyorsa o zaman uçağa bindiğinden emin olan ilk kişi ben olurum.”

Uğurböceği mi? Sahte sevgilim olduğuna şükretmeli çünkü bu ucuz lakap sahte taşaklarına tekme atma hissi uyandırıyor.

Babam boğazını temizliyor, öğle yemeğinin yeni konusundan rahatsız olduğu açık. “On sekiz yaşında birinin peşinden gidebileceği birkaç hayal düşünebiliyorum ama Broadway bunlardan biri değil. Özellikle de şu anki kariyeri göz önüne alındığında. Bana göre Broadway bir basamak inmek demek.”

Ben, koltukta pozisyonunu değiştiriyor. Gerçekten çok güzel kokuyor. Yani bence. Bir erkeğe bu kadar yakın oturmalı o kadar çok oldu ki oldukça normal kokuyor da olabilir.

“İyi ki on sekiz yaşında,” diye cevap veriyor Ben. “Hayatıyla ilgili ne yapacağına dair ebeveynlerin fikirlerinin bu noktada önemi kalmıyor.”

Sadece rol yaptığını biliyorum ama daha önce kimse bana böyle arka çıkmamıştı. Ciğerlerim sıkışıyor gibi hissediyorum. *Aptal ciğerler.*

“Sektörün uzmanından geldiğinde sadece bir fikir olmuyor,” diyor babam. “Bu bir gerçek. Birinin ne zaman çekileceğini bilmesi gerektiğini bilecek kadar uzun süredir bu işin içindeyim.”

Başımı babama doğru çeviriyorum, aynı anda Ben'in omzumdaki kolu kasılıyor.

“Çekilmek mi?” diyor Ben. “Siz az önce gerçekten – *yüksek sesle*– kızınızın pes etmesi gerektiğini mi söylediniz?”

Babam gözlerini deviriyor, kollarını göğsünde kavuşturup dik dik Ben'e bakıyor. Ben, kolunu omzumdan çekip babamın hareketini taklit ederek bakışlarına karşılık veriyor.

Tanrım, bu çok rahatsız edici. Ve aynı zamanda harika. Daha önce babamı böyle hareket ederken görmedim. Daha önce onun birinden anında hoşlanmadığına şahit olmadım.

“Dinle, *Ben*.” Adını ağzında kötü bir tat bırakmış gibi söylüyor. “Sırf doğu yakasında telefon seksi yapma ihtimaliyle heyecanlanıyorsun diye Fallon'ın kafasını saçmalıklarla doldurmana gerek yok.”

Aman Tanrım. Babam az önce benden bu adamın *telefon seksi arkadaşı* olarak mı bahsetti? Babam konuşmaya devam ederken benim ağzım açık kalıyor.

“Kızım akıllıdır. Güçlüdür. Hayatı boyunca çalıştığı kariyerinin bittiğinin farkında çünkü o artık...” Elini bana doğru sallıyor. “Çünkü artık o...”

Cümlesini bitiremiyor, pişmanlık dolu bir ifade yüzüne yayılıyor. Söylemek üzere olduğu şeyin ne olduğunu gayet iyi biliyorum. İki yıldır bunun *dışında* her şeyi söylüyor.

Sadece iki yıl önce en çok umut vadeden genç aktrislerden biriydim ve alevler görünüşümü yaktığı anda stüdyo sözleşmemi iptal etti. Bana kalırsa dikkatsizliğinin neden olduğu bir yangında az kalsın beni kaybedecek olmaktan çok bir aktrisin babası olamamanın üzüntüsünü yaşıyor.

Kontratım iptal olduktan sonra benim yeniden oyunculuk yapma olasılığımı asla konuşmadık. Artık *hiç* konuşmuyoruz. Bir buçuk yıl tüm gününü benimle geçiren babamla artık ayda en fazla bir kez görüşüyoruz.

Yani söylemek üzere olduğu şeyi tamamlamazsa çok üzüleceğim. Artık bir kariyerimin olmamasının tek nede-
ninin görünüşüm olduğunu itiraf etmesini iki yıldır bekli-
yorum. Bugüne kadar sadece söylenmemiş bir varsayımdı.
Niçin oyunculuk yapmadığım konusunu hiç konuşmuyo-
ruz. Sadece *yapmadığım* gerçeğinden bahsediyoruz. Ve ha-
zır başlamışken yangının ilişkimizi de mahvettiğini itiraf
ettiğini duymak güzel olurdu. Oyunculuk koçum ve mena-
jerim olmadığı için bana nasıl babalık yapacağı hakkında
hiçbir fikri yok.

Gözlerimi kısıp ona bakıyorum. “Cümleli tamamlama
baba.”

Başını iki yana sallayıp konuyu tamamen kapatmaya
çalışıyor. Tek kaşımı kaldırarak devam etmesi için meydan
okuyorum.

“Gerçekten de bunu şimdi mi yapmak istiyorsun?” Sah-
te sevgilimi tampon olarak kullanma umuduyla Ben’e doğ-
ru bakıyor.

“Aslına bakarsan, evet.”

Babam gözlerini kapatıp derin bir iç çekiyor. Yeniden
gözlerini açtığında öne eğilip kollarını masanın üstüne ko-
yuyor. “Senin güzel olduğunu düşündüğümü biliyorsun
Fallon. Kelimelerimi eğip bükmeyi bırak. Ancak sektörün
standartları babalarinkinden daha yüksek ve bunu kabul
etmemiz gerekiyor. Aslında kabul *ettiğimizi* sanıyordum,”
diyor gözlerini Ben’e doğru çevirerek.

Sonradan pişman olacağım bir şey söylememek için ya-
nağımı ısııyorum. Gerçeği hep biliyordum. Hastanede yü-
zümü aynada ilk gördüğümde her şeyin bittiğini anladım.
Yine de babamın hayallerimin peşinden koşmayı bırak-
mam gerektiğini düşündüğünü yüksek sesle dile getirdiğini
duymaya hazır değilmişim.

“Vay be,” diye mırıldanıyor Ben fısıldarcasına. “Bu çok...” Babama bakıp başını tiksintiyle iki yana sallıyor. “Sen onun *babası*ın.”

Bilmesem Ben’in rol yapmadığını, yüzündeki ifadenin gerçek olduğunu söylerim.

“Kesinlikle. Ben onun *babası*yım. Küçük kızının kendini iyi hissetmesi için düşündüğü her saçmalığı besleyen annesi değilim. New York ve L.A., Fallon’ın hayatı boyunca peşinden gittiği aynı hayalin peşinde koşan binlerce kızla dolu. Son derece yetenekli kızlar. Olağanüstü güzel kızlar. Fallon onların topundan çok daha yetenekli olduğuna inandığımı biliyor ama o, aynı zamanda gerçekçi de. Herkesin hayalleri var ama maalesef o artık kendininkileri başaracak araçlara sahip değil. Kariyerinde bir nebze işe yaramayacak bir hamle için ülkenin öbür ucuna taşınarak parasını harcamadan önce bunu kabul etmeli.”

Gözlerimi kapıyorum. Gerçeklerin can yaktığını kim söylemişse iyimser davranmış. Gerçekler dayanılmaz acı veren bir orospu çocuğu.

“Tanrım,” diyor Ben. “İnanılmazsın.”

“Ve sen de gerçekçi değilsin,” diyerek karşılık veriyor babam.

Gözlerimi açıp Ben’in kolunu dürterek bölmeden çıkmak istediğimi anlatmaya çalışıyorum. Buna daha fazla dayanamam.

Ben kımıldamıyor. Bunun yerine elini masanın altına kaydırıp dizimi tutarak beni oturmaya zorluyor.

Dokunuşuyla bacağım kasılıyor, bedenim beynime karışık sinyaller gönderiyor. Şu an babama çok kızgınım. Çok fazla. Ama görünürde hiçbir sebep yokken beni savunan bu tamamıyla yabancı adamın varlığı beni bir şekilde sakinleştiriyor. Çılgılık atmak istiyorum, gülmek istiyorum, ağlamak istiyorum ama en çok da bir şeyler yemek istiyorum.

rum. Çünkü şu an gerçekten açım, keşke *somonum soğumasaydı*, lanet olsun!

Bacağımı gevşetmeye çalışıyorum ki Ben ne kadar gerildiğimi anlamasın ama o uzun zaman sonra bana gerçekten dokunan ilk erkek. Dürüst olmam gerekirse bu biraz tuhaf.

“Size bir şey sormama izin verin, Bay O’Neil,” diyor Ben. “Johnny Cash’in dudağında yarık var mıydı?”

Babam susuyor. Ben’in rasgele sorusunun gerçekten bir anlamı olduğunu umarak ben de susuyorum. Country şarkıcısı hakkında konuşmaya başlayana kadar gayet iyi gidiyordu.

Babam, Ben’e sanki deliymiş gibi bakıyor. “Bir country şarkıcısının şu anki sohbetimizle ne alakası var?”

“Çok alakalı,” diye karşılık veriyor Ben hızlıca. “Ve hayır, yoktu. Ancak *Sınırları Aşmak* filminde onu canlandıran oyuncunun yüzünde çok belirgin bir yara izi vardı. Hatta Joaquin Phoenix o rolüyle Oscar Ödülü’ne aday gösterildi.”

Ne yaptığını anlayınca nabzım hızlanıyor.

“Peki ya Idi Amin?” diye soruyor Ben.

Sorulardan sıkılan babam gözlerini deviriyor. “Ona ne olmuş?”

“Düşük gözkapağı yoktu. Ama onu oynayan aktörün –Forest Whitaker– vardı. Komik ama başka bir Akademi Ödülü adayı. Ve kazananı.”

İlk kez birinin babama haddini bildirdiğini görüyorum. Tüm bu konuşma beni rahatsız etse de bu nadir ve güzel ânın tadını çıkaramayacak kadar da kötü hissetmiyorum.

“Tebrikler,” diyor babam Ben’e hiç etkilenmemiş bir tavırla. “Milyonlarca başarısızlık arasından iki başarılı örneği bulup çıkardın.”

Babamın sözlerini kişisel almamaya çalışsam da bu çok zor. Bunun artık onun ve benimle ilgili değil de ikisinin ara-

sındaki bir güç mücadelesi olduğunu olduğunu farkındayım. Babamın kendi kızını savunmak yerine tamamıyla yabancı biriyle yaptığı tartışmayı kazanmaya çalışması beni gerçekten hayal kırıklığına uğrattıyor.

“Kızınız iddia ettiğiniz gibi yetenekliyse onu pes etmek yerine hayallerinin peşinden koşmaya teşvik etmeniz gerekmez mi? Neden dünyayı sizin gözlerinizle görmesini istiyorsunuz?”

Babam geriliyor. “Peki sizce ben dünyayı tam olarak nasıl görüyorum Bay Kessler?”

Ben, babamla göz temasını kesmeden arkasına yaslanıyor. “Kibirli bir pisliğin at gözlükleriyle.”

Takip eden sessizlik fırtınadan önceki sükûnete benziyor. İkisinden birinin ilk yumruğu sallamasını bekliyorum ama bunun yerine babam elini cebine atıp cüzdanını çıkarıyor. Nakitleri masanın üstüne atıp doğrudan bana bakıyor.

“Fazla dürüst olabilirim ama duymak istediğin saçmalıkla o zaman bu herif tam sana göre.” Bölmeden çıkıyor. “Annenin ona bayılacağından eminim,” diye mırıldanıyor.

Sözleriyle irkiliyorum. Ona bir hakaretle karşılık vermeyi istiyorum. Öyle destansı bir hakaret ki egosu günlerce toparlanamasın. Tek sorun, kimsenin kalbi olmayan bir adamı yaralayacak bir söz söyleyemeyecek olması.

Kapıdan çıkarken arkasından bağırmak yerine sessizce oturuyorum.

Sahte sevgilimle birlikte.

Bu hayatımın en utanç verici, en tuhaf ânı olmalı.

İlk damlanın gözümünden aktığını hissettiğim anda Ben’in kolunu itiyorum. “Çıkmam gerek,” diye fısıldıyorum. “Lütfen.”

Kalkıyor, yanından geçerken başımı kaldırmıyorum. Bir kez daha tuvalete giderken ona bakmaya cesaret edemiyorum. Erkek arkadaşımış gibi davranma ihtiyacı duy-

ması yeterince utanç verici. Yetmezmiş gibi onun önünde babamla tüm zamanların en kötü tartışmasını yaptım.

Ben, Benton James Kessler olsam sahte ayrılığı şimdiye kadar yapardım.

Düzenleme

Ny.ozlem

Ben

Başımı ellerimin arasına alıp tuvaletten dönmesini bekliyorum.

Aslında gitmeliydim.

Ama gitmek istemiyorum. Babasına çektiğim numarayla ona saygısızlık ettiğimi hissediyorum. Ne kadar sakın olmaya çalışmış olsam da bu kızın hayatına bir tilkinin zarafetiyle değil de on beş bin tonluk fil ağırlığıyla daldım.

Neden müdahale etme ihtiyacı duydum? Neden babasıyla kendisinin baş edemeyeceğini düşündüm? Şu an muhtemelen bana kızgındır ve üstelik daha sadece yarım saattir sahte bir ilişkinin içindeyiz.

Tam da bu yüzden gerçek hayatta kız arkadaşım olmasını tercih ediyorum, kavga çıkarmadan *numarasını* bile yapamıyorum.

Ama az önce ona sıcak somon söyledim, acaba bu biraz olsun telafi eder mi?

Sonunda tuvaletten çıkıyor ama benim hâlâ onun bölmesinde olduğumu görünce duraksıyor. Yüzündeki şaşkınlığın geri dönmesi benim gitmiş olacağımdan emin olduğunu gösteriyor.

Gitmeliydim. Hatta bir saat önce gitmiş olmalıydım.

Gidebilirdim, gitmeliydim, gitmedim.

Ayağa kalkıp oturması için işaret ediyorum. Kendi yerine kayarken bana şüpheyle bakıyor. Ben kendi bölmeme uzanıp dizüstü bilgisayarımı, tabağımı ve içeceğimi alıyo-

rum. Hepsini onun masasına bırakıp birkaç dakika önce pislik babasının işgal ettiği koltuğa geçiyorum.

Masaya bakıyor, muhtemelen yemeğinin nereye gittiğini merak ediyor.

“Soğumuştı,” diyorum. “Garsona yenisini getirmesini söyledim.”

Bakışlarını bana çeviriyor ama başı hareket etmiyor. Yüzünde bir gülümseme belirmiyor ya da teşekkür ederim demiyor. Sadece... bakıyor.

Hamburgerimden bir lokma ısırp çiğnemeye başlıyorum.

Utangaç biri olmadığını biliyorum. Babasıyla konuşma şeklinden onun hazırcevap olduğunu söyleyebilirim, bu yüzden şu anki sessizliği kafamı karıştırıyor. Lokmamı yutup içeceğimden bir yudum alıyorum ve tüm bu süre boyunca göz temasını bozmuyorum. Keşke aklımdan mükemmel bir özür hazırladığımı söyleyebilsem ama öyle yapmıyorum. Anlaşılan tek bir şeye odaklanabilen bir zihnim var ve şu anda düşünmemem gereken iki şeyi düşünüyorum.

Göğüslerini.

İkisini de.

Biliyorum. Acınacak hâldeyim. Ama burada öylece oturup birbirimize bakacaksak *her şeyi* hayal gücüne bırakan uzun kollu gömlek giymek yerine bir parça göğüs dekoltesi gösterse iyi olurdu. Dışarısı neredeyse otuz derece. Üzerine... manastırdan ilham almayan bir şey giymeliydi.

Birkaç masa ileride oturan bir çift kalkıp çıkışa gitmek için bize doğru yürüyor. Fallon’ın başını çevirdiğini, saçlarının koruma kalkanı misali yüzüne dökülmesine izin verdiğini fark ediyorum. Bunu bilinçli yaptığını sanmıyorum. Kusur olarak gördüğü şeyleri gizlemeye çalışmak onun için doğal bir tepki gibi görünüyor.

Muhtemelen bu yüzden uzun kollu gömlek giyiyor. İnsanların altındakileri görmesini engelliyor.

Ve tabii ki bunu düşünmek beni yine göğüslerine getiriyor. Onlar da yaralı mı? Vücudunun ne kadarı etkilendi?

Zihinsel olarak onu soymaya başlıyorum ama seksi bir şekilde değil. Sadece merak ediyorum. *Gerçekten* merak ediyorum çünkü ona bakmadan duramıyorum ve ben böyle biri değilim. Annem beni bundan daha kibar biri olarak yetiştirdi, bana öğretmeyi başaramadığı şey sadece varlıklarıyla bu davranışları sinayacak kızların olacağıydı.

Bir dakika geçiyor, belki iki. Bana bakışlarını izleyerek kızarmış patateslerimin çoğunu yiyorum. Öfkeli görünmüyor. Korkmuş görünmüyor. Bu noktada diğer herkesten çaresizce saklamaya çalıştığı izlerini bile gizlemeye çalışmıyor.

Yavaşça aşağı kaymaya başlayan bakışları gömleğimde duruyor. Bir süre ona baktıktan sonra gözlerini kollarımda, omuzlarımda ve yüzümde gezdiriyor. Saçlarıma gelince duruyor.

“Bu sabah nereye gittin?”

Sorusu o kadar beklenmedik ki ağızımdaki lokmayı çiğnemeyi bırakıyorum. Bana soracağı ilk sorunun hayatına müdahale etme nedenim olacağını sanıyordum. Ağızımdaki yutmam, içeceğimden bir yudum alıp peçeteyle ağızımı silmem birkaç saniyemi alıyor, ardından arkama yaslanıyorum.

“Ne demek istiyorsun?”

Saçımı işaret ediyor. “Saçların dağınık.” Gömleğimi işaret ediyor. “Dün giydiğin gömleği giyiyorsun.” Gözleri parmaklarıma iniyor. “Tırnakların düzgün.”

Dün giydiğim gömleği giydiğimi nereden biliyor?

“Bu sabah her nerede uyandıysan neden aceleyle çıktın?” diye soruyor.

Gömleğime sonra tırnaklarıma bakıyorum. *Bu sabah aceleyle çıktığımı nasıl bilebiliyor?*

“Bakımsız insanların tırnakları seninki gibi düzgün olmaz,” diyor. “Bu, gömleğindeki hardal lekesiyle çelişiyor.”

Gömleğime bakıyorum. Şu âna kadar fark etmediğim hardal lekesine.

“Hamburgerinde mayonez var. Ve hardal pek kahvaltıda yenen bir şey değil ve yemeğini dünden beri bir şey yemiş gibi soluksuz yutuyorsun, o hâlde leke büyük ihtimalle dün akşam yediğin bir şeyden. Ve belli ki bu sabah aynaya bakmamışsın aksi hâlde evden saçların bu şekilde görünürken çıkmazdın. Duş alıp saçlarını kurutmadan uyuya mı kaldın?” Uzun saçlarına dokunup bir tutamı parmakları arasında kaydırıyor. “Çünkü seninki gibi kalın telli saçlar ıslak yattığında kabarır. Tekrar yıkamadan şekil vermek mümkün olmaz.” Öne eğilip merakla bana bakıyor. “Saçının önü nasıl öyle kalktı? Yüzüstü mü uyuyorsun?”

O ne? Dedektif mi?

“Ben...” Ona inanamayarak bakıyorum. “Evet, yüzüstü uyurum. Ve derse geç kalmıştım.”

Zaten bunu biliyormuş gibi başını sallıyor.

Yeni tabakla gelen garson suyunu dolduruyor. Ona bir şey söylemek istermiş gibi ağzını açıyor ama Fallon garsona bakmıyor. Hâlâ bana bakıyor ama ona teşekkür etmeyi ihmal etmiyor.

Garson uzaklaşacakmış gibi görünüyor ama sonra durup ona dönüyor. Ellerini ovuşturuyor, ağzından çıkacak soruyu sormakta tereddüt ettiği açıkça görünüyor. “Şey... pardon. Donovan O’Neil? Sizin babanız mı?”

Fallon yüzünde okunaksız bir ifadeyle garsona bakıyor. “Evet,” diyor düz bir sesle.

Verdiği yanıtla rahatlayan garson gülümsüyor. “Vay canına,” deyip hayranlıkla başını sallıyor. “Ne harika! Babanızın Max Epcott olması nasıl bir his?”

Ne gülümsüyor ne de irkiliyor. İfadesinde bu soruyu milyonlarca kez duyduğunu gösteren hiçbir şey yok. Alaycı cevabını bekliyorum, babasının duyarsız yorumlarına verdiği yanıtlara bakılırsa garsonun da bundan nasibini alacağından şüphem yok.

Tam gözlerini devirmek üzere olduğunu düşünürken tuttuğu nefesini bırakıp gülümsüyor. “Kesinlikle inanılmaz. Ben dünyadaki en şanslı kızım.”

Garson sırtıyor. “Bu gerçekten çok havalı.”

Garson arkasını dönüp uzaklaşırken yine bana dönüyor. “Ne dersin?” diye soruyor.

Sorusunu anlamam birkaç saniyemi alıyor çünkü hâlâ az önce garsona verdiği boktan cevabı sindirmeye çalışıyorum. Neredeyse sebebini soracakken fikrimi değiştiriyorum. İnsanlara bir sürü gerçeği açıklamaktansa duymak istedikleri cevabı vermenin daha kolay olduğundan eminim. Şimdiye kadar tanıştığım en sadık insan olmalı çünkü o adam benim babam olsa onun hakkında böyle şeyler söyleyebileceğimi sanmıyorum.

“Yaratıcı yazarlık.”

Düşünceli bir gülümsemeyle çatalını eline alıyor. “Oyuncu olmadığını biliyordum.” Somonundan bir lokma alıyor ve daha ilkini yutmadan ikincisini çatalına batırıyor. Sonraki birkaç dakika tam bir sessizlik içinde yemeklerimizi yiyoruz. Ben bütün tabağı bitiriyorum ama o daha yarısını yemeden tabağı öteye itiyor.

“Söyle bakalım,” diyor öne eğilerek. “Neden sahte sevgili saçmalığıyla yardımına koşman gerektiğini hissettin?”

İşte başlıyoruz. Bana kızgın. Öyle olacağını düşünmüştüm.

“Kurtarılma ihtiyacın olduğunu düşünmedim. Sadece bazen abesliğin varlığında öfkemi kontrol etmekte zorlanıyorum.”

Tek kaşını kaldırıyor. “Sen kesinlikle yazarsın çünkü kim böyle konuşur ki?”

Gülüyorum. “Üzgünüm. Sanırım kendi işine bakması gereken huysuz bir aptal olabileceğimi söylemeye çalışıyorum.”

Kucağındaki peçeteyi alıp tabağının üstüne koyuyor. Omuzlarından biri yarı omuz silker gibi havaya kalkıyor. “Bozulmadım,” diyor gülümseyerek. “Babamı bu kadar tedirgin görmek bir bakıma eğlenceliydi. Ve daha önce hiç sahte erkek arkadaşım olmamıştı.”

“Benim daha önce hiç *gerçek* erkek arkadaşım olmadı,” diye cevap veriyorum.

Bakışları saçlarıma kayıyor. “İnan bana bu belli. Tanıdığım hiçbir eşcinsel evden senin şu an görüldüğün gibi çıkmaz.”

Görünüşümü bahsettiği kadar umursamadığı hissine kapılıyorum. Fiziksel ayrımcılıktan payına düşeni aldığına eminim, bu yüzden erkekte fiziksel görünümü öncelikler listesinde üst sıralara koyan bir tip olduğuna inanmakta zorlanıyorum.

Benimle dalga geçtiğinin farkındayım. Bilmesem flört ettiğini bile söylerim.

Evet. Kesinlikle bu restorandan çok önce çıkmalıydım ama bu, sürekli kötü kararlar verebilme yeteneğim için gerçekten minnettar olduğum birkaç andan biri.

Garson hesabı getiriyor ama ben ödeyemeden Fallon babasının masanın üstüne fırlattığı paraları alıp ona uzatıyor.

“Üstünü getireyim mi?” diye soruyor garson.

Elini sallıyor. “Hayır, kalsın.”

Garson tabakları alıp gittiğinde aramızda hiçbir şey kalmıyor. Yemeğin bitmek üzere olması beni tedirgin ediyor çünkü onu burada biraz daha tutmak için ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Bu kız New York’a taşınıyor ve büyük ihti-

malle onu bir daha asla görmeyeceğim. Bu düşüncenin beni neden endişelendirdiğini anlamıyorum.

“Pekâlâ,” diyor. “Şimdi mi ayrılmalıyız?”

Her ne kadar hâlâ ciddi ifadesiyle kıvrak zekâsını mı konuşturduğunu yoksa tamamen mi duygusuz olduğunu anlamaya çalışıyor olsam da kahkaha atıyorum. İkisi arasında ince bir çizgi var ama ben ilkinin doğru olduğuna inanıyorum. En azından öyle olduğunu *umuyorum*.

“Daha çıkmayalı başlayalı bir saat olmadı ve sen beni terk etmek mi istiyorsun? Bu sevgili olayında hiç iyi değil miyim?”

Gülümsüyor. “Biraz fazla iyisin. Dürüst olmak gerekirse beni bu endişelendiriyor. Bu, mükemmel erkek arkadaş illüzyonunu kırıp küs olduğumuz sırada kuzenimi hamile bıraktığını söyleyeceğin an mı?”

Tekrar kahkaha atmaktan kendimi alamıyorum. Kesinlikle *kıvrak bir zekâ*. “Onu ben hamile bırakmadım. Yattığımızda zaten yedi aylık hamileydi.”

Bulaşıcı bir kahkaha patlamasıyla ağzım kulaklarıma varıyor, yarı-düzgün bir mizah anlayışına sahip olduğum için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Bu kızı en az üç ya da dört kez daha böyle güldürmeden gözümün önünden ayırmayacağım.

Kahkahaları kesilip yerini yüzünde bir gülümsemeye bırakıyor. Kapıya doğru bakıyor. “Adın gerçekten Ben mi?” diye soruyor gözlerime bakarak.

Başımı sallayarak onaylıyorum.

“Hayattaki en büyük pişmanlığın ne Ben?”

Garip bir soru ama akışına bırakıyorum. Bu kız için tuhaf tamamen normal görünüyor ancak en büyük pişmanlığımı *kimseye* söyleyecek değilim. “Henüz yaşamadığımı düşünüyorum,” diye yalan söylüyorum.

Bana düşünceli bir şekilde bakıyor. “Yani iyi bir insan mısın? Kimseyi öldürmedin mi?”

“Şimdilik.”

Gülümsemesini tutuyor. “Yani bugün birlikte biraz daha zaman geçirsek beni öldüremez misin?”

“Sadece kendimi korumam gerekirse.”

Kahkaha atıyor, ardından çantasına uzanıyor. Omzuna asıp ayağa kalkıyor. “Bu rahatlatıcı. Hadi Pinkberry’e gidip tatlı yerken ayrılalım.”

Dondurmadan nefret ederim. Yoğurttan nefret ederim.

Özellikle de dondurma numarası yapan yoğurttan nefret ederim. Ama bilgisayarımı ve anahtarlarımı alıp bu kız beni nereye götürürse peşinden gitmezsem bana yazıklar olsun.

• • •

“On dördünden beri Los Angeles’ta Pinkberry’e adım atmadan yaşamayı nasıl başardın?” Sesi neredeyse alınmış gibi çıkıyor. Arkasını dönüp ekstra malzemeleri inceliyor. “En azından Starbucks’ı duydun mu?”

Gülüp ayıcık şekerleri işaret ediyorum. Tezgâhtar kabıma bir kaşık dolusu koyuyor. “Starbucks’ta yaşıyor sayılırım. Ben bir yazarım. Bu, geçiş ritüeli.”

Sırada önümde durmuş ödeme yapmak için sıramızın gelmesini beklerken benim kabıma tiksintiyle bakıyor.

“Ah, aman Tanrım,” diyor. “Pinkberry’e gelip sadece *ekstra malzemeleri* yiyemezsin.” Bana yavru kedi öldürmüşüm gibi bakıyor. “Sen insan mısın?”

Gözlerimi devirip önüne dönmesi için omzunu dürtüyorum. “Benimle uğraşmayı kes yoksa bir masa bulmadan seni terk ederim.”

Cüzdanımdan bir yirmilik çıkarıp tatlılarımızı ödüyorum. Kalabalık restoranda dolanıyoruz ama hiç boş masa

yok. Doğruca kapıya yöneliyor, ben de peşinden dışarı çıkıyorum ve boş bir bank bulana kadar kaldırımda yürüyoruz. Bağdaş kurup oturuyor ve kâsesini kucağına koyuyor. İlk kez kâsesine bakıyorum ve üstüne tek bir şey bile koymadığını görüyorum.

Kendi kâseme bakıyorum, ekstra malzemeler dışında bir şey yok.

“Biliyorum,” diyor gülerek. “Jack Sprat yağ yiyemezdi...”

“Karısı yağsız yiyemezdi*,” diye tamamlıyorum.

Gülümseyip kaşığı ağzına götürüyor. Kaşığı dışarı çekip altdudağına bulaşan donmuş yoğurdu yalıyor.

Bugün bunun olmasını hiç beklemiyordum. Bu kızın karşısında oturmayı, dudağındaki dondurmayı yalamasını izlemeyi ve hâlâ nefes aldığımdan emin olmak için hava yutmak zorunda kalmayı.

“Demek yazarsın?”

Sorusu zihnimi bu bataklıktan kurtarmak için ihtiyaç duyduğum tutunma noktası oluyor. Başımı sallıyorum. “Olmayı umuyorum. Profesyonel olarak yapmadım, bu yüzden henüz kendime yazar diyebilir miyim emin değilim.”

Bir süre kıpırdanıp yüzünü bana dönüyor ve dirseğini bankın sırtına dayıyor. “Yazar olduğunu sağlamlamak için maaş çeki almana gerek yok.”

“*Sağlamlamak* aslında bir kelime değil.”

“Gördün mü?” diyor. “Ben bunu bilmiyordum yani kesinlikle sen bir yazarsın. Maaş çeki olsun olmasın ben sana yazar diyeceğim. *Yazar Ben*. Bundan sonra sana böyle hitap edeceğim.”

Gülüyorum. “Peki ben sana nasıl hitap etmeliyim?”

---

* Jack Sprat could eat no fat/His wife could eat no lean... İngilizce bir tekerleme (ç.n.)

Kaşığın ucunu ısırp gözlerini kısarak birkaç saniye düşünüyor. “Güzel soru,” diyor. “Şu an bir geçiş dönemindeyim.”

“*Geçici Fallon*,” diye öneriyorum.

Gülümsüyor. “Bu olur.”

İleriye bakarken sırtı banka değişiyor. Bacaklarını açıp ayağını yere indiriyor. “Peki ne tür şeyler yazmak istiyorsun? Roman? Senaryo?”

“Umarım hepsini. Henüz bir sınır koymak istemiyorum, daha on sekiz yaşımdayım. Hepsini denemek istiyorum ama asıl tutkum kesinlikle roman. Ve şiir.”

Bir lokma daha almadan önce dudaklarının arasından sessiz bir inleme çıkıyor. Neden bilmiyorum ama cevabımın onu üzdüğünü hissediyorum.

“Peki ya sen *Geçici Fallon*? Senin hayattaki hedefin ne?”

Bana göz ucuyla bir bakış atıyor. “Hedeflerimizden mi yoksa tutkularımızdan mı konuşuyoruz?”

“Pek bir farkı yok.”

İsteksizce kahkaha atıyor. “Kocaman bir fark var. Benim tutkum oyunculuk ama hayattaki hedefim bu değil.”

“Neden?”

Bana doğru gözlerini kıstıktan sonra bakışlarını kâsesine indiriyor. Kaşığıyla donmuş yoğurdu karıştırmaya başlıyor. Bu kez tüm vücudunu sarsacak şekilde, sanki parçalanıyormuş gibi inliyor.

“Biliyor musun Ben, bir çift olduğumuzdan beri bana fazlasıyla nazik davranmanı takdir ediyorum ama artık rol yapmayı bırakabilirsin. Babam burada değil.”

Bir lokma daha almak üzereyken kaşık ağzıma değmeden elim havada donup kalıyor. “Bu da ne demek?” diye sorarken konuşmanın bir anda yere çakılmasıyla şaşkına dönüyorum.

Kaşığını yoğurda batırıyor, ardından eğilip kâseyi yanındaki çöpe atıyor. Ayağa kalkıp kollarını kendine dolu-

yor ve yine bana dönüyor. “Hikâyemi gerçekten mi bilmiyorsun yoksa bilmiyormuş gibi mi davranıyorsun?”

Hangi hikâyeden bahsettiğinden emin değilim, bu yüzden başımı hafifçe iki yana sallıyorum. “Şu an kafam çok karıştı.”

İç çekiyor. Yine. Daha önce bir kıza bu kadar kısa sürede bu kadar çok iç çektirmemişimdir herhalde. Üstelik bunlar bir erkeğe becerileri konusunda kendini iyi hissettirecek türden iç çekişler de değil. Daha ziyade insana neyi yanlış yaptığını düşündürtecek iç çekişler.

Bankın arkasında gevşemiş bir tahta parçasını başparmağıyla çekiştiriyor. Sanki benimle değil de onunla konuşuyormuş gibi tahta parçasına odaklanıyor. “On dört yaşındayken şans yüzüme güldü. Sherlock Holmes’un havalı ergenlik yıllarında Nancy Drew ile tanışmasını konu alan *Gumshoe* isimli bir şovda rol aldım. Bir buçuk yıl boyunca o dizinin yıldızıydım ve gerçekten çok iyi gidiyordu. Ama sonra *bu* oldu.” Yüzünü işaret ediyor. “Kontratım iptal edildi. Yerime başkası geldi ve o zamandan beri oyunculuk yapmadım. Yani hedeflerin ve tutkuların iki farklı şey olduğunu söylerken kastettiğim bu. Oyunculuk benim tutkum ama babamın dediği gibi artık hayattaki hedefime ulaşmak için gereken araçlara sahip değilim. Bu yüzden New York’ta bir mucize gerçekleşmezse sanırım yakın zamanda yeni bir hedef aramaya başlayacağım.”

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Şu an bana bakıyor ve cevap vermemi bekliyor ama yeterince hızlı bir şey düşünemiyorum. Çenesini koluna dayayıp arkama bakıyor.

“Anlık motivasyon konuşması yapma konusunda pek iyi değilim,” diyorum. “Bazen geceleri, gün içinde yaptığım konuşmaları o anda söylemiş olmayı dilediğim şeyleri de ekleyerek zihnimde tekrarlarım. Yani şunu bilmeni isterim ki bu gece bu konuşmayı kâğıda aktarırken son derece

kahramanca bir şey söyleyeceğim ve bu kendini gerçekten iyi hissetmeni sağlayacak.”

Alnını koluna düşürüp kahkaha atıyor. Hâli beni de gülümsetiyor. “Bu hikâyede şimdiye kadar duyduğum en iyi cevap bu oldu.”

Öne eğilip kâsemi arkasındaki çöp kutusuna atıyorum. Bölmede oturduğumuzdan beri ilk kez ona bu kadar yakınlığım. Yakınlığım tüm vücudunun kasılmasına neden oluyor. Hemen geri çekilmek yerine doğrudan gözlerine bakıyorum, ardından dudaklarına odaklanıyorum.

“Erkek arkadaşlar bunun içindir,” deyip yavaşça geri çekiliyorum.

Normalde bir kızla flört edip etmemeyi iki kez düşünmem. Bunu hep yaparım. Ama Fallon bana az önce yedi ölümcül günahattan birini işlemişim gibi bakıyor ve bu da aramızdaki titreşimi yanlış okuyup okumadığımı sorguluyor.

Yüzündeki kızgın ifadeden etkilenmeden tamamen geri çekiliyorum. Bana bir parmağını sallıyor. “Bu,” diyor. “Tam bu. Bahsettiğim saçmalık bu.”

Neden bahsettiğini bildiğimi sanmıyorum, bu yüzden temkinli konuşuyorum. “Kendini iyi hissetmen için mi seninle flört ediyormuş gibi yaptığımı düşünüyorsun?”

“Öyle yapmıyor musun?”

Gerçekten böyle mi düşünüyor? İnsanlar gerçekten onunla flört etmiyor mu? Bunun nedeni yara izleri ya da izlerden dolayı duyduğu *güvensizlik* mi? Erkekler kesinlikle onun ima ettiği kadar sığ değiller. Eğer öyleyse tüm erkekler adına ben utanırım. Çünkü bu kız onunla flört eden erkeklerin nedenlerini sorgulamak yerine onları başından savmalı.

Nasıl cevap vereceğimi düşünürken çenemin ortasındaki baskıyı gevşetip elimle ağzımı kapatıyorum. Elbette bu

gece bu ânı düşünürken aklıma her türden harika yanıtlar gelecek. Ama şu an... hayatımı kurtaracak mükemmel cevabı bulamıyorum.

Sanırım dürüst olacağım. En azından *olabildiğince*. Bu kıza yanıt vermenin en iyi yolu bu gibi görünüyor çünkü o saçmalıkları şeffaf bir kâğıda yazılmış gibi okuyor.

Bu kez ben derin bir iç çekiyorum.

“Seni ilk gördüğümde ne düşündüğümü bilmek ister misin?”

Başını yana eğiyor. “Beni ilk gördüğünde mi? Yani tam *bir saat* önceyi mi kast ediyorsun?”

Alaycılığını görmezden gelip devam ediyorum. “Yanımdan ilk geçtiğinde –babanla öğle yemeği randevuna müdahale etmeden önce– sen yürürken sürekli popona baktım. Ve ne tür bir külot giydiğini düşünmeden edemedim. Sen tuvalette kaldığın süre boyunca aklımdaki tek şey buydu. Tanga kızı mıydın? Yoksa çamaşır giymiyor muydun? Çünkü kotunda normal bir külot giydiğini belli eden çizgileri göremiyordum.

“Sen tuvaletten çıkmadan önce midemde panik kasılmaları hissetmeye başladım çünkü yüzünü görmeyi isteyip istemediğimi bilmiyordum. Sizin sohbetinizi dinliyordum ve karakterinin ilgimi çektiğinin farkındaydım. Ama peki ya yüzün? İnsanlar bir kitabı kapağına bakarak yargılamayın derler ama ya kitabı bir şekilde kapağını görmeden okuduysan? Peki ya kitabı çok beğendiysen? Elbette kitabı kapatıp kapağını görmek üzereyken bunun ilgini çekecek bir şey olmasın umarsın. Sonuçta kim inanılmaz derecede güzel yazılmış bir kitabı kitaplığına koyup boktan kapağına bakmak zorunda kalmak ister?”

Bakışlarını hemen kucağına indiriyor ama ben konuşmaya devam ediyorum.

“Sen tuvaletten çıktığında ilk dikkatimi çeken şey saçların oldu. Bana ilk öptüğüm kızı hatırlattı. Adı Abitha’ydı. Harika saçları vardı ve hep hindistancevizi gibi kokardı, bu yüzden senin saçlarının da hindistancevizi gibi kokup kokmadığını merak ettim. Sonra Abitha gibi mi öpüşüyorsun diye düşündüm çünkü benim ilk öpücüğüm olsa da hâlâ tüm detaylarını hatırladığım tek öpücük o. Her neyse, sonrasında gözlerini gördüm. Hâlâ benden birkaç adım uzaktaydın ama sanki sana neden baktığımı anlayamamış gibi doğrudan bana bakıyordun.

“Sonra tedirgin olmaya başladım ve yerimde kıpırdandım çünkü senin de gayet net bir şekilde fark ettiğin gibi henüz aynaya bakmamıştım. Bana bakarken ne gördüğünü ve gördüğün şeyden *hoşlanıp hoşlanmadığımı* bilmiyordum. Avuçlarım terlemeye başladı çünkü benden ilk izlenimini almak üzereydin ve bunun yeterince iyi olduğundan emin değildim.

“O sırada bölmeme varmak üzereydin ve işte yanağın gözüme o an ilişti. Boynun. Yara izlerini ilk kez gördüm ve ben onları fark ettiğim anda sen bakışlarını yere indirip saçlarının yüzünün çoğunu gizlemesine izin verdin. O an ne düşündüm biliyor musun Fallon?”

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve bu soruya cevap vermemi istemediğini anlıyorum. Ne düşündüğümü tam olarak bildiğini sansa da aslında hiçbir fikri yok.

“Çok rahatladım,” diyorum. “Çünkü senin tek bir hareketle gerçekten kendine güvenmediğini anladım. Ve nasıl lanet olası bir güzelliğe sahip olduğun hakkında hiçbir fikrin olmadığı için seninle bir şansım olabileceğini fark ettim. Bu yüzden gülümsedim. Çünkü kartlarımı doğru oynarsam kotunun altında ne tür bir külot olduğunu öğrenebilirdim.”

Sanki o an tüm dünya sessizliğe bürünmeye karar veriyor. Hiç araba geçmiyor. Hiçbir kuş ötmüyor. Kaldırım ta-

mamen boş. Cevap vermesini beklerken hayatımın en uzun on saniyesi geçiyor. Söylediklerimi geri alabilmeyi istediğim on uzun saniye. Her şeyi ortaya dökmek yerine çenemi kapalı tutmayı dilediğim on uzun saniye.

Fallon boğazını temizleyip uzaklara bakıyor. Ayağa kalkıyor.

Ben kımıldamıyorum. Nihayet sahte ayrılışımızı gerçekleştireceğimiz ânın geldiğine karar verip vermediğini görmek için onu izliyorum.

Derin bir nefes alıyor ve nefesini verirken gözlerime bakıyor. “Hâlâ toplanacak bir sürü eşyam var,” diyor. “Bilirsin ki yardım teklif etmek bir sevgilinin yapacağı en kibar şeydir.”

“Toplanmana yardım edeyim mi?” deyiveriyorum.

Umursamazca omuz silkiyor. “Olur.”

Fallon

Annem benim kahramanım. Benim rol modelim. Olmak istediğim kişi. Babama yedi yıl katlanmış. Bu kadar uzun süre dayanan her kadın onur madalyasını hak eder.

On dört yaşında *Gumshoe* dizisinde bana başrol teklif edildiğinde kabul etmem konusunda tereddüt etti. Babamın kariyerinin onu ilgi odağı hâline getirmesinden nefret ediyordu. Dönüştüğü kişiden nefret ediyordu. Tanınmış bir isim olmadan önce babamın harika ve büyüleyici biri olduğunu söylemişti. Ama şöhret aklına girmeye başladıktan sonra annem onun etrafında kalmaya katlanamamıştı. 1993 yılının evliliklerinin sona erdiği, babamın şöhretinin arttığı, ilk ve son çocuklarının –benim– dünyaya geldiği yıl olduğunu söylemişti.

Bu yüzden oyunculığa başladığımda aynı şeylerin benim başıma gelmesine engel olmak için tüm gücüyle çabaladı. Los Angeles'ta gelecek vadeden bir aktris olarak kadınlığa geçiş yaptığınızı hayal edin. Kendinizi kaybetmeniz oldukça kolay olur. Bir sürü arkadaşımın başına bunun geldiğini gördüm.

Ama annem bana bunun olmasına izin vermedi. Yönetmen her gün seti bitirdiğinde tamamlamam gereken bir sürü iş ve sıkı kurallarla eve dönüyordum. Annemin katı biri olduğunu söylemiyorum. Sadece ne kadar popüler olursam olayım bana herhangi bir özel muamele göstermedi.

Ayrıca on altı yaşına kadar biriyle çıkmama da müsaade etmedi. On altıncı yaş günümünden birkaç ay sonra üç

değişik çocukla üç randevuya çıktım. Eğlenceliydi. İkisi sette soyunma odasında bir iki kez öpüşmüş olabileceğim ya da olmayabileceğim iş arkadaşlarımdı. Biri arkadaşımın ağabeyiydi. Kiminle çıktığıma ya da eğlenip eğlenmediğime bakmaksızın annem randevudan eve her döndüğümde benimle kendimi iyice tanıyacağım yaşa gelinceye dek âşık olmamamın önemiyle ilgili aynı konuşmayı yaptı. Bu konuşmayı benimle *hâlâ* da yapar üstelik kimseyle *çıkıyorum*.

Annem, babamdan boşandıktan sonra kendini kişisel gelişim kitaplarına verdi. Ebeveynlik, evlilik, bir kadın olarak kendini bulmakla ilgili bulabildiği her kitabı okudu. Tüm bu kitaplardan sonra kızların on altı ve yirmi üç yaşları arasında hayatlarının diğer zamanlarına göre çok daha fazla değiştikleri sonucuna vardı. Bu yaşları hiçbir erkeğe âşık olmadan geçirmem onun için önemli çünkü eğer âşık olursam *kendimi* nasıl seveceğimi asla öğrenmeyeceğimden korkuyor.

Babamla on altı yaşındayken tanışmış ve ondan yirmi üçünde ayrıldı, bu yüzden yaş aralığının kendi kişisel deneyimlerinden biraz etkilendiğini düşünüyorum. Ancak daha on sekiz yaşında olduğuma ve yakın zamanda yuva kurma planlarım olmadığına göre onun tavsiyelerini dinlemenin ve onun kendine pay çıkarmasına izin vermenin kolay olacağını düşünüyorum. En azından bu kadarını yapabilirim.

Annemin bir kadının nihayet her türlü saçmalığı çözdüğü sihirli bir yaş olduğunu düşünmesini komik buluyorum. Yine de en sevdiğim sözlerden birinin annemin uydurduğu bir söz olduğunu itiraf etmeliyim.

“Başka birinde kaybolursan kendini asla bulamayabilirsin.”

Annem ünlü değil. İnanılmaz bir kariyeri yok. Hatta hayatının aşkıyla bile evli değil. Ama onun her daim olduğu bir şey var...

Haklı.

Tam da bu yüzden aksi için bir neden bulana kadar ne kadar saçma görünse de söylediği her kelimeyi dinleyeceğim. Bana bir kere bile kötü tavsiye verdiğini hatırlamıyorum, bu yüzden Benton James Kessler yatak odamın rafında tuttuğum pek çok aşk romanından birinin sayfalarından fırlamış olsa bile adamın en az beş yıl daha benimle olma şansı yok.

Ama bu, parktaki bankta onun kucağına oturup dilimi ağzına sokmak istemediğim anlamına gelmiyor. Çünkü güzel olduğumu düşündüğünü itiraf ettiğinden beri kendimi tutmakta çok zorlanıyorum.

Hayır, bir dakika.

Kullandığı kelime tam olarak *lanet olası bir güzellikti*.

Gerçek olmayacak kadar iyi görünmesine, muhtemelen yığınla kusuru ve sinir bozucu küçük alışkanlıkları olmasına rağmen günün kalanını onunla geçirmek isteyecek kadar açgözlüyüm. Hem kimbilir? Her ne kadar New York’a taşınıyor olsam da yine de bu gece kucağına oturabilir ve dilimi ağzına sokabilirim.

Sabah uyandığımda bugünün iki yıldır geçirdiğim en zor gün olacağını düşünmüştüm. Hayatımın en kötü gününün yıldönümünün iyi bir şekilde biteceği kimin aklına gelirdi?

“Yirmi, otuz beş, kare,” diyerek apartmanın kapı şifresini veriyorum. Pencereyi indirip şifreyi giriyor. Bu sabah babamla buluşmak için restorana taksiyle gitmiştim, bu yüzden eve Ben’in arabasıyla dönüyoruz.

Boş bir park yerini işaret ediyorum, o yöne dönüp ev arkadaşımın arabasının yanına park ediyor. İkimiz de inip arabasının ön tarafında buluşuyoruz.

“İçeri girmeden önce seni uyarmalıyım,” diyorum.

Önce eve bakıyor, sonra tedirgin gözlerini bana çeviriyor. “Gerçek sevgilinle birlikte yaşamıyorsun, değil mi?”

Gülüyorum. “Hayır, alakası yok. Ev arkadaşımın adı Amber ve daha önce bu kapıdan içeri bir erkekle girmedim-

ğimi düşünürsek seni milyonlarca soru bombardımanına tutacaktır.” Bunu itiraf etmenin beni neden hiç rahatsız etmediğini bilmiyorum.

Kolunu sakince omzuma atıyor ve benimle birlikte binaya doğru yürümeye başlıyor. “Eğer sadece arkadaşmışsınız gibi davranmamı istiyorsan böyle bir şey olmayacak. Ev arkadaşının hatırına ilişkimizi önemsizmiş gibi lanse etmeyeceğim.”

Kahkaha atarak onu kapıya doğru yönlendiriyorum, kapıyı çalmak için elimi kaldırdığımı fark ediyorum ama sonra kolu çeviriyorum. Burası en azından on saat daha benim evim bu yüzden kapıyı çalmama gerek yok.

Kapıdan ilk benim geçebilmem için Ben kolunu omzumdan indiriyor. Oturma odasına doğru bakınca Amber ve erkek arkadaşının mutfak tezgâhının orada olduklarını görüyorum. O ve Glenn bir yılı aşkındır çıkıyor, ikisi de bir şey söylemedi ama bu gece ben ayrılır ayrılmaz Glenn’in buraya taşınacağından oldukça eminim.

Amber başını kaldırıyor ve arkamda duran Ben’i gördüğü anda gözleri kocaman açılıyor.

Daha önce hiç bahsetmediğim oldukça hoş görünen bir erkeği eve getirmem sıradışı bir şey değilmiş gibi neşeyle, “Hey,” diyorum.

Birlikte oturma odasına doğru yürüyoruz ve bu süre boyunca Amber gözlerini Ben’den ayırmıyor. “Selam,” diyor sonunda ona bakarak. “Sen kimsin?” Bana dönüp Ben’i işaret ediyor. “O kim?”

Ben bir adım öne çıkıp elini uzatıyor. “Benton Kessler,” diyor Amber’ın elini sıkarken. Sonra da uzanıp Glenn’in elini sıkıyor. “Ama sadece Ben diyebilirsiniz.” Kolunu yine omzuma doluyor. “Fallon’ın erkek arkadaşım.”

Kahkaha atıyorum ama tek kahkaha atan kişi benim. Glenn onu süzüyor. “Erkek arkadaşı mı?” diye sorup dikkatini bana çeviriyor. “New York’a taşınacağını biliyor mu?”

Başımı sallıyorum. “Tanıştığımızdan beri biliyor.”

Amber kaşını kaldırıyor. “Hangi ara... *ne zaman?*”

Kafası karışık çünkü ona her şeyimi anlattığımı biliyor. Ve bir sevgilimin olması kesinlikle her şeyin parçası sayılır.

“Ah Tanrım,” diyor Ben bana bakarak. “Ne kadar oldu bebeğim? Bir... yoksa iki saat mi?”

“En fazla iki.”

Amber gözlerini kısıyor. Tüm detayları bilmek istiyor ve Ben gitmeden önce onları duyamayacak olmaktan nefret ediyor.

“Biz odamda olacağız,” diyorum sakince.

Ben hızlıca el sallıyor, kolunu omzumdan indirip parmaklarını benimkilere doluyor. “İkinizle de tanıştığımı sevindim.” Koridorun ilerisini işaret ediyor. “Şimdi Fallon’ı odasına kadar takip edeceğim böylece belki ne tür külot giydiğini görebilirim.”

Amber’ın ağzı açık kalırken Glenn kahkaha atıyor. Ben’in şakayı bu kadar ileri götürmesine şaşırarak kolunu itiyorum. “Hayır, *toplannama* yardım etmek için beni odama kadar takip edeceksin.”

Altdudağını dışarı itip sarkıtıyor. Gözlerimi devirip onu odama götürüyorum.

Amber’la iki yılı aşkındır çok iyi arkadaşız. Liseden mezun olduktan sonra birlikte bu daireye taşındık. Bu da sadece altı aydır burada yaşadığım anlamına geliyor yani daha dün yerleştirdiğim şeyleri bugün topluyormuşum gibi hissediyorum.

Odaya girdiğimizde Ben, kapıyı arkasından kapıyor. Bakışlarını odamda gezdiriyor, ben de bavulumu açarken birkaç dakikalığına merakını gidermesine izin veriyorum. New York’ta taşınacağım daire tamamen döşeli, bu yüzden yanıma almam gereken şeyler sadece giysiler ve banyo eşyalarım. Geri kalan her şeyim annemin evinde.

“İyi bir okur musun?” diye soruyor.

Omzumun üstünden bakıyorum, raftaki kitaplarımı işaret ediyor. “Okumayı severim. Kitap yazmakta acele etmelisin çünkü şimdiden OİK listemde.”

“OİK listen mi?”

“Okumak istediğim kitaplar listesi,” diye açıklıyorum.

Kitaplardan birini raftan alıp arkasını okuyor. “Bunu söylemekten nefret ediyorum ama benim yazacağım kitabı beğeneceğini sanmıyorum.” Kitabı rafa geri koyuyor ve başka bir tane alıyor. “Sen romantik romanları seviyor gibisin ve bu benim ilgi alanım değil.”

Dolabımdaki gömlekleri incelemeyi bırakıp ona bakıyorum. “Hayır,” diyorum inleyerek. “Lütfen bana insanları okudukları kitaplara göre yargılayan kasıntı okurlardan biri olduğunu söyleme.”

Başını anında iki yana sallıyor. “Hiç de bile. Ben sadece romantizm hakkında hiçbir şey bilmiyorum. On sekiz yaşındayım. Aşk konusunda pek de uzman sayılmam.”

Dolaptan çıkıp kapıya yaslanıyorum. “Daha önce hiç âşık olmadın mı?”

Başını evet anlamında sallıyor. “Elbette oldum ama romantik bir romana konu olmaya değecek bir şey değildi, bu yüzden bu konuda yazmama gerek yok.” Kendini yatağın üstüne atıp başlığa yaslanarak beni izliyor.

“Sence Stephen King gerçek hayatta bir palyaço tarafından öldürülmüş müdür?” diye soruyorum. “Shakespeare gerçekten bir şişe zehir içmiş midir? Tabii ki hayır, Ben. Bir sebepten dolayı buna kurgu deniyor. Bu saçmalıkları sen uyduruyorsun.”

Yatağın üstünden bana gülümsüyor, onu orada yatarken görmek yanaklarımın alev almasına ve utanmama neden oluyor. Ansızın çarşafımın üzerinde yuvarlanması için ona yalvarmak istiyorum böylece gece uyurken kokusunu alabilirim. Ama sonra bu gece burada uyumayacağımı, New

York'a giden bir uçakta olacağımı hatırlıyorum. Yüzümdeki kızarıklığı göremesin diye yine dolaba dönüyorum.

Sessizce gülüyor. "Az önce edepsiz şeyler düşünüyordun."

"Düşünmüyordum," diyorum hemen.

"Fallon, iki saattir çıkıyoruz. Artık seni bir kitap gibi okuyabiliyorum ve şu an o kitabın erotizm dolu olduğuna eminim."

Kahkaha atıp gömlekleri askılarından çıkarıyorum. Onları nasıl yerleştireceğime henüz karar vermediğimden katlamakla uğraşmayıp odanın ortasına fırlatıyorum.

Ben'e tekrar bakmadan önce dolaptaki gömleklerin dörtte birini çıkarıyorum. Ellerini başının altına koymuş beni izliyor. Buraya geldiğimizde bana gerçekten yardım etmesini beklemiyor, daha ziyade ayak altında olacağını biliyordum. Ama Ben'in de bunu kabul etmesi, benimle daha fazla zaman geçireceği için hâlâ heyecanlı görünmesi kendimi iyi hissetmemi sağlıyor.

Arabayla buraya gelirken onun sebeplerini daha fazla sorgulamamaya karar verdim. Elbette güvensiz yanım hâlâ onun gibi bir çocuğun benim gibi bir kızla ne yaptığını merak ediyor ama bu düşünce aklıma her geldiğinde kendime bankta yaptığımız konuşmayı hatırlatıyorum. Söylediği her şeyde samimi görüldüğünü ve bir şekilde beni çekici bulduğunu söylüyorum kendime. Dürüst olmak gerekirse, büyük resme baktığımızda bu gerçekten önemli mi? Ülkenin diğer tarafına taşınıyorum, yani önümüzdeki birkaç saat içinde her ne olacaksa hayatımı öyle ya da böyle etkileyecek değil. Beni yatağa atmak istiyor olması kimin umurunda? Aslında tek istediğinin bu olmasını *tercih ederim*. İki yıldır ilk kez biri arzu edilir olduğumu hissettirdi, bu yüzden keyif aldığım için kendimi eleştirmeyeceğim.

Şifonyerime doğru yürürken onun telefonunda bir numara tuşladığını duyuyorum. Konuşmasını yaparken ses çıkarmıyorum.

“Bu gece saat yedi için iki kişilik rezervasyon yapabilir miyim?”

Soruyu takip eden sessizlik onun ne diyeceğini beklerken elle tutulur bir hâl alıyor. Kalbim geçtiğimiz iki saatte son iki aydır atmadığı kadar çok attı.

“Benton Kessler. “K-E-S-S-L-E-R.” *Daha fazla sessizlik.* “Mükemmel, çok teşekkür ederim.” *Daha fazla sessizlik.*

En üst çekmeceyi karıştırırken yemeğe yanında götürme niyetinde olduğu kişi olmak için Tanrı’ya dua etmiyormuş gibi davranıyorum. Yatakta kıpırdandığını, ayağa kalktığını duyuyorum. Arkamı döndüğümde bana doğru yürüdüğünü görüyorum. Sırıttıyor, ardından omzumun üstünden karıştırdığım çekmeceye bakıyor.

“Bu senin külot çekmecen mi?” Uzanıp bir tanesini alıyor. Elinden çekip bavuluma doğru atıyorum.

“Dokunma,” diyorum.

Arkamdan dolaşıp dirseğini şifonyere dayıyor. “Külotlarını aldığina göre bu külotsuz gezmediğin anlamına geliyor. Eleme sürecinin sonucuna bakarak şu an tanga giydiğini anlıyorum. Şimdi sadece ne renk olduğunu öğrenmem gerek.”

Çekmecenin içindekileri bavuluma boşaltıyorum. “Külotumu görmek için aklımı çecek güzel sözlerden fazlası gerekiyor *Yazar Ben.*”

Sırıttıyor. “Ya öyle mi? Ne mesela? Şık bir akşam yemeği?” Dirseğini şifonyerden çekip doğruluyor ve ellerini kotunun cebine sokuyor. “Çünkü şu işe bak ki bu akşam saat yedide Chateau Marmont’ta rezervasyonum var.”

Kahkaha atıyorum. “Hadi ya.” Yüzümdeki gülümsemeyi saklamak için etrafından dolanıp yine dolabıma gidiyorum. *Teşekkürler Tanrım. Beni akşam yemeğine götürüyor.* Dolaba ulaştığım anda gülümsemem donuklaşıyor. *Ne giyeceğim ben? Göğüslerim büyüdüğünden beri randevuya çıkmadım.*

“Fallon O’Neil?” diyor dolabın kapısından. “Bu gece benimle çıkar mısın?”

İç çekip sıkıcı giysilerime bakıyorum. “Chateau’ya giderken ne giyeceğim?” Ona dönüp yüzümü buruşturuyorum. “Chipotle’a falan gidemez miydik?”

Kahkaha atıp dolabın içine giriyor ve beni kenara itiyor. Dolabın arkasındaki giysileri karıştırıyor. “Çok uzun,” diyor askıları teker teker iterken. “Çok çirkin. Çok sıradan. Çok resmi.” Sonunda durup bir şey çıkarıyor. Bana dönüp annemin aldığı gündün beri atmayı düşündüğüm siyah elbiseyi havaya kaldırıyor.

Annem sürekli onları gerçekten giymemi umarak bana elbiseler alır. Yara izlerimi kapamayan elbiseler.

Başımı iki yana sallayarak elbiseyi elinden alıp geri asıyorum. Sahip olduğum birkaç uzun kollu elbiseden birini askıdan çıkarıyorum. “Bunu beğendim.”

Bakışları kendi seçtiği elbiseye gidiyor, onu askıdan çekip bana uzatıyor. “Ama ben bunu giymeni istiyorum.”

Elbiseyi ona geri uzatıyorum. “Ben bunu değil, bunu giymek istiyorum.”

“Hayır,” diyor. “Yemeğin parasını ben ödüyorum bu yüzden yerken neye bakacağımı ben seçmeliyim.”

“O hâlde yemeğin parasını *ben* ödeyeyim ve *kendi* giymek istediğim elbiseyi giyeyim.”

“O zaman seni eker ve Chipotle’a giderim.”

İnliyorum. “Sanırım çift olarak ilk kavgamızı yapıyoruz.”

Gülümseyip seçtiği elbiseyi tutan elini uzatıyor. “Eğer bu gece bu elbiseyi giymeyi kabul edersen hemen bu dolapta barışabiliriz.”

Çok kararlı. Ama o lanet elbiseyi giymeyeceğim. Eğer dürüstlük kartını oynamam gerekiyorsa öyle yapacağım.

Sinirli bir şekilde iç çekiyorum. “Bu elbiseyi geçen yıl annem ‘*hadi Fallon’ı düzeltelim*’ aşamasındayken aldı.

Ama benim yerimde olmanın nasıl bir şey olduğuna dair en ufak bir fikri yok. Yani lütfen o elbiseyi giymemi isteme çünkü tenimi çok fazla göstermeyen kıyafetlerle daha rahat ediyorum. İnsanları rahatsız etmekten hoşlanmıyorum ve eğer böyle bir şey giyersem bana baktıkları için kendilerini tuhaf hissedecekler.”

Ben’in çenesi kasılıyor, bakışlarını benden uzaklaştırıp elbiseyi indiriyor. “Tamam,” diyor elbiseyi yere bırakırken.

Nihayet.

“Ama insanların sana bakarken rahatsız olmaları senin suçun.”

Nefesimin kesildiğini saklayamıyorum. İlk kez kendimi babamla konuşuyormuşum gibi hissettiren bir şey söylüyor. Yalan söylemeyeceğim. Bu canımı acıttı. Tıkanmış gibi hissettiğimden boğazımı temizleme ihtiyacı duyuyorum.

“Bu hiç hoş değildi,” diyorum usulca.

Bana doğru bir adım yaklaşıyor. Dolabım zaten yeterince küçük. Onun daha yakınımaya gelmesine ihtiyacım yok. Özellikle de az önceki gibi incitici bir şey söyledikten sonra.

“Ama doğru,” diyor.

Gözlerimi kapatıyorum çünkü ya bunu yapacağım ya da böylesi nefret dolu sözler çıkan ağzına bakacağım.

Sakinleşmek için nefes almak istiyorum ama parmakları yüzümün önündeki saçlara dokunduğu anda soluğum kesiliyor. Beklenmedik fiziksel temas gözlerimi daha da sıkı kapatmama neden oluyor. Ondan gitmesini istemediğim, en azından dolabın dışına itmediğim için kendimi çok aptal hissediyorum. Ama nedense konuşamıyor ya da kımıldayamıyorum. Hatta *nefes* bile alamıyorum.

Saçlarımı alnımdan geri itiyor ve parmaklarını artık yüzüme dökülmeyecek hâle gelinceye kadar saçlarımın arasında gezdiriyor. “Saçlarını böyle kullanıyorsun çünkü insanların seni çok fazla görmesini istemiyorsun. İşe yara-

yacağını düşündüğün için uzun kollu ve yakalı gömlekler giyiyorsun. Ama bu doğru değil.”

Kelimeleri yumruklara dönüşüp doğrudan mideme iniyor. Yüzümü elinden uzaklaştırıyorum ama gözlerim hâlâ kapalı. Yine ağlayacakmışım gibi hissediyorum ve aptal bir yıldönümü için yeterince ağladım.

“İnsanlar sana baktığında yara izlerin yüzünden rahatsız olmuyor, Fallon. Sana bakmanın yanlış olduğunu hissettirdiğin için rahatsız oluyorlar. Ve *inan* bana sen insanların bakmak isteyeceği türden birisin.” Parmak uçlarının çenemin altına süründüğünü hissedip irkiliyorum. “İnanılmaz bir kemik yapın var ve bunun tuhaf bir iltifat olduğunu biliyorum ama bu doğru.” Çenemde gezdirdiği parmakları ağzıma dokunuyor. “Ve dudakların. Erkekler onlara bakıyor çünkü tadının nasıl olduğunu bilmek istiyorlar ve kadınlar onlara kıskançlıkla bakıyor çünkü onların da dudakları seninkilerin renginde olsa bir daha asla ruj almalarına gerek kalmaz.”

Kahkahayla ağlama arası bir ses çıkarıyorum ama yine de ona bakmaya hâlâ cesaret edemiyorum. Bir tahta misali kaskatı kesilmiş hâlde şimdi nereye dokunacağını, ne söyleyeceğini merak ediyorum.

“Ve hayatımda saçları seninki kadar uzun ve güzel olan tek bir kız tanıdım, sana Abitha’yı söylemiştim. Ve şunu bil harika öpüşmesine rağmen seninle mukayese edilemez bile.”

Ellerinin aşağı inip saçlarımı omzumun arkasına ittiğini hissediyorum. O kadar yakınımda ki, göğsümün abartılı inip kalkışlarını görebildiğini biliyorum. Aman *Tanrım*, aniden nefes almak güçleşiyor, sanki beş dakika öncesine göre deniz seviyesinden üç bin metre yukarıdayım.

“Fallon,” diyor dikkatimi çekmek için. Parmaklarını çenemin altına koyup başımı yukarı kaldırıyor. Gözlerimi

açtığımda düşündüğümünden de yakın olduğunu fark ediyorum. Anlamlı bir ifadeyle yüzüme bakıyor. “İnsanlar sana bakmak *istiyor*. İnan bana ben onlardan biriyim. Ama sen her şeyinle ‘bakma’ diye bağırınca insanlar da bunu yapıyor. Yüzündeki birkaç izi dert eden tek kişi sensin.”

Ona inanmayı öyle çok istiyorum ki. Söylediği her şeye inanabilsem o zaman belki hayatım şimdikinden çok daha anlamlı olurdu. Ona inansam belki yeniden seçmelere katılma konusunda bu kadar endişelenmezdim. Belki de annemin benim yaşımda bir kızın yapması gerektiğini söylediği şeyin aynısını yapar ve gerçekte kim olduğumu bulurdum. Kendimden saklanmazdım.

Tanrım, ben kendim için *giyinmiyorum* bile. Başka insanların giymemi tercih edeceğini düşündüğüm kıyafetleri giyiyorum.

Ben’in gözleri gömleğime kayıyor ve ilk kez onun ciğerlerinin de solumak için benimkiler gibi çabaladığını fark ediyorum. Elini kaldırıyor, parmaklarıyla gömleğimin en üst düğmesini açıyor. Hızlı bir soluk alıyorum. O gözlerini gömleğimden ayırmıyor, bense benimkileri onun yüzünden. Parmaklarını ikinci düğmeye kaydırduğında yemin ederim titrek bir nefes alıyor.

Ne yaptığını bilmiyorum ve bu gömleğin altında ne olduğunu görecekt ilk kişi olacağı için dehşet içindeyim ama ne kadar çabalasam da onu durduracak kelimeleri bulamıyorum.

İkinci düğme açıldığında üçüncüye geçiyor. Bu düğmeyi açmadan önce gözlerime bakıyor ve o da benim kadar korkmuş görünüyor. Son düğmeye gelene kadar gözlerimiz birbirine kenetleniyor. Onu da açınca gömleğime bakıyorum.

Göbeğimin üstünde tenim bir çizgi hâlinde görüldüğünden henüz kendimi tamamıyla açıkta kalmış gibi hissetmiyorum. Ama bu olmak üzere çünkü iki elini de yavaşça

gömleğimin üstüne doğru kaydırıyor. Sıradaki hamlesini yapmadan önce gözlerimi sımsıkı kapatıyorum.

Vücudumun ne kadarının yandığını anladığında yüzünde oluşan ifadeyi görmek istemiyorum. Tam olarak söylemek gerekirse sol tarafımın büyük kısmı yanık. Yanağıma baktığında gördüğü şey elbisemin altındakiyle karşılaştıramaz bile.

Gömleğimin açıldığını hissediyorum, vücudum ne kadar açığa çıkarsa gözyaşlarımı tutmam da o kadar zorlaşıyor. Duygusallaşmak için dünyanın en kötü zamanı ama sanırım gözyaşları mükemmel zamanlamayı bilmiyor.

Nefes alışını duyduğum gibi gömleğimi tamamen açtığı anda nefesini tuttuğunu da duyabiliyorum. Onu dolaptan dışarı itmek, kapıyı kapatıp saklanmak istiyorum ama iki yıldır tam olarak yaptığım bu. Yani açıklayamayacağım nedenlerden ondan durmasını istemiyorum.

Ben gömleğimi omuzlarımdan sıyrıp yavaşça kollarımdan aşağı kaydırıyor. Ellerimden çıkarıp yere bırakıyor. Ellerinin benimkilere sürtünüşünü hissedebiliyorum ve şu an bana bakarken ne gördüğünü tam olarak bildiğimden hareket edemeyecek kadar utaniyorum.

Tam ilk gözyaşım yanağımdan süzülürken parmakları ellerimden bileğime doğru çıkıyor. Gözyaşım onu ürkütüyor. Ellerini kolumun alt kısmında gezdirmeye devam ederken tenim ürperiyor. Parmaklarını omzuma kadar kaydırmak yerine duruyor. Hâlâ gözlerimi açmaya cesaret edemiyorum.

Alnını nazikçe benimkine yasladığını hissediyorum, şu an beni rahatlatan tek şey benim kadar hızlı nefes alıp vermesi.

Eli kotumun üst kısmına gittiği anda midem kasılıyor.

Bu iş çok ileri gidiyor.

Çok, çok ama çok ileri gidiyor yine de tek yapabildiğim derin bir nefes alıp parmaklarının kotumun düğmesini aç-

masına izin vermek çünkü her ne kadar durmasını istesem de beni zevk için soymadığını hissediyorum. Amacının ne olduğunu bilmiyorum ama soramayacak kadar da kitlenmiş hâldeyim.

Nefes al Fallon. Nefes al. Ciğerlerinin temiz havaya ihtiyacı var.

Alnı hâlâ benimkine dayalı, nefesinin dudaklarıma çarptığını hissedebiliyorum. Gözlerinin kocaman açıldığı, bakışlarının ikimizin arasında olduğu, fermuarımı indiren ellerini izlediği hissine kapılıyorum.

Fermuar sonuna kadar indiğinde ellerini sol tarafımdaki yara izlerine dokunmanın onu rahatsız etmediğine inanmamı sağlayacak şekilde rahat bir hareketle kotumla kalçalarım arasına kaydırıyor. Kotumu kalçamdan sıyrıyor, pantolonu bacaklarım boyunca aşağı kaydırırken kendi de çömeliyor. Ağzından çıkan nefesin karnıma doğru inişini hissediyorum ama dudakları bir kez olsun tenime değmiyor.

Kot iyice indiğinde ayaklarımı teker teker içinden çıkarıyorum.

Sırada ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Sırada ne var? Sırada. Ne. Var?

Gözlerim hâlâ kapalı bu yüzden ayakta mı, çömeliyor mu yoksa geri mi çekildi bilmiyorum.

“Kollarını kaldır,” diyor.

Boğuk ve yakın sesi gözlerimi istemsizce açmama neden olacak şekilde ürkütüyor. Tam karşımda durduğunu, elinde az önce yere bıraktığı elbiseyi tuttuğunu görüyorum.

Başımı kaldırıp ona baktığımda kesinlikle yüzünde bu ifadeyi görmeyi beklemiyordum. Bakışları o kadar ateşli ve yoğun ki sanki üstümde kalan son iki parçayı çıkarmamak için iradesinin her bir zerresini kullanıyor.

Boğazını temizliyor. “*Lütfen* kollarını kaldır Fallon.”

Kollarımı kaldırıyorum, o da elbiseyi başımın üstüne kaldırıp kollarımdan aşağı kaydırıyor. Başımdan geçirip çekiştirerek vücuduma oturması için ayarlıyor. Duruşunu ayarladıktan sonra saçlarımı arkadan çıkarıp sırtımdan aşağı dökülmelerine izin veriyor. Yarım adım geri çekilip beni baştan ayağa süzüyor. Boğazını temizliyor ama konuşurken sesi hâlâ boğuk çıkıyor.

“Lanet olası bir güzellik,” diyor hafifçe sırtarak. “Ve kırmızı.”

Kırmızı mı?

Elbiseme bakıyorum, kesinlikle siyah.

“Külotun,” diye açıklıyor. “Kırmızı.”

Kahkaha olacağını umduğum bir ses çıkarıyorum ama kulağa daha çok ağlama gibi geliyor. İşte o anda gözyaşlarımın hâlâ yanaklarımdan aktığını fark ediyorum. Ellerimle kurulamaya çalışsam da onlar dökülmeye devam ediyor.

Az önce bir şey kanıtlamak için beni soyduğuna inanmıyorum. Buna *izin* verdiğime de inanmıyorum. Şimdi Ben’in bazen abesliğin varlığında öfkemi kontrol etmekte zorlanıyorum, derken tam olarak ne kastettiğini anlıyorum. Güvensizliklerimin abes olduğunu düşündüğü için bunu bana kanıtlamayı kendine görev edinmiş.

Ben bir adım atıp kollarını belime doluyor. Onunla ilgili her şey rahatlatıcı ve samimi ama ben nasıl karşılık vereceğimi bilmiyorum. Bir eli başımın arkasına gidiyor ve başımı göğsüne yaslıyor. Artık gözyaşlarımın saçmalığına gülüyorum çünkü *kim bunu yapar ki? Bir erkek onu ilk kez soyduğunda kim ağlar?*

“Bu bir rekor,” diyor Ben bana bakabilmek için geri çekilirken. “Kız arkadaşımı ilişkimiz üç saatlik olmadan ağlattım.”

Yine kahkaha atıyorum, yüzümü göğsüne yaslayıp ona sarılıyorum. Neden iki yıl önce hastanede ilk gözümü aç-

tıgımda orada değildi? Neden minnacık bir güven kırıntısı kazanabilmek için iki koca yıl beklemek zorunda kaldım?

Bir iki dakika daha karmaşık duygularımı dizginlemeye çalıştıktan sonra yüzümü bastırdığım iki günlük gömleğinin pek de güzel kokmadığını fark edecek kadar sakinleşiyorum.

Bir adım geri çekilip parmaklarımla gözlerimin altını siliyorum. Artık ağlamıyorum ama rimelim her yere bu laştığından eminim.

“Bu aptal elbiseyi bir şartla giyeceğim,” diyorum. “Önce eve gidip duş alacaksın.”

Gülümsemesi genişliyor. “Bu zaten planımın bir parçası.”

Bir süre daha sessizce duruyoruz, ardından bu dolapta bir saniye daha durmaya katlanamayacağımı anlıyorum. Omzundan onu yatak odasına doğru itiyorum. “Saat neredeyse dört oldu,” diyorum. “Altıda gel, giyinip çıkmaya hazır olacağım.”

Yatak odamın kapısına doğru yürüyor ama çıkmadan önce bir kez daha bana bakıyor. “Bu gece saçlarını toplamanı istiyorum.”

“Şansını zorlama.”

Gülüyor. “Eğer zorlamamam gerekiyorsa şans neden var?”

Kapıyı gösteriyorum. “Git. Duş al. Ve bu arada tıraş da ol.”

Kapıyı açıp dışarı çıkıyor. “Tıraş ha? Bu gece dudaklarını yüzüme sürmeyi mi planlıyorsun?”

“Git,” diyorum bezgin bir kahkahayla.

Kapıyı çekiyor ama oturma odasına doğru yürürken onun Amber ve Glenn’e ne söylediğini duyabiliyorum. “Kırmızıymış! Külotu kırmızıymış!”

Ben

Ben ne halt ediyorum?

O New York’a taşınıyor. Bu bir akşam yemeği. Hepsi bu. *Ama cidden ben ne halt ediyorum? Bunu yapmamalıyım.*

Bir kot giyip temiz gömlek bulmak için dolabıma yürüyorum. Tam gömleği üstüme geçirdiğim anda kapı açılıyor.

“Hey,” diyor Kyle kapı çerçevesine dayanarak. “Değişiklik yapıp eve gelmen ne hoş.” *Tanrım. Şimdi olmaz.* “Bu akşam benimle ve Jordyn’le yemek yemek ister misin?”

“Yapamam. Randevum var.” Şifonyere gidip parfümümü alıyorum. Fallon’ın bugünkü kokuma rağmen bana bu kadar yakın durduğuna inanamıyorum. Bu biraz utanç verici.

“Ya öyle mi? Kiminle?”

Cüzdanımı ve ceketimi alıyorum. “Kız arkadaşım.”

Yanından geçip koridorda yürümeye başlarken Kyle kahkaha atıyor. “*Kız arkadaş mı?*” Kimseyle çıkmadığımı bildiği için daha fazlasını öğrenmek için peşimden geliyor. “Eğer Jordyn’e senin kız arkadaşınla randevuya gittiğini söylersem kafam patlayana kadar soru soracağını biliyorsun. Başa çıkmam için bir şeyler versen iyi olur.”

Gülüyorum. Haklı, kız arkadaşı herkesle ilgili her şeyi bilmeyi seviyor. Ve her nedense bizim yanımıza taşınmak üzere olduğundan aile olduğumuzu düşünüyor. Ve konu aile olduğundaysa *bilhassa* merakı artıyor.

Kyle benimle birlikte dışarı çıkıp arabaya kadar beni takip ediyor. Kapayamadan arabanın kapısını tutuyor. “Dün gece nerede olduğunu biliyorum.”

Kapıyı kapamaya çalışmayı bırakıyorum. *İşte yine başlıyoruz.* “Sevgilinin ağzı çok gevşek, bunu biliyor musun?”

Kapıya yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturarak bana bakıyor. “Senin için endişeleniyor Ben. Hepimiz endişeleniyoruz.”

“Ben iyiyim. Göreceksin. İyi olacağım.”

Kyle bu kez inanmak ister gibi bir süre sessizce bana bakıyor. Ama ona iyi olacağımı o kadar çok söyledim ki artık bir şey ifade etmiyor. Bunu anlıyorum. Ama bu kez gerçekten farklı *olduğunu* bilmiyor.

Pes edip bir şey demeden kapıyı kapatıyor. Sadece bana yardım etmeye çalıştığını biliyorum ama buna gerek yok. İşler gerçekten değişecek. Bugün Fallon’ı gördüğüm andan beri bunu biliyorum.

• • •

Saat akşamüstü beş civarı kapısına doğru yürüyorum. Erken geldim ama daha önce de söylediğim gibi... New York’a gidiyor ve onu bir daha görmeyeceğim. Onunla geçireceğim fazladan elli beş dakika ona doymam için yeterli bile değil.

Daha çalar çalmaz kapı açılıyor. Amber sırtarak içeri girmem için kenara çekiliyor. “Hey, selam Fallon’ın hiç duymadığım erkek arkadaşı.” Kanepeyi işaret ediyor. “Otursana. Fallon duşta.”

Önce kanepeye ardından Fallon’ın yatak odasına giden hole bakıyorum. “Duşta yardımına ihtiyacı yok mudur?”

Amber gülüyor ama sonra ifadesi ciddileşiyor. “Hayır. Otur.”

Glenn oturmaya zorlandığım kanepenin karşısındaki koltukta oturuyor. Ona baş selamı veriyorum ve o ikaz eder gibi tek kaşını kaldırıyor. Sanırım Fallon’ın beni uyardığı an bu.

Amber oturma odasında yürüyüp Glenn'in yanına geçiyor. "Fallon senin bir yazar olduğunu söyledi."

Başımı sallıyorum. "Yazar Ben. O benim."

İkinci sorusunu sormadan Fallon koridora çıkıyor. "Hey. Sesini duyduğumu sandım."

Duş aldığına dair bir belirti yok. Amber'a bakıyorum, omuz silkiyor. "Denediğim için beni suçlayamazsın."

Ayağa kalkıp koridora doğru yürüyorum, Fallon'a bakarak Amber'ı işaret ediyorum. "Arkadaşın sinsî."

"Öyledir," diyor Fallon. "Ve sen de bir saat erken geldin."

"Elli beş dakika."

"Aynı şey."

"Değil."

Bana dönüp geri geri yürüyerek yatak odasına giriyor. "Seninle tartışmaktan yoruldum Ben." Yatak odasının yanındaki banyoya yöneliyor. "Toplanmayı henüz bitirdim. Daha hazırlanmaya başlayamadım."

Yatakta yerimi alıyorum. "Endişelenme. Benim keyfim yerinde." Uzanıp komodinin üstünde duran kitabını alıyorum. "İşin bitene kadar kitap okurum."

Başını banyo kapısından uzatıp elimdeki kitaba bakıyor. "Dikkatli ol. Çok iyidir. Romantik roman yazmakla ilgili fikrini değiştirebilir."

Burnumu kırıstırıp başımı iki yana sallıyorum. Gülüyor ve banyoya dönerek gözden kayboluyor.

Kitabın ilk sayfasını açarken şöyle bir göz gezdirmeyi düşünüyorum. Ama daha ne olduğunu anlamadan kendimi onuncu sayfada buluyorum.

On yedinci sayfa.

Yirminci sayfa.

Otuz yedi.

Tanrım bu sürükleyici.

"Fallon?"

"Evet?" diyor banyodan.

“Bu kitabı bitirdin mi?”

“Hayır.”

“Pekâlâ, New York’a taşınmadan önce bitirmen gerek, böylece onun gerçekten erkek kardeşi olup olmadığını öğreniyor mu bana söylersin.”

Bir anda kapı eşiğinde beliriyor. “Ne?” diye bağıyor. “Onun *erkek kardeşi* miymiş?”

Sırıyorum. “Kandırdım.”

Gözlerini devirip bir kez daha gözden kayboluyor. Kendimi okumayı bırakmaya zorlayıp kitabı kenara koyuyorum. Fallon’ın odasına göz gezdiriyorum ama şimdiden bir saat öncesine göre farklı görünüyor. Komodinin üstündeki bütün fotoğrafları kaldırmış ve daha önce onlara doğru dürüst bakamamıştım. Yerdeki birkaç kutu dışında dolabı neredeyse boş.

İçeri girdiğimde elbisenin hâlâ üstünde olduğunu fark ettim. Fikrini değiştirmeyeceğini, ben müdahale etme fırsatı bulamadan elbiseyi kaldırmayacağını umuyordum.

Gözümün ucuyla bir hareket fark edince banyoya doğru bakıyorum. Kapı eşiğinde duruyor.

Gözlerim önce elbiseye takılıyor. Bunu seçtiğim için kendimi tebrik ediyorum. Yakası beni mutlu etmeye yetecek kadarını gözler önüne seriyor ama gözlerimi dekoltesine bakacak kadar uzun süre yüzünden ayıramayacağımdan eminim.

Ondaki değişikliğin ne olduğunu söyleyemiyorum çünkü makyaj yapmış gibi görünmüyor ama bir şekilde eskisinden daha güzel görünüyor. Şansımı zorlayıp saçlarını toplamasını istediğime memnunum çünkü başının arkasında küçük dağınık bir topuz yapmış ve gerçekten tadını çıkaracağım. Ayağa kalkıp yanına doğru yürüyorum. Elimi başının üstünde kapı çerçevesine dayıyorum. “Lanet olası bir güzellik,” diye fısıldıyorum.

Sırıtip başını öne eğiyor. “Kendimi aptal gibi hissediyorum.”

“Seni doğru dürüst tanımıyorum, bu yüzden zeka seviyenle ilgili seninle tartışmayacağım çünkü pekâlâ bir kaya kadar aptal olabilirsin. Ama en azından çok güzelsin.”

Kahkaha atıyor, bir an gözlerime odaklanıyor ama sonra dikkati dudaklarıma kayıyor. Ah *Tanrım*, onu öpmek istiyorum. Onu o kadar çok öpmek istiyorum ki canımı acıtıyor, gülümseyemiyorum çünkü cidden acı çekiyorum.

“Sorun ne?”

Yüzümü buruşturup kapı eşiğini sımsıkı kavriyorum. “Seni fena hâlde öpmek istiyorum ve bunu şimdi yapmamak için bütün gücümü kullanıyorum.”

Başını kaldırıp kaşlarını çatıyor. “Bir kızı öpmek istediğinde hep kusmak üzereymiş gibi mi görünürsün?”

Başımı iki yana sallıyorum. “Hayır, bu ilk.”

Öfleyerek yanımdan geçiyor. Kulağa nasıl *geldiğini* fark ediyorum. “Seni öpme düşüncesinin midemi bulandırdığını söylemek istemedim. Seni o kadar çok öpmek istiyorum ki mideme sancılar giriyor. Mavi testis sendromu* gibi ama testislerim yerine midemde hissediyorum.”

Kahkaha atmaya başlıyor, iki elini de alnına götürüyor. “Seninle ne yapacağım Yazar Ben?”

“Beni öpüp kendimi daha iyi hissettirebilirsin.”

Başını iki yana sallayıp yatağına doğru yürüyor. “Olmaz.” Yatağına oturup az önce okuduğum kitabı alıyor. “Bir sürü aşk romanı okudum bu yüzden zamanlamanın doğru olduğunu biliyorum. Eğer öpüşeceksek romanlara layık bir şey olmalı. Beni öptükten sonra sürekli anlatıp durduğun Abitha denen çıtırı tamamen unutmanı istiyorum.”

Yatağın öbür tarafına gidip onun başlığa yaslandığı yerin yanına uzanıyorum. Yan dönüp dirseğimin üstünde kalkıyorum. “Abitha kim?”

* Erkeklerde uzun süreli uyarılma sonucu testislerde oluşan ağrı. (ç.n)

Sırıttıyor. “Kesinlikle. Bundan sonra bir kızla tanıştığında onları benimle kıyaslasan iyi edersin.”

“Standart olarak seni kullanmak geri kalan kadın nüfusuna haksızlık olur.”

Yine şaka yaptığımı varsayarak gözlerini deviriyor. Ama tüm dürüstlüğümlle Fallon’ı bir başkasıyla kıyaslamak saçma geliyor. Onunla mukayese edebileceğim biri yok. Ve onunla sadece birkaç saat geçirmiş olup bunu şimdiden anlamış olmak berbat. Neredeyse onunla hiç karşılaşmamış olmayı dileyeceğim. Çünkü normalde kimseyle çıkmam, o New York’a taşınıyor, daha on sekiz yaşındayız ve başka... bir sürü... şey.

Tavana bakıp bunun nasıl olacağını düşünüyorum. Onunla bir daha konuşamayacağımı bilirken bu gece ona nasıl veda edeceğim? Kolumla gözlerimi kapatıyorum. Keşke bugün o restorandan içeri girmeseydim. İnsanlar asla tanışmadıkları şeyleri özlemezler.

“Hâlâ beni öpmeyi mi düşünüyorsun?”

Başımı yastığa koyup ona bakıyorum. “Öpüşmeyi çoktan geçtim. Evlen benimle.”

Kahkaha atıyor, yatağa yatıp bana dönüyor. Gülümsemin izlerini taşıyan ifadesi yumuşacık. Elini uzatıp avcunu yanağıma yaslıyor. Nefesim sıkışıyor. “Tıraş olmuşsun,” diyor başparmağını çenemde gezdirirken.

Bana böyle dokunurken tek bir parçamın bile gülümseyebileceğini sanmıyorum çünkü bu geceden sonra bir daha böyle hissetmeyeceğim gerçeğinin gülünecek bir yanı yok. Bu zalimlik.

“Telefon numaranı istesem verir miydin?”

“Hayır,” diye cevap veriyor neredeyse anında.

Dudaklarımı birbirine bastırıp nedenini açıklamasını bekliyorum ama açıklamıyor. Sadece başparmağını çenemde ileri geri gezdirmeye devam ediyor.

“Eposta adresini?”

Başını iki yana sallıyor.

“Bari çağrı cihazın var mı? Faks makinesi?”

Gülüyor ve güldüğünü duymak iyi hissettiriyor çünkü hava ağırlaşmış gibi geliyordu.

“Bir erkek arkadaş istemiyorum, Ben.”

“Yani benden ayrılıyor musun?”

Gözlerini deviriyor. “Ne demek istediğimi biliyorsun.” Elini yüzünden çekip aramıza koyuyor. “Daha on sekiz yaşındayız. Ben New York’a taşınıyorum. Birbirimizi doğru düzgün tanımıyoruz. Ve anneme yirmi üç yaşına gelene kadar âşık olmayacağıma dair söz verdim.”

Doğru, doğru, doğru ve... *ne?* “Neden yirmi üç?”

“Annem çoğu insanın hayatın anlamını yirmi üç yaşında çözdüğünü söylüyor, bu yüzden âşık olmadan önce kim olduğumdan ve hayattan ne beklediğimden emin olmak istiyorum. Âşık olmak kolay Ben. Zor olan olmamayı istemek.”

Mantıklı. *Tabii eğer teneke adamsan.* “Gerçekten birine âşık olup olmamayı kontrol edebileceğini mi düşünüyorsun?”

“Âşık olmak bilinçli bir karar olmayabilir ama bu gerçekleşmeden oradan uzaklaşabilirsin. Yani eğer âşık olabileceğimi düşündüğüm biriyle tanışırsam... hazır olana kadar kendimi ondan uzaklaştırırım.”

Vay canına. Tüm bu hayat tavsiyeleriyle mini-Sokrates’e benziyor. Not almam gerekiyormuş gibi hissediyorum. Ya da onunla münazara yapmam gerektiğini.

Doğrusu bu şeyleri söylediği için rahatlıyorum çünkü gecenin sonunda sarhoş olup beni öpmesinden ve ruh eşleri olduğumuza ikna etmesinden korkuyordum. Çünkü Tanrı biliyor, bunun yapmam gereken son şey olduğunu bilmeme rağmen eğer istese balıklama atlarım. İlişkiler erkekler için ne kadar çekici olmasa da onun gibi bir kıza hayır diyemezler. Erkekler, göğüslerle birleşen müthiş mizah anlayışını görür ve lanet kutsal kâseyi bulduklarını düşünür.

Ancak beş yıl sonsuzluk gibi geliyor. Beş yıl sonra bu geceyi hatırlamayacağından oldukça eminim. “O hâlde bana bir iyilik yapıp yirmi üçüne geldiğinde beni arayıp bulur musun?”

Gülüyor. “Benton James Kessler, beş yıl içinde beni hatırlamayacak kadar ünlü bir yazar olacaksın.”

“Belki sen de ünlü bir aktris olup beni hatırlamazsın.”

Buna cevap vermiyor. Aslında, yorumum onu üzüyor.

Yatakta birbirimize dönük şekilde sessizce duruyoruz. Yara izleri ve gözlerindeki bariz kedere rağmen hâlâ şimdiye kadar gördüğüm en güzel kız. Dudakları çok yumuşak ve davetkâr görünüyor. Midemdeki kasılmaları görmezden gelmeye çalışıyorum ama dudaklarına her baktığımda kendimi tutma çabası yüzümü buruşturmama neden oluyor. Eğilip onu öpmenin nasıl bir his olacağını hayal etmemeye uğraşıyorum ama ona bu kadar yakinken keşke yazılmış tüm aşk romanlarını okusaydım diyorum: Bir öpücüğü *romanlara* layık kılan nedir? Bunu gerçekleştirebilmem için bilmem gerekiyor.

Sağ tarafına yatıyor ve üzerindeki elbiseyle teninin büyük kısmı açığa çıkıyor. Yaraların başladığı yeri, bileğinin hemen üstünden koluna ve boynuna yayılıp yanağına uzandığını görebiliyorum. Tıpkı onun yaptığı gibi yüzüne dokunuyorum. Avcumun altında irkildiğini hissedebiliyorum çünkü birkaç saat önce *bakmamı* bile istemediği kısma dokunuyorum. Başparmağımı çenesinde gezdirip elimi boynuna kaydırıyorum. Dokunduğum her yeri kasılıyor. “Bu seni rahatsız ediyor mu?”

Gözleri gözlerim arasında gidip geliyor. “Bilmiyorum,” diye fısıldıyor.

Yara izlerine şimdiye kadar dokunan tek kişi olup olmadığımı merak ediyorum. Geçmişte yemek yapmaya çalışırken kendimi yaktığım kazalar olduğu için yanık acısının

nasıl olduğunu biliyorum. Ama onun yaralarının yüzeysel bir yanıktan daha fazlası olduğu çok açık. Cildi normal bir cilde nazaran daha yumuşak. Daha hassas. Parmak uçlarıma verdiği histe dokunmaya devam etmeme neden olan bir şey var.

O da dokunmama izin veriyor. Birkaç dakika boyunca parmaklarımı kolunda ve boynunda gezdirirken ikimiz de konuşmuyoruz. Gözleri ağlamanın eşiğindeymiş gibi nemi leniyor. Hâli bundan hoşlanıp hoşlanmadığını merak etmem sebep oluyor. Bunun onu neden rahatsız ettiğini anlayabiliyorum ama garip bir nedenden ötürü kendimi tüm gün olduğumdan daha rahat hissediyorum.

“Senin adına bundan nefret etmeliyim,” diye fısıldıyorum parmaklarımı kolundaki izlerin üzerinde gezdirirken. “Senin adına kızgın olmam gerek çünkü bunu yaşamak son derece acı verici olsa gerek. Ama nedendir bilmem sana dokunduğumda... teninin verdiği his hoşuma gidiyor.”

Az önce ağzımdan çıkan sözleri nasıl karşılayacağını bilmiyorum. Ama gerçek bu. Aniden yara izleri için minnet doluyorum... çünkü bunlar nasıl çok daha kötü bitebileceğinin hatırlatıcısı. O yangında ölebilirdi ve şu an yanımda olmayabilirdi.

Elimi omzundan kolu boyunca aşağı kaydırıp yine yukarı götürüyorum. Göz göze geldiğimizde az önce yanağından akmış bir yaşın izlerini görüyorum.

“Kendime sürekli hatırlatmaya çalıştığım şeylerden biri, herkesin yaraları olduğu,” diyor. “Hatta çoğununki benimkinden de kötü. Tek fark benimkiler görünürken çoğu insanın ki görünmüyor.”

Ona haklı olduğunu söyleyemiyorum. Ben de içeriden bakınca onun dışarıdan görüldüğü kadar güzel görünebilmeyi isterdim diyemiyorum.

Fallon

“Lanet olsun. *Fallon!* Lanet olsun, lanet olsun, kahretsin, lanet olsun.”

Ben’in bir denizci gibi küfrettiğini duyuyorum ama nedenini anlayamıyorum. Elinin omzuma dokunduğunu hissediyorum. “Geçici Fallon, tanrı aşkına uyan!”

Gözlerimi açınca yatakta oturmuş ellerini saçlarının arasında gezdirdiğini görüyorum. Sersem gibi görünüyor.

Yatakta doğrulup uykulu gözlerim ovuşturuyorum.

Uyku.

Uyuya mı kaldık?

Çalar saatime bakıyorum, 20:15 yazıyor. Uzanıp yüzümü iyice yaklaşıtıyorum. Bu doğru olamaz.

Ama doğru. Saat 20:15.

“Lanet olsun,” diyorum.

“Yemeği kaçırdık,” diyor Ben.

“Biliyorum.”

“İki saat uyumuşuz.”

“Evet. Görüyorum.”

“*İki lanet saati* israf ettik Fallon.”

Gerçekten perişan görünüyor. Sevimli ama perişan.

“Üzgünüm.”

Bana kafası karışmış gibi bakıyor. “Ne? Hayır. Böyle söyleme. Bu senin hatan değil.”

“Dün gece sadece üç saat uyudum,” diyorum. “Bütün gün de çok yoruldum.”

“Evet,” diyor hüsrana uğramış bir iç çekişle. “Dün gece ben de pek uyumadım.” Yataktan kalkıyor. “Uçağın kaçta?”

“On bir buçuk.”

“Bu gece mi?”

“Evet.”

“Yani üç saat sonra mı?”

Başımı sallayarak onaylıyorum.

İnleyerek yüzünü ovuşturuyor. “Lanet olsun,” diyor tekrardan. “Yani çıkman lazım.” Ellerini indirip yere bakıyor. “Yani *çıkman* lazım.”

Gitmesini istemiyorum.

Ama gitmesi gerek. Göğsümde oluşmaya başlayan panik duygusu hoşuma gitmiyor. Ona söylemek istediğim şeyler hoşuma gitmiyor. Ona fikrimi değiştirdiğimi, telefon numaramı alabileceğini söylemek istiyorum. Ama ona numaramı verirsem onunla konuşacağım. Sürekli. O, gönderdiği her mesaj, her telefon araması dikkatimi dağıtacak ve sonra *Skypelaşmaya* başlayacağız ve ben daha ne olduğunu anlamadan artık *Geçici Fallon* olmayacağım. *Kız arkadaş Fallon* olacağım.

Bu düşünce içimde hissettiğimden çok daha fazla sıkıntı yaratmalı.

“Gitmeliyim,” diyor. “Muhtemelen havaalanına gitmeden önce yapacak işlerin vardır.”

Aslında yok. Her şeyimi hazırladım ama ona bir şey demiyorum.

“Gitmemi istiyor musun?” Hayır dememi beklediğini görebiliyorum ama New York’a taşınmamak için onu bahane etmeden önce gitmesi gerekiyor.

“Seni geçireyim.” Sesim kısıp ve mahcup çıkıyor. Sözlerime hemen tepki vermiyor ama sonunda dudakları ince bir çizgi hâlini alırken başını sallıyor.

“Evet,” diyor şaşkın bir ifadeyle. “Evet, beni geçir.”

Bu akşam yemeğe giderken giyeceğim ayakkabıları ayağıma geçiriyorum. İsteksizce kapıya doğru yürürken ikimiz de bir şey söylemiyoruz. Kapıyı açıp ilk o çıkıyor ben de arkasından takip ediyorum. Önümde yürümesini izliyorum. Elleri ensesini sımsıkı kavramış durumda ve onun üzgün olmasından nefret ediyorum. Ben üzgün olmaktan nefret ediyorum. Uyuyakalıp birlikte geçireceğimiz iki saati harcamış olmaktan nefret ediyorum.

Oturma odasına varmak üzereyken duruyor ve bana dönüyor. Bir kez daha kusacakmış gibi görünüyor. Kımıldamadan durup söyleyeceğini söylemesini bekliyorum.

“Romanlara layık olmayabilir ama bunu yapmam gerek.” Çabuk adımlarla yanıma geliyor, elleri saçlarıma, dudakları dudaklarıma değiyor. Şaşkınlıkla nefesim kesiliyor, omuzlarını tutuyorum ama hızla ona ayak uydurup ellerimi boynuna doluyorum.

Beni duvara yapııştırıyor, ellerini, göğsünü, dudaklarını arzuyla benimkilere bastırıyor. Yüzümü sanki bırakmaktan korkuyormuş gibi tutuyor, nefes almaya çabalıyorum, birini öpmeyeli o kadar çok oldu ki bunun nasıl yapıldığını unutmuş olabilirim. Nefes almama yetecek kadar geri çekiliyor ve sonra geri geliyor ve... elleri ve... bacakları ve... dili.

Aman Tanrım, dili.

Ağızıma kimsenin dili girmeyeli iki yıl oldu bu yüzden şu ankinden daha tedirgin olmayı bekliyorum. Ama dilini dudaklarıma doğru kaydıracağı anda onları aralayıp çok daha ateşli bir öpücüğün heyecanını memnuniyetle karşılıyorum. Yumuşak. Büyüleyici. Dudaklarının verdiği his ve elinin kolumda kayması çok fazla. Çok fazla. İyi fazla. Çok iyi. Sadece inliyorum.

Ses dudaklarımdan çıktığı anda beni duvara daha sert yaslıyor. Sol eli yanağımı okşarken sağ eli belimi kavrayıp beni kendine çekiyor.

Toplanmayı bitirdim. Hemen şu an gitmesine gerek yok.
Değil mi?

Gerçekten yok. Seks endorfin salgılar ve endorfin insani uyanık tutar, bu yüzden Ben’le sevişmek uçuş öncesini bana fayda sağlayabilir. On sekiz yıl boyunca seks yapmadım bu yüzden ne kadar endorfin ürettiğimi bir düşünün. Uçuşumdan önce sevişebiliriz ve günlerce uyumayabilirim. New York’a vardığımda ne kadar üretken olacağımı hayal edin.

Ah, aman Tanrım onu odama doğru çekiyorum. Eğer benimle odama gelirse ona hayır diyemem. Gerçekten bir daha asla görmeyeceğim biriyle seks yapmak istiyor muyum?

Ben deliyim. Onunla sevişemem. Prezervatifim bile yok.

şimdi onu yine koridora doğru itip odamdan uzaklaştırıyorum.

Tanrım, deli olduğumu düşünüyor olmalı.

Beni yine duvara bastırıyor ve on saniyelik kararsızlığım hiç yaşanmamış gibi davranıyor.

Başım dönüyor. Başım o kadar dönüyor, bu o kadar iyi hissettiriyor ki annem deli olmalı. Aptal, kaçık, saçma, o yanılıyor. Bir kız kendini hiçbir zaman bir erkeğin hissettirdiğı kadar iyi hissettiremeyecekse neden kendini bulmaya çalışsın ki? Tamam, şimdi ben aptallık ediyorum. Ama Ben şu an bana kendimi gerçekten çok iyi hissettiriyor.

İnliyor ve o anda kendimi kaybediyorum. Ellerim onun saçlarının arasında ve onun dudakları boynumda.

Göğsümü tut Ben.

Resmen aklımı okuyor ve göğsümü tutuyor.

Diğerini tut.

Tanrım çok telepatik.

Dudakları boynumdan ağzıma doğru kayıyor ama elleri hâlâ göğüslerimde. Benimkilerin onun kalçalarını kavrayıp kendime çektiğinden çok emin olsam da şu an yaptığımdan bunu kabul edemeyecek kadar utanıyorum.

“Bir oda bulun derdim ama geçen iki saat boyunca orada yaptığınızın bu olduğunu sanıyordum.”

Amber.

Ne kaltak ama. Ben gider gitmez onu pataklayacağım.

Az önce bunu düşündüğüme inanamıyorum. O benim en yakın arkadaşım.

Endorfinler kötü. Onlar şeytan ve kötü ve bana aptalca şeyler düşündürtüyorlar.

Amber’ın sesiyle Ben, dudaklarını benimkilerden çekiyor. Alnını başımın yan tarafına bastırıyor ve elleri konumlarını terk edip arkamdaki duvarla buluşuyor.

Gerçekten ama *gerçekten* uzun süre tutulmuş bir soluk veriyorum.

“Gerçekten,” diyor Amber, “Glenn ve ben bu koridor da olan her şeyi görebiliyoruz. Sen hamile kalmadan müdahale etmem gerektiğini düşündüm.”

Başımı sallıyorum ama henüz konuşabilecek durumda değilim. Sanırım sesim Ben’in boğazında bir yerlerde kayboldu.

Ben geri çekilip bana bakıyor, eğer Amber hâlâ orada duruyor olmasa o dudakları yeniden öperdim.

“Fallon sadece beni geçiriyordu.” Sesi boğuk, onun da tıpkı benim gibi fiziksel olarak etkilendiğini bilmek gülümsememe neden oluyor.

“Hı-hıh,” diye karşılık veriyor Amber. Görüş alanımdan çıktığı anda Ben sırtıp dudaklarını benimkilerin üstüne bastırıyor. Gülümsüyorum, gömleğinden tutup onu kendime çekiyorum.

“*Tanrım*, çocuklar,” diye inliyor Amber. “Cidden. Odan beş adım geride ve kapı on adım ileride. Bir karar verin.”

Ben yine geri çekiliyor ama bu kez tamamen çekiliyor. Yaklaşık üç adım kadar ve sırtını karşımdaki duvara dayıyor. Elleriyle yüzünü ovuştururken göğsü hızla inip kal-

kıyor. Yatak odama doğru bakıp gözlerini benimkilere çeviriyor. Bir karar vermemi istiyor ama bunu istemiyorum. Kontrolü onun alması ve beni öpmeye karar vermesi hoşuma gitti. Bir sonraki kararın benim olmasını istemiyorum.

Bir dakika gibi gelen bir süre boyunca birbirimize bakıyoruz. Onu yatak odama davet etmemi istiyor. Bense onun beni içeri *çekmesini* istiyorum. İkimiz de en iyisinin kapıya gitmek olduğunu biliyoruz.

Doğrulup ellerini ceplerine sokuyor ve boğazını temizliyor. “Seni havaalanına bırakmamı ister misin?”

“Amber götürecektir,” diyorum ve beni götürecektir birinin olmasına nedense üzülüyorum.

Ayaklarının üstünde ileri geri sallanarak başıyla onaylıyor. “Pekâla, havaalanı kesinlikle yolumun üstü değil ama... eğer seni götürmemi istersen öyleymiş gibi davranabilirim.”

Kahretsin, o çok tatlı. Söyledikleri sıcacık ve tüy gibi hissettiriyor... *Ben kahrolası bir oyuncak ayı değilim. Bunu kabullenmem gerek.*

Teklifini hemen kabul etmiyorum. Amber ve ben birbirimizi mart ayında New York’a gelene kadar görmeyeceğiz bu yüzden ona henüz yarım gündür tanıdığım bir çocuğun beni havaalanına götürmesini tercih ederim desem kızarmı bilmiyorum.

“Sorun değil,” diyor Amber oturma odasından. Ben’le birlikte koridora doğru bakıyoruz. Glenn ve Amber kanepede oturmuş bizi izliyor. “Buradan sizi sadece görmekle kalmayıp aynı zamanda konuştuklarınızı da duyabiliyoruz.”

Onu, bana iyilik yaptığını bilecek kadar iyi tanıyorum. Göz kırıyor ve Ben’e baktığımda ifadesinde biraz umut olduğunu görüyorum. Kollarımı göğsümde birleştirip başımı yana eğiyorum. “Havaalanına yakın bir yerde oturuyor olmazsın, değil mi?”

Yüzüne kocaman bir gülümseme yayılıyor. “Aslına barksan oturuyorum. Ne inanılmaz bir tesadüf.”

Ben sonraki birkaç dakikayı son dakika hazırlıklarıma yardım ederek geçiriyor. Yemekte giymeyi planladığım elbiseyi çıkarıp uçakta rahat edebilmek için üstüme yoga pantolonu ve bir tişört geçiriyorum. Ben Amber’la vedalaşırken o da bavullarımı bagaja yüklüyor.

“Unutma, bahar tatili boyunca seninim,” diyor. Bana sarılıyor, ikimiz de aptalca bir vedalaşmada ağlayacak tipler değiliz. Bu hamlenin benim için iyi olduğunu benim gibi o da biliyor. Kazadan beri benim en büyük destekçilerimden biri ve iki yıl önce kaybettiğim özgüvenimi bulmamı umuyor. Ve bu dairenin içinde kalmak bunun olmasını sağlamayacak. “Sabah beni ara ki iyi olduğunu bileyim.”

Vedalaşmayı bitirdikten sonra Ben’in peşinden arabasına gidiyorum. Benim için kapıyı açıyor ama ben içeri girmeden önce dairemin kapısına son kez bakıyorum. Bu, tatlı acı bir duygu. New York’u birkaç kez ziyaret ettim ve bunun hoşuma gideceğinden emin bile değilim. Ama bu ev benim için fazla rahat ve konu hayatınızın anlamını çözmeye geldiğinde rahatlık bazen ayak bağı olabiliyor. Hedeflere sıkıntı ve sıkı çalışmayla ulaşılabilir. Kendinizi iyi ve rahat hissettiğiniz yerde saklanarak ulaşamıyor.

Ben’in kolunu bana doladığını hissediyorum. Çenesini omzuma yaslıyor. “İkinci kez mi düşünüyorsun?”

Başımı iki yana sallıyorum. Gerginim ama kesinlikle ikinci kez düşünmüyorum. En azından şimdilik.

“İyi,” diyor. “Çünkü seni bagaja atıp New York’a kadar gitmek istemem.”

Kahkaha atıyorum, babama benzemediği, bencilce fikrimi değiştirmeye çalışmadığı için rahatlıyorum. Arkamı dönerken kolunu belimde tutuyor. Arabaya yaslanıyorum ve o da bana bakıyor. Havaalanında bilet kontrolünden

geçmeden önce harcayacak fazla zamanım yok ama birkaç dakika daha bu ânın tadını çıkarabilecekken acele etmek istemiyorum. Gecikirsem uçağın biniş kapısına koşarım.

“Dylan Thomas’ın bana seni anımsatan bir dizesi var. Ev sevdiğim şair.”

“Neymiş?”

Dudaklarında hafif bir tebessüm beliriyor başını eğip dizeyi dudaklarıma doğru fısıldıyor. “Uzaklaşmayı arzuladım ama korktum; Henüz harcanmamış yaşamlar yıkılabilir.”

Vay canına. Çok iyi. Sıcak dudaklarını benimkilere bastırıp yüzümü ellerinin arasında tutarak kendimi daha da iyi hissetmemi sağlıyor. Uzanıp ellerimi saçlarında gezdirirken bu öpücüğün süresi ve yoğunluğu üzerinde tüm kontrolü ona bırakıyorum. Yumuşak, anlamlı; onun yazdığı gibi öpüştüğünü hayal ediyorum. Klavyenin tuşlarına nazik vuruşlar, iyice düşünülerek kararlılıkla tamamlanan kelimeler.

Beni bu öpücüğün hatırlanmasını istermiş gibi öpüyor. Hangimiz için bilmiyorum ama onun bu öpücükten alabileceği kadarını almasına izin verip ben de verebileceğim kadarını veriyorum. Mükemmel. Güzel. *Gerçekten* güzel.

Sanki o benim gerçek erkek arkadaşım ve bu sürekli yapmamız gereken bir şey. Ki bu da beni fazla huzurlu olmanın ayak bağı olabileceği fikrine geri getiriyor. Bunun gibi öpücüklerle kendimi rahatlıkla Ben’in hayatına bıraktığımı ve kendi hayatımı yaşamayı unuttuğumu görebiliyorum. Tam da bu yüzden vedalaşmayı tamamlamam gerekiyor.

Öpücük nihayet sonlandığında burnunun ucunu benimki sürtüyor. “Söyle bana,” diyor. “İlk öpüşmemiz birle on arasında ne kadar romanlara layıktı?”

Mükemmel espri zamanlaması var. Gülümseyip altdağını ısıriyorum. “En azından yedi.”

Şaşkınlıkla irkiliyor. “Cidden mi? Hepsi bu mu? Yedi mi?”

Omuz silkiyorum. “Harika öpüşmeler okudum.”

Sahte bir kederle başını eğiyor. “Beklemem gerektiğini biliyordum. Eğer planım olsaydı on alabilirdim.” Geri çekilip beni bırakıyor. “Seni havaalanına götürmeliydim ve sen güvenlikten geçer geçmez adını dramatik bir şekilde haykırmalı ve ağır çekimde sana koşmalıydım.” Kolunu bana doğru uzatıp olduğu yerde hareket ederek ağır çekim sahneyi canlandırıyor. “Faaalllloooooon,” diyor uzatarak. “Beeeeniiiiii bıraaaakmaaaaa!” Durup kollarını belime dolarken kahkaha atıyorum.

“Eğer bunu alanda yapmış olsaydın en az sekiz olabilir-di. Belki dokuz, inanılırlığına göre değişir.”

“Dokuz mu? Bu mu?” diyor. “Eğer bu dokuzsa on ne tanrı aşkına?”

Bunu bir düşünüyorum. Kitaplarda bir öpüşme sahnesini o kadar güzel *yapan* ne? Yeterince okuduğum için bilmem lazım.

“Endişe,” diyorum. “On olması için kesinlikle biraz endişe gerek.”

Kafası karışmış gibi görünüyor. “Endişe neden on yap-sın ki? Bana biraz örnek versene.”

Başımı arabanın camına yaslayıp düşünürken göğ-e bakıyorum. “Bilmem duruma göre değişir. Belki çiftin birlik-te olmasına izin yoktur bu yüzden yasaklar endişe yaratır. Ya da belki yıllardır iyi arkadaşlardır ve aralarındaki açığ-a vurulmayan çekim öpüşmeyi on numaraya taşıyacak ka-dar endişe yaratır. Bazen karakterlere ve durumlarına bağlı olarak sadakatsizlik de endişeye neden olur.”

“Bu berbat bir şey,” diyor. “Yani bir başka kızla görüş-üyor olsaydım ve seni koridorda öptüğüm gibi öpseydim yediden ona mı çıkacaktı?”

“Öncelikle eğer bir kızla görüşüyor olsaydın kesinlikle dairemin içine giremezdin.” Ansızın bu düşünceyle geriliyorum. “Bekle. Gerçek sevgilin yok değil mi?”

Omuz silkiyor. “Olsaydı öpüşmemiz on olur muydu?”

Aman Tanrım. Lütfen bana öteki kadın olduğumu söyleme.

Yüzümdeki korkuyu fark edip gülüyor. “Rahat ol. Sen sahip olduğum tek sevgilisin ve benden ayrılıp ülkenin diğer ucuna taşınmak üzeresin.” Eğilip başımın kenarını öpüyor. “Bana karşı nazik ol Fallon. Kalbim çok hassas.”

Başımı göğsüne yaslıyorum, her ne kadar şaka yaptığını bilsem de bir yanımda ona veda edeceğim için gerçekten üzülüyor. Seslendirdiğim kitaplarla ilgili yığınla eleştiri okudum ve insanların kitaptaki erkek arkadaşların gerçek olması için her şeyi yapacaklarına dair yorumlarını gördüm. Ve işte ben içlerinden birinin kollarının arasında olduğuma eminim ve arkamı dönüp gitmek üzereyim.

“İlk seçmen ne zaman?”

Kesinlikle bana çok inanıyor. “Henüz bakmadım. Doğrusu seçmelere katılmaya biraz korkuyorum. İnsanların bana bakıp gülmesinden çekiniyorum.”

“Bunun nesi yanlış?”

“Gülünmenin mi?” diye soruyorum. “Birincisi aşağılayıcı. Ve özgüven katili.”

Bana anlamlı bir bakış atıyor. “*Umarım* sana gülerler Fallon. Eğer insanlar sana gülüyorsa bu, kendini gülünmek için ortaya koyduğun anlamına gelir. Çoğu insan bu adımı atacak cesareti bile gösteremez.”

Hava iyi ki karanlık çünkü yanaklarımın kızardığını hissedebiliyorum. Her zaman çok basit görünen ama aynı zamanda çok derin şeyler söylüyor.

“Bana annemi hatırlatıyorsun,” diyorum.

“Ah ben de tam olarak bunu umuyordum,” diyor alaycı bir tonla. Beni göğsüne çekiyor ve başımın üstünü öpüyor.

Havaalanına gitmeliyim ama yaklaşımakta olan veda ak-
lımdan çıkmadığından mümkün olduğunca oyalanmaya
çalışıyorum.

“Sence birbirimizi bir daha görecek miyiz?”

Daha sıkı sarılıyor. “Umarım. Daha şimdiden yirmi
üçüne geldiğinde peşine düşmek için plan yapmaya başla-
madığımı söylesem yalan olur. Ancak beş yıl uzun bir süre
Fallon. O kadar zamanda neler olur kimbilir. Lanet olsun
beş yıl önce toplarım kıl bile yoktu.”

Bugün söylediği hemen her şeye yaptığım gibi yine kah-
kaha atıyorum. Daha önce bir insanla bu kadar güldüğü-
mü hatırlamıyorum.

“Gerçekten bir roman yazmalısın Ben. Romantik kome-
di. Oldukça komiksin.”

“Bir aşk romanı yazmayı sadece ana karakterlerden biri
sen olursan isterim. Ve diğeri de tabii ki *ben*.” Beni kendine
çekip gülümsüyor. “Bir anlaşma yapalım. Eğer bana Broa-
dway’de seçmelere katılacağına söz verirsen ben de mesafe
ve yeterince olgun olmamamız yüzünden kuramadığımız
ilişkimiz hakkında bir kitap yazacağım.”

Ciddi olmasını istiyorum çünkü bu fikir hoşuma gidi-
yor. Ancak göze çarpan bir sorun var. “Ama birbirimizi
bir daha hiç görmeyeceğiz. Plana sadık kaldığımızı nereden
bileceğiz?”

“Birbirimizi sorumlu tutabiliriz,” diyor.

“Tekrar söylüyorum... bu geceden sonra birbirimizi bir
daha asla *görmeyeceğiz*. Ve sana telefon numaramı verme-
yeceğim.”

Ona benimle temas kurması için bir yol vermemem ge-
rektiğini biliyorum. Kendi başıma yapmam gereken çok
şey var ve eğer telefon numaram onda olursa tüm dikkatim
her gün beni araması gereken saatte olacak.

Beni bırakıp bir adım geri çekiliyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. Altdudağını ısırarak bir ileri bir geri yürümeye başlıyor. “Peki ya...” Durup bana dönüyor. “Ya gelecek yıl bugün yine buluşursak? Ve sonraki yıl? Beş yıl boyunca bunu yapacağız. Aynı gün, aynı saat, aynı yer. Bu gece kaldığımız yerden devam edeceğiz ama sadece bir günlüğüne. Böylece senin seçmelere katıldığından emin olacağım. Böylece ben de birlikte geçirdiğimiz günlerle ilgili bir kitap yazabilirim.”

Sözlerini sindirmek için birkaç dakika bekliyorum. Yüzündeki ciddi ifadeye eşlik etmeye çalışıyorum ama onu yılda bir kez görme ihtimali beni o kadar heyecanlandırıyor ki kıkırdamamak için elimden geleni yapıyorum. “Yılda bir kez aynı tarihte buluşmak gerçekten bir aşk romanının temeline benziyor. Eğer hikâyemizi yazarsan geçekten OİK’in en başına eklerim.”

Şimdi de o gülüyor. Tabii ben de, çünkü bugünün tarihini dört gözle bekleme düşüncesi olacağını beklemediğim bir şey. 9 Kasım yangın gecesinden beri beni dehşete düşüren bir tarih ve ilk kez bu tarihi düşünmek bende olumlu bir etki bırakıyor.

“Bu konuda ciddiym, Fallon. Eğer gelecek kasımda seni göreceğim anlamına geliyorsa lanet kitabı bu gece yazmaya başlayacağım.”

“Ben de ciddiym,” diyorum. “Her 9 Kasım’da buluşacağız. Ama bu arada kesinlikle temas olmayacak.”

“Anlaştık. 9 Kasım ya da hiç. Peki beş yıl sonra duracak mıyız?” diye soruyor. “İkimiz de yirmi üç olduğumuzda?”

Başımı sallıyorum ama ikimizin de düşündüğünden emin olduğum şeyi sormuyorum. Ki o da beşinci yıldan sonra ne olacağı. Sanırım bunu başka bir güne saklamak en iyisi... ikimizin de bu saçma plana sadık kaldığımızı gördükten sonraya.

“Bir endişem var,” diyor altdudağını parmaklarıyla sıkarak. “Acaba biz... bilirsin... tek eşli mi olmalıyız? Eğer öyleyse ikimiz de haksızlığa uğrarız.”

Saçmalamasına gülüyorum. “Ben, senden beş yıl boyunca bunu yapmanı istemem mümkün değil. Kendi hayatlarımızı yaşamaya devam edecek olmamız bu fikri harika kılıyor. İkimiz de bu yaşta yapmamız gerektiği gibi hayatı deneyimleyeceğiz ama aynı zamanda yılda bir kez de birbirimizle birlikte olacağız. Her iki dünyayı da güzel yapan bu.”

“Ya ikimizden biri başkasına âşık olursa?” diye soruyor. “Eğer sonunda birlikte olmazsak bu kitabı mahvetmez mi?”

“Bir kitabın sonunda çiftlerin kavuşup kavuşmaması o kitabın mutlu sonla bitip bitmediğini belirlemiyor. İkisi de sonunda mutluyorsa o mutluluğu birbirlerinde bulmaları pek de önemli değil.”

“Peki ya birbirimize âşık olursak? Beş yıl dolmadan?”

İlk aklıma gelenin bana âşık olmasına imkân olmadığı olmasından nefret ediyorum. Beni en çok yoranın ne olduğunu bilmiyorum. Yüzümdeki yaralar mı yoksa yüzümdeki yaralarla ilgili kendimi değersiz gören düşüncelerim mi? Düşünceleri uzaklaştırıp kendimi gülümsemeye zorluyorum.

“Ben, elbette bana âşık olacaksın. Beş yıl kuralının nedeni bu. Sen kitabını bitirene kadar kalplerimizin kontrolü ele geçirmemesi için kesin ilkelere ihtiyacımız var.”

Başını sallarken gözlerinden bunu düşünüp taşındığını anlayabiliyorum. İkimiz de bir süre sessizce az önce yaptığımız anlaşmaya kafa yoruyoruz. Ama sonra arabada yanıma yaslanıp bana şöyle diyor: “Aşk romanları üzerine çalışmam gerek. Bana biraz tavsiye vermelisin.”

“Bunu kesinlikle yapabilirim. Belki gelecek yıl o öpücüğü yediden ona taşırsın.”

Kahkaha atıyor, dirseğini arabanın tavanına dayayıp bana bakıyor. “Sırf emin olmak için soruyorum, eğer öpüşme sahneleri kitaplarda en sevdiğin şeyse sevmediklerin ne? Bileyim ki hikâyemizi mahvetmeyeyim.”

“Askıda bırakma,” diyorum hemen. “Bir de ilk görüşte aşklar.”

Yüzünü buruşturuyor. “İlk görüşte aşklar mı?”

Başımı sallıyorum. “İki karakter tanışıyor ve güya aralarında anında büyük bir bağ oluyor.”

Tek kaşını kaldırıyor. “Fallon, en sevmediğin şey buysa sanırım burada ciddi bir sorunumuz var.”

Bir an için söylediklerini düşünüyorum. Haklı olabilir. Onunla oldukça inanılmaz bir gün geçirdim. Eğer bugünü yazmış olsaydı muhtemelen gözlerimi devirip bunun çok sıradan ve gerçekdışı olduğunu söylerdim. “Ben uçağa binmeden bana evlenme teklif etme, o zaman sorun olmaz.”

Gülüyor. “Bugün senin yatağındayken sana evlenme teklif ettiğimden oldukça eminim. Ama seni uçuşundan önce hamile bırakmamayı deneyeceğim.” İkimiz de gülümsüyoruz ardından kapımı açıp binmemi işaret ediyor. Yola koyulunca çantamı açıp kalemle kâğıt çıkarıyorum.

“Ne yapıyorsun?”

“Sana ödev veriyorum,” diyorum. “Sana başlaman için en sevdiğim beş aşk romanının adını vereceğim.”

Ben’in bizim hikâyemizi kurguladığını düşünmek beni güldürüyor ama aynı zamanda bunu gerçekten yapmasını istiyorum. Genel hatlarıyla yazarla ilişkisini temel alan gerçek bir kurgu romanına sahip olduğunu söylemek bir kızın başına her gün gelen bir olay değildir. “Karakterimi daha komik biri yap. Ve daha büyük göğüsler istiyorum. Ve daha az kilo.”

“Vücudun mükemmel. Mizah anlayışın da,” diyor.

Yanağımın iç kısmını gülümsemeye utanıyormuş gibi neden ısırığımı bilmiyorum. Kompliman ne zamandan beri utanç verici oldu? Belki de hep öyleydi ama bunu bilecek kadar övgü almadım.

Kitap listesinin üstüne unutma ihtimaline karşı restoranın adını ve bugünün tarihini yazıyorum. “İşte,” deyip kâğıdı katladıktan sonra torpido gözüne koyuyorum.

“Bir kâğıt daha al,” diyor. “Benim de verecek bir ödevim var.” Bir süre sessizce düşündükten sonra ekliyor, “Birkaç tane var. Bir numara...”

Kâğıda bir numara yazıyorum.

“İnsanların sana güldüğünden emin ol. En azından haftada bir kere.”

Kaşlarımı çatıyorum. “Her *hafta* bir seçmeye katılmamı mı istiyorsun?”

Başıyla onaylıyor. “İstediğin rolü alana kadar, evet. İki numara randevulaşman lazım. Daha önce bana dairene getirdiğin ilk erkek olduğumu söyledin. Bu senin yaşında bir kız için yeterli bir tecrübe değil özellikle de bizimle ilgili bir roman yazacaksam. Biraz daha endişeye ihtiyacımız var. Bir daha görüşünceye kadar en az beş kişiyle çık.”

“Beş mi?” O delirmiş. Bu benim planladığımdan beş daha fazla.

“Ve en az ikisiyle öpüşmeni istiyorum.”

Ona inanamayan gözlerle bakıyorum. Başıyla elimdeki kâğıdı işaret ediyor. “Yaz Fallon. Bu da üçüncü ödevin. İki adamı öpmek.”

“Dördüncü ödevimin de bir pezevenk bulmak olduğunu mu söyleyeceksin?”

Gülüyor. “Hayır. Sadece üç ödev. Haftada bir kendine güldür, beş randevuya çık ve en az ikisiyle öpüş. Çocuk oyuncağı.”

“Senin için olabilir.” Aptal ödevlerini yazıp katladığım kâğıdı çantama koyuyorum.

“Peki ya sosyal medya? Facebook’ta birbirimizi takip etmeye izin var mı?” diye soruyor.

Lanet olsun. Bu aklıma gelmemiştii, gerçi geçtiğimiz iki yıl sosyal medyayı pek kullanmadım. Uzanıp Ben’in telefonunu alıyorum. “Birbirimizi engelleyeceğiz,” diyorum. “Bu şekilde hile yapamayız.”

Sanki planı suya düşmüş gibi ofluyor. İkimizin telefonunda da profillerimizi bulup aklıma gelen tüm sosyal medya uygulamalarında birbirimizi engelliyorum. İşim bitince telefonunu geri verip kendiminkinden annemi arıyorum.

Bu sabah annem işe gitmek için evden çıkmadan önce birlikte kahvaltı ettik. Kahvaltıda vedalaştık. Annem de iki günlüğüne Santa Barbara’ya gitti bu yüzden beni alana Amber götürecekti.

“Hey,” diyorum telefonu açınca.

“Selam tatlım,” diyor. “Daha havaalanına gitmedin mi?”

“Varmak üzereyim. New York’a inince sana mesaj atacığım ama uyumuş olursun.”

Gülüyor. “Tatlım, çocukları saatte yedi yüz kilometre hızla gökyüzünde uçarken anneler uyumaz. Telefonumun sesini açık bırakacağım için iner inmez mesaj atsan iyi edersin.”

“Atacağım, söz.”

Ben gözünün ucuyla bana bakıyor, muhtemelen kiminle konuştuğumu merak ediyor.

“Fallon, bunu yaptığın için gerçekten çok seviniyorum,” diyor annem. “Ama seni uyarmalıyım seni çok özleyebilirim ve aradığında sesim üzgün çıkabilir ama bu seni endişelendirmesin. İyi olacağım. Söz veriyorum. Seni eskisi gibi sık göremeyeceğim için üzgünüm ama bu adımı attığın için de çok mutluyum. Bu konuda söyleyeceğim tek şey bu.

Seni seviyorum, seninle gurur duyuyorum ve yarın konuşuruz.”

“Ben de seni seviyorum anne.”

Telefonu kapadığımda Ben’in yine baktığını fark ediyorum.

“Beni annenle tanıştırmadığına inanamıyorum,” diyor. “On saattir çıkıyoruz. Eğer bir an önce tanıştırmazsan bunu kişisel algılayacağım.”

Telefonumu çantama koyarken gülüyorum. Uzanıp tuttuğu elimi havaalanına kadar bırakmıyor.

Yolun kalanında pek konuşmuyoruz. Uçuş bilgilerimi sormak dışında bana söylediği tek şey “Geldik,” oluyor.

Arabayı yapacağını umduğum gibi otoparka çekmek yerine yolcu indirme şeridine giriyor. Benimle içeri kadar gelmeyi teklif etmediği için yaşadığım hayal kırıklığı yüzünden kendimi zavallı gibi hissediyorum, sonuçta beni alana kadar getirdi. Ağgözlülük etmemeliyim.

İki bavulumu bagajdan çıkarıyor, ben de arabanın içinden kol çantamı ve kabin boyu olan bavulumu alıyorum. Bagajı kapatıp yanıma geliyor. “İyi uçuşlar,” deyip yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra şöyle bir sarılıyor. Ben başımı sallarken o arabasına geri gidiyor. “9 Kasım!” diye bağılıyor. “Unutma!”

Gülümseyip el sallıyorum ama içten içe vedasının duygusallıktan yoksunluğu karşısında hem kafam karışıyor hem de hayal kırıklığı yaşıyorum.

Gerçi belki de böylesi daha iyidir. Onun gidişini izlemek beni korkutuyordu ama bu romanlara layık *olmayan* veda, işleri bir şekilde kolaylaştırdı. Belki bunun nedeni biraz da sinirlenmiş olmamdır.

Derin bir nefes alıyor, arabasının hareket etmesini izlerken veriyorum. Fazla vaktim kalmadığından bavullarımı alıp içeri gidiyorum. Havaalanı gecenin geç saati olmasına

rağmen yoğun, bu yüzden kalabalığın arasında manevra yaparak gişeye ilerliyorum. Biniş kartımı yazdırıp bagajlarımı verdikten sonra güvenliğe doğru yöneliyorum.

Yapmak üzere olduğum şeyi düşünmemeye çalışıyorum. Tüm hayatım boyunca yaşadığım bir şehirden hiç kimseyi tanımadığım bir şehre taşındığımı. Bu düşünce bir taksi çağırıp doğruca evime dönmeyi istememe neden oluyor ama yapmıyorum.

Bu adımı atmam gerek.

Yaşamadığım hayat beni bütünüyle yutmadan kendimi yeni bir hayat kurmaya zorlamalıyım.

Sırada beklerken cüzdanımdan ehliyetimi çıkarıp güvenlik görevlisine vermek için hazırlıyorum. Önümde beş kişi var.

Beş kişi kendimi New York’a taşınmaktan vazgeçirmem için yeterli bir zaman olduğundan gözlerimi kapatıp New York’la ilgili beni heyecanlandıran şeyleri düşünüyorum. Sosisli tezgâhları. Broadway. Times Meydanı. Hell’s Kitchen. Özgürlük Anıtı. Modern Sanatlar Müzesi. Central Park.

“Faaaallooon!”

Gözlerim açılıyor.

Arkamı dönüyorum. Ben’in döner kapıların önünde durduğunu görüyorum. Bana doğru koşmaya başlıyor.

Ağır çekimde.

O ellerini sanki bana uzanmaya çalışıyormuş gibi yavaşça uzatırken elimle ağzımı kapatıp gülmemeye çalışıyorum. Kalabalığın arasında yavaşça hareket ederken “Şiiiiimdiiii giiiiitmeeee!” diye bağıyor.

Her taraftan insanlar bu karmaşanın nedenini görmek için duruyor. Bir deliğe girip saklanmak istiyorum ama öyle şiddetli kahkaha atıyorum ki bunun ne kadar utanç verici olduğunu umursamıyorum. Tanrı aşkına, ne yapıyor?

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin sonunda nihayet bana

ulaştığında yüzüne kocaman bir gülümseme yayılıyor. “Gerçekten seni öyle bırakıp gideceğimi sanmadın değil mi?”

Omuz silkiyorum çünkü gerçekten de böyle olduğunu sanmıştım.

“Erkek arkadaşını daha iyi tanıyor olmalısın.” Yüzümü ellerinin arasına alıyor. “Endişe yaratmalıydım ki bu öpücüğü ona taşıyabileyim.” Dudaklarını benimkilere bastırıp o kadar arzulu öpüyor ki her şeyi unutuyorum. Her şeyi. Nerede olduğumu unutuyorum. Kim olduğumu. Bir çocuk var, ben bir kızım ve öpüşüyoruz, midemdeki hisler, düğümler, tenimdeki ürpertiler, saçımdaki el, kollarım vücuduma ağır geliyor ve şimdi o gülümsüyor.

Gözlerim titreyerek açılıyor. *Öpücüklerin gözkapaklarını titretebileceğini bile bilmiyordum.* Ama yapıyor ve benimkiler de titriyor.

“Birle on arasında?” diye soruyor.

Salon etrafımda dönüyormuş gibi hissediyorum ve derin bir nefes alıp sallanmamaya çalışıyorum. “Dokuz. Kesinlikle tam bir dokuz.”

Omuz silkiyor. “Kabul. Ama gelecek yıl on bir olacak. Söz veriyorum.” Alnıma bir öpücük kondurup beni bırakıyor. Geri geri yürümeye başlıyor, yakınımızdaki herkesin bize baktığının farkındayım ama hiç umursamıyorum. Döner kapıya varmadan hemen önce ellerini ağzının etrafına götürüp bağırıyor, “Umarım tüm New York eyaleti sana güler!”

Daha önce yüzümde bu kadar büyük bir tebessüm olduğunu sanmıyorum. Gözden kaybolurken elimi sallıyorum.

Öpücük gerçekten ondu.

İkinci 9 Kasım

Onun gözyaşları ve benim ruhum paralel
hayatlar sürüyor.

Koş, sızla, yan.

Tekrar.

Onun gözyaşları ve benim ruhum paralel
hayatlar sürüyor.

– BENTON JAMES KESSLER

Ben

Ne zaman dalarsın
Çok karanlık ve uzak bir anıya
Sana rehberlik eden gizem
Sürükler seni gün boyunca.
Yorgun olduğunda
Yolu bilmediğinde
Mutsuzluğa kapıldığında
Ben olacağım hep orada.

Bu saçma şiiri üçüncü sınıftayken yazmıştım. Birine şimdiye kadar gösterdiğim ilk şeydi.

Aslında ben kimseye gösterdiğimi sanmıyorum. Annem onu odamda bulmuş, işte mahremiyetin güzelliğine de o zaman saygı duymayı öğendim. Annem bütün aileye gösterdi ve bu da çalışmalarımı bir daha kimseye paylaşmayı istemememi sağladı.

Annemin beni utandırmaya çalışmadığını şimdi anlıyorum. O sadece benimle gurur duyuyordu. Ama yine de yazdıklarımı hâlâ kimseye göstermem. Bu sanki her düşünceni yüksek sesle söylemek gibi. Bazı şeyler halkın tüketmesi için değildir.

Bunu Fallon'a nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Geçen yıl yaptığımız anlaşmaya dayanarak bir gün okuyacağı bir roman yazdığımı varsayıyor. Her ne kadar o bunun kurgu olduğunu iddia etse de geçen yıl boyu yazdığım her cümle yüksek sesle itiraf edeceğim her şeyden çok daha gerçek.

Bugünden sonra okuyacak bir şeyler verebilmek için yenisinden yazmaya başlamayı umuyorum ancak geçen yıl boktan hayatımı yazmak bir nevi terapi gibi oldu.

Her ne kadar okul ve “yazma terapisi” diye adlandırdığım şeyle meşgul olsam da yine de bana verdiği ödevleri tamamlayacak zaman buldum. *Ve daha fazlasını*. Yirmi altı tane aşk romanı okudum ve sadece beşini Fallon tavsiye etmişti. Ancak bana önerdiği iki romanın bir dizinin ilk kitapları olduğunu söylememiştir ve tabii ben de hepsini bitirmek zorunda kaldım.

Şu âna kadar yaptığım “araştırmalarda” Fallon’ın kesinlikle haklı olduğu sonucuna vardım. Kitaplardaki öpüşmelerle gerçek hayattaki öpüşmeler kesinlikle aynı değil. O romanlardan birini her okuduğumda geçen yıl Fallon’ı öptüğüm birkaç seferi düşünüp utanıyorum. Kesinlikle romanlara layık değillerdi ve geçtiğimiz yıl boyunca bir sürü kitap okumuş olmama rağmen hâlâ bir öpücüğü romanlara layık kılanın ne olduğundan emin değilim. Ama Fallon’ın ona verdiğimden fazlasını hak ettiğini biliyorum.

Geçen kasım Fallon’ı öptüğümde beri hiçbir kızı öpmediğimi söylesem yalan olur. Birkaç kez kızlarla çıktım. Fallon her kızı onunla mukayese etmem için takılmış olsa da dilediği oldu. Çünkü kızları her öptüğümde tam olarak yaptığım buydu. Birisi Fallon kadar komik değildi. Diğerleri fazla bencildi. Ve hiçbirinin müzik zevki iyi değildi ki aslında Fallon’ın ne tür müziklerden hoşlandığını bilmediğimden bu sayılmaz.

Bu, kesinlikle bugün öğrenmeyi planladığım bir şey. Ona söz verdiğim *gerçek* roman üzerinde çalışmak için bilmem gereken şeylerin bir listesini yaptım. Ancak listedeki şeyler cevap bulamayacakmış ve geçen yıl boyunca aşk romanları okuyup ilk 9 Kasım’ımız hakkında yazmak boşunaymış gibi görünüyor.

Çünkü o gelmedi.

Telefonumdakiyle aynı olduğundan emin olmak için kol saatime bir kez daha bakıyorum. *Aynılar.*

Zamanı doğru hatırladığımdan emin olmak için ödev kâğıdına bakıyorum. *Doğru.*

Geçen yıl karşılaştığımız restoran olduğundan emin olmak için etrafıma yeniden bakıyorum. *Öyle.*

Bunu biliyorum çünkü restoranın sahibi yakın zamanda değişti ve yeni bir isim aldı. Ama hâlâ aynı yemeklerle aynı adreste hizmet veriyor.

O hâlde... *sen neredesin Fallon?*

Neredeyse iki saat gecikti. Garson bardağımı dördüncü kez dolduruyor. İki saatte beş bardak su mesanem için çok fazla olsa da tuvalete gitmek için yarım saat daha bekleyeceğim çünkü ben burada değilken içeri girmesinden ve gelmediğimi düşünüp gitmesinden korkuyorum.

“Pardon.”

Sesiyle nabzım hemen hızlanıyor ve başımı kaldırıyorum. Ama... *o Fallon değil.*

Anında çöküyorum.

“İsminiz Ben mi?” diye soruyor kız. Bir isim etiketi takıyor. *Tallie.* Tallie’nin isim etiketi *Pinkberry*’e ait. Tallie adımı nereden biliyor?

“Evet. Adım Ben.”

Soluk verip isim etiketini gösteriyor. “Ben sokağın aşağısında çalışıyorum. Kızın biri telefonda ve acil bir durum olduğunu söylüyor.”

Fallon!

Bölmeden kalkış ve kapıdan çıkış hızımdan etkileniyorum. Sokağın aşağısındaki *Pinkberry*’e kadar koşup kapıyı hızla açıyorum. Tezgâhın arkasındaki çocuk bana tuhaf bir bakış atıp bir adım geri çekiliyor. Nefesim kesildi, güçlkle soluyorum ama arkasındaki telefonu işaret edebiliyorum.

“Biri beni aramış?” Telefonu alıyor, bir tuşa bastıktan sonra ahizeyi bana uzatıyor.

“Alo? Fallon? İyi misin?”

Sesi hemen gelmiyor ama iç çekişinden o olduğunu anlıyorum.

“Ben! Ah, Tanrı’ya şükür hâlâ oradasın. Çok üzgünüm. Uçağım rötar yaptı, restoranı aramaya çalıştım ama numaraları düşmedi, sonra uçak kalktı. Uçak indiğinde numarayı buldum ama birkaç kez denememe rağmen hep meşgul çıktı, bu yüzden başka ne yapacağımı bilemedim. Şimdi taksideyim ve bu kadar geç kaldığım için gerçekten ama gerçekten üzgünüm ama sana ulaşmanın yolunu bulamadım.”

Nefesimi bu kadar süre tutabileceğimi bilmiyordum. Rahatlayarak soluğumu bırakırken onun adına üzülsem de bunu gerçekten yaptığı için de heyecanlanıyorum. Hatırladı, geldi ve bunu gerçekten yapıyoruz. İki saattir restoranda onu bekliyor olduğum gerçeğini bilmesini umursamıyorum.

“Ben?”

“Buradayım,” diyorum. “Sorun değil, gelmene sevindim. Ama benim evimde buluşsak daha hızlı olur, trafik kâbus gibi.”

Benden adresi istiyor, veriyorum.

“Tamam,” derken sesi gergin geliyor. “Birazdan görüşürüz.”

“Tamam, orada olacağım.”

“Ah dur! Ben? Şey... telefona cevap veren kıza mesajı iletirse ona yirmilik vereceğini söyledim. Kusura bakma. Yapmayacakmış gibi geldi, bu yüzden rüşvet teklif ettim.”

Gülüyorum. “Sorun yok. Görüşürüz.”

Bana hoşça kal diyor, telefonu kasanın arkasına geçen Tallie’ye veriyorum. Yirmi dolar için elini uzatıyor. Cüzdanımı çıkarıp ona bir yirmilik veriyorum.

“Bu telefon için on katını da verirdim.”

• • •

Garaj yolunda bir ileri bir geri yürüyorum.

Ne yapıyorum?

Burada çok fazla yanlış var. Onu doğru düzgün *tanımıyorum*. Onunla birkaç saat geçirdim ve onun hakkında bir kitap yazacağıma dair söz mü verdim? *Bizim* hakkımızda? Ya bu kez uyuşamazsak? Geçen yıl manik bir dönem geçirmiş, olağanüstü anlayışlı ve iyi ruh hâlinde olmuş olabilirim. O komik bile olmayabilir. Bir kaltak olabilir. Rötar yüzünden strese girmiş hatta burada olmayı *istemiyor* bile olabilir.

Yani kim böyle bir şey *yapar*? Hangi akli başında insan doğru düzgün tanımadığı birini bir günlüğüne görmek için ülkenin öbür ucuna uçar?

Muhtemelen çok fazla değil. Ama bugün New York'ta buluşacak olsak ben de tereddüt etmeden uçağa binerdim.

Taksi köşeyi dönerken ellerimle yüzümü ovuşturuyorum. Bunun gayet normal olduğuna kendimi zihinsel olarak ikna etmeye çalışıyorum. Bu çılgınlık değil. Bu bir taahhüt değil. Biz arkadaşız. Arkadaşlar birlikte vakit geçirmek için ülkenin öbür ucuna uçar.

Bekle. *Biz arkadaş mıyız?* İletişim bile kurmuyoruz yani muhtemelen bu, tanışıklık olarak bile nitelendirilmez.

Taksi garaj yoluna giriyor.

Tanrı aşkına, cesaretini kaybediyorsun Kessler.

Taksi duruyor.

Arka kapı açılıyor.

Onu kapıda karşılamalıyım. Bu kadar uzakta durmam garip.

Arabadan ineceği sırada taksiye doğru yürüyorum.

Lütfen geçen yıl tanıştığım aynı Fallon ol.

Kapı kolunu tutup sonuna kadar açıyorum. Sakin görünmeye çalışıp gerginliğimi belli etmemeye çabalıyorum. Daha da beteri, *heyecanımı*. Kızların erkeklerin biraz ilgisiz olmasından hoşlandığını bilecek kadar aşk romanı okudum. Hatta bir yerlerde bu tür adamlara alfa erkekler dendiğini gördüm.

Pisliği oynat Kessler. Sadece biraz. Bunu yapabilirsin.

Arabadan iniyor ve bunu sanki her şey ağır çekim bir filmmiş gibi yapıyor. Benim ağır çekim olayımla alakası yok. Bu çok daha zarif. Rüzgâr saçlarını yüzüne savuruyor. Elini kaldırıp saçlarını iterken bir yılın insanı ne kadar değiştirebileceğini fark ediyorum.

O farklı. Saçları daha kısa. Kakülleri var. Kısa kollu bir gömlek giyiyor ki geçen yıl bu asla yapmadığını söylediği bir şeydi.

Baştan ayağa özgüvenli.

Bu, şimdiye kadar gördüğüm en seksi şey.

“Selam,” diyor ben kapıyı kapamak için uzanırken. Beni gördüğüne mutlu gibi ve bu da gülümsememe sebep oluyor.

İlgisiz görünmek için bu kadarı çok fazla.

Konu alıştırma yaptığım alfa erkek benliğime geldiğinde kelimenin tam anlamıyla sıfır saniye dayanıyorum.

Bir yıldır tuttuğum nefesimi bırakıp bir adım atıyorum ve şimdiye kadarki en içten sarılmamı yapıyorum. Elimi başının arkasına koyup onu kendime yaklaştırarak soğuk kış kokusunu içime çekiyorum. Hemen kollarını belime dolayıp yüzünü omzuma sürüyor. İç çekişini duyuyorum, taksi garaj yolundan çıkıp köşeyi dönerek gözden kaybolana kadar bu şekilde duruyoruz.

Sonrasında bile onu bırakmıyorum.

Yumruk hâline getirdiği eliyle gömleğimi tutarken yeni saç modeline bayıldığım gerçeğini belli etmemeye çalışıyorum. Daha yumuşak. Daha düz. Daha açık renk. Canlandırıcı ve *kahretsin, canım yanıyor.*

Yine.

Neden yüzümü böyle acıyla buruşturmama neden oluyor? Boynuma doğru nefesini verdikten sonra onu neredeyse geri itiyorum çünkü *lanet olsun, bu çok fazla.* Beni ne daha çok rahatsız ediyor bilmiyorum. Geçen yıl bıraktığımız yerden devam edecek gibi görünmemiz mi yoksa geçen yılın bir tesadüf olmadığı gerçeği mi? Eğer dürüst olmam gerekirse ikincisi olduğunu düşünüyorum. Çünkü geçen yılın her dakikasını aklımda onunla geçirmek ve onu bir daha görüp göremeyeceğimi bilmemek cehennem gibiydi. Ve şimdi onun yılda bir kez buluşacağımıza dair bu aptal plana sadık kaldığını gördüğümünden önümde ıstırap dolu uzun bir yıl daha olacağını öngörebiliyorum.

Gittiği andan beri korkuyordum ve şimdi çıkıp geldi.

Başını omzumdan kaldırıp bana bakıyor. Yüzünü daha iyi görebilmek kaküllerini elimle geriye itiyorum. Daha önce telefonda sesinde ne kadar panik olsa da şu an tamamen sakin görünüyor.

“Merhaba Geçici Fallon.”

Gülümsemesi daha da genişliyor. “Merhaba Yazar Ben. Neden acı çekiyormuş gibi görünüyorsun?”

Gülümsemeye çabalıyorum ama yüzümdeki ifadenin şu an hiç de çekici olmadığından eminim. “Çünkü dudaklarımı seninkilerden uzak tutmak gerçekten acı veriyor.”

Kahkaha atıyor. “Her ne kadar dudaklarını dudaklarımnda hissetmek istesem de merhaba öpücüğünün muhtemelen altı olacağı konusunda seni uyarmalıyım.”

Ona on bir sözü verdim. Beklemem gerekecek.

“Hadi, İçeri girelim de külotun ne renk öğrenebileyim.”
Elini tutup onu eve doğru götürürken o tanıdık kahkahasını atıyor. Endişelenecek bir şey olmadığını söyleyebilirim. O geçen sene bıraktığım aynı Fallon. Belki daha bile iyi.

Bu yüzden... belki de bu *her konuda* endişelenmem gerektiği anlamına geliyor.

Fallon

Evinde buluşmayı önerdiğinde böyle bir şey beklemiyordum. Beklediğim şey aşağı yukarı bir apartman dairesiydi ama burası hayli modern, iki katlı bir ev. *Ev* gibi bir ev. Arkamdan ön kapıyı kapatıyor ve merdivenlere yöneliyor. Peşinden gidiyorum.

“Bagaj getirmedi mi?” diye soruyor.

Aslında burada ne kadar az zamanım olduğunu düşünmek istemiyorum. “Bu gece geri döneceğim.”

Adımını atarken durup bana bakıyor. “Bu gece mi? En azından geceyi Kaliforniya’da geçirmeyecek misin?”

Başımı iki yana sallıyorum. “Yapamam. Sabah sekizde New York’ta olmam lazım. Uçağım bu gece on buçukta.”

“Uçuş beş saatten fazla sürüyor,” diyor endişeyle. “Zaman farkını da hesaba katarsak altıdan önce evde olamazsın.”

“Uçakta uyuyacağım.”

Kaşları yukarı kalkıyor, çenesi kasılıyor. “Bu hoşuma gitmedi,” diyor. “Aramalıydın. Tarihi falan değiştirebilir-dik.”

“Telefon numaranı bilmiyorum. Ayrıca bu kitabının tüm dayanak noktasını mahvederdi. 9 Kasım ya da hiç, unuttun mu?”

Dudaklarımı sarkıtıyor olabilirim ama bu kuralı koyanın o olduğumu hatırlıyorum.

“Geç kaldığım için özür dilerim. Havaalanına doğru yola çıkmadan önce hâlâ altı saatimiz var.”

“Beş buçuk,” diyerek düzeltiyor. Yeniden merdivenleri çıkmaya başlıyor. Odasına kadar onu takip ederken bana kızdığını hissediyorum. Aynı gün içinde gidip gelmekten başka yollar olduğunu biliyorum ama dürüst olmam gerekirse onun geleceğinden bile emin değildim. Sahte sevgililerle her zaman spontane, çılgın günler yaşadığını, beni hatırlamayacağını sanmıştım. Birkaç saat içinde dönüş uçağına binersem geleceğini sandığım için çok fazla utanmayıp böyle bir şey hiç yaşanmamış gibi yapabileceğime karar vermiştim.

Ama o gelmekle kalmayıp iki saat boyunca beni bekledi.
İki saat.

Bu oldukça gurur verici. Onun yerinde olsam beni ektiğini düşünüp birinci saatten sonra pes ederdim.

Kapıyı açıp içeri önden girmemi işaret ediyor. Odaya doğru adımımı atarken gülümsüyor ama bu zoraki bir gülümseme.

Bana kızmaya hakkı yok. Bugün buluşmak için anlaştık ve evet ben geç kaldım ama geldim. Ellerimi belime koyup dönüyorum, ne kadar az zamanımız olduğuyla ilgi bir kelime daha ederse kendimi savunmaya hazırım. Kapadığı kapıya yaslanıyor ama konuyu açmak yerine ayakkabılarını çıkarmaya başlıyor. Yüzündeki hayal kırıklığı gitmiş ve gerçekten... bilmiyorum... *mutlu* görünüyor.

Ayakkabılarını çıkardıktan sonra hızla bana doğru yürüyüp beni itiyor. Geriye doğru düşerken çığlık atıyorum ama daha paniklemeye fırsat bulamadan sırtım bir buluta çarpıyor. Ya da yatağı. Bu her neyse şimdiye dek üstüne yattığım en rahat şey.

Yüzünde bir sırıtış, gözlerinde bir ışıltıyla bir adım atıyor. “Biraz rahatlayalım,” diyor. “Konuşacak çok şeyimiz var.” Dizlerimin arasında durup bir bacağımyı kaldırarak ayakkabımı çıkarıyor. Düz oldukları için ayağımdan ra-

hatça kayıyorlar. Ayağımı bırakmayıp elini yavaşça bacağım da kaydırarak yatağın üstüne koyuyor.

Kaliforniya'nın ne kadar sıcak olduğunu unutmuşum. Gerçekten bir vantilatör açması lazım.

Diğer bacağımı kaldırıp aynı şekilde ayakkabımı çıkarıyor, elini acı verecek kadar yavaşça bacağım da gezdiriyor ve tüm bu süre boyunca bana sırtlıyor.

Burada irtifa New York'takinden yüksek mi? Tanrım, bu odada nefes almak çok zor.

Ayakkabılarımı çıkardıktan sonra gidip yatağın başucuna oturuyor.

“Buraya gel,” diyor.

Yüzüstü dönüyorum, başını elinin üstüne koymuş bir yastıkta yatıyor. Yanındaki yastığa vuruyor. “Isırmam.”

“Çok yazık,” diyorum yanma doğru emeklerken. Yastığa yatıp ona dönüyorum. “Tanıştığımızdan beri birlikte olduğumuz zamanın yüzde doksanını yatakta geçirdik.”

“Bunda yanlış bir şey yok. Saçlarını sevdim.”

Sözleri beni heyecanlandırırsa da bunu her gün duyuyormuş gibi gülümsüyorum. “Teşekkür ederim.”

Bir süre sessizce birbirimize bakıyoruz. Nasıl göründüğünü unutmaya başlamıştım ama şimdi karşımdayken sanki hiç gitmemişim gibiyim. Geçen yıla nazaran daha az ergen gibi görünüyor. Ve bu da gelecek yıl onu tekrar gördüğümde yetişkin bir erkek gibi mi görünecek merak etme me neden oluyor. Gerçi bir erkekle on dokuz yaşındaki bir çocuk arasında fark yok, ikisi de aynı şey.

“Fazla zamanımız yok,” diyor. “Tonla sorum var. Yazmam gereken bir kitap var ve senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum.”

Hakkımdaki her şeyi biliyormuş gibi göründüğünden itiraz etmek için ağzımı açıyorum. Ama sonra susuyorum çünkü sanırım hakkımda pek bir şey bilmiyor. Birlikte sadece bir gün geçirdik.

“Bu yıl bir şeyler yazdın mı?”

Başını sallayarak onaylıyor. “Yazdım. Sen bu yıl kimseyi öptün mü?”

Başımı sallıyorum. “Öptüm. Sen?”

Omuz silkiyor.

“Öptün mü Ben?”

Başını sallıyor. “Birkaç kişiyi.”

Bunun beni etkilemesine izin vermemeye çalışıyorum ama tam olarak kaç kişi birkaç kişi ediyor?

“Ve hepsini benimle karşılaştırdın mı?”

Bu kez başını iki yana sallıyor. “Sana geçen yıl da söyledim, bu geri kalan kadın nüfusuna büyük haksızlık olur. Sen mukayese edilemezsin.”

Bugün geldiğim için çok mutluyum. Bir hafta uyumayacak olsam da umurumda değil, sırf bu iltifatı duymaya değer.

“Ya seninkiler? Beş randevuya çıktın mı?”

“Benimki,” diye düzeltiyorum. “Sadece bir taneydi. Denedim.”

Tek kaşını kaldırmasıyla anında savunma moduna geçiyorum. “Ben, daha önce doğru dürüst *kalmadığım* yepyeni bir eyalette her şeyi yapmamı bekleyemezsin. Bu zaman alır. O tek çocuğu öptüğümde çok gururlandım. O, öpücükten etkilendiğimi sandı ama ben ödevimdeki bir şeyin üzerine çizik attığım için mutluydum.”

Gülüyor. “Pekâlâ, bir de kabul. Ama bu önümüzdeki yıl ödevinin daha zor olacağı anlamına geliyor.”

“Evet, tamam. O hâlde seninkiler de zorlaşacak. Bu arada kitabı yazdığına dair kanıt istiyorum. Bizim hakkımızda yazdığın bir şeyi okumak istiyorum.”

“Hayır,” diyor hemen.

Yatakta doğruluyorum. “Ne? Hayır mı? Bana bu yılı yazdığını ama kanıtlamayacağını söyleyemezsin. Bana bir şeyler ver.”

“İnsanların yazdıklarını okumasından hoşlanmıyorum.”

Kahkaha atıyorum. “Ciddi misin? Bu bir opera sanatçısının gösteri sırasında ses çıkarmayı reddetmesine benziyor.”

“Öyle bir şey değil. Bitirdiğimde okumana izin vereceğim.”

“Beni *dört yıl* bekletecek misin?”

Başını sallarken dudakları sırtır gibi yukarı doğru kıvrılıyor.

Yenilgiye uğramış bir tavırla kendimi yastığa bırakıyorum. “İç çekiş.”

“Az önce iç çekiş mi *dedin*? Yani gerçekten *iç çekmek* yerine?”

“Göz devirme.”

Kahkaha atarak bana sokuluyor. Ben ona bakıyorum, o da bana bakıyor ve o bana dudaklarını benimkilerle nasıl buluşturacağını planlamıyormuş gibi baksa harika olurdu.

Elini çenemde kaydırırken derin bir nefes alıyorum. “Seni özledim Fallon,” diye fısıldıyor. “Çok. Ve bunu itiraf etmem gerekiyorsa da ederim ama tüm bu alfa erkek olayından iki saniyede yoruldum ve yapamayacağım. Yani bugün alfa Ben’i göremeyeceksin. Üzgünüm.”

Vay canına. O benimle...

Evet, öyle.

“Ben,” diyorum gözlerimi kısarak. “Sen benimle... *kitapting* mi yapıyorsun?”

Kaşlarını çatıyor. “Kitapting mi?”

“Evet. Ateşli bir çocuğun bir kızla kitaplar hakkında konuşması. Sexting* gibi ama mesajlaşmak yerine yüksek sesle konuşuyorsun ve seks yerine kitaplardan bahsediyorsun. Pekâlâ bunun sextingle alakası yokmuş ama aklımdan geçerken çok mantıklı gelmişti.”

---

* (İng.) Çiftlerin birbirlerine erotik mesajlar göndermesi (ç.n.)

Kahkaha atarak kendini yatağa bırakıyor. Ona soku-
luyorum, elimi göğsüne koyup üzerine doğru eğiliyorum.
“Durma,” diye takılıyorum baştan çıkarıcı bir tonla. “Bana
daha fazlasını ver Ben. Sen e-kitap mı okudun yoksa...”
Parmağımı yavaşça göğsünde gezdiriyorum. “*Sert* kapaklı
kitaplar mı?”

Elini başının altından çekiyor, yüzüne ukala bir gülüm-
seme yayılıyor. “Ah, onlar sert kapaklıydı. Ve buna hazır
mısın bilmiyorum ama... kendi OİK listem var. Görmelisin
Fallon. Çok *büyük*.”

Dudaklarımdan bir inilti kaçıyor ama bunun numara
olduğundan emin değilim.

“Ayrıca artık bir öpücüğü romanlara layık kılanın ne
olduğunu biliyorum,” diyor. “Bu yüzden hazırlan.” Dir-
seğinin üstüne kalkıyor, ifadesi ciddileşiyor. “Cidden ama.
Kadınların alfa erkeklere olan ilgisi beni biraz rahatsız etti
çünkü ben okuduğum erkeklere benzemiyorum.”

Evet. Çok daha iyisin.

“Asla motosiklet süremem ya da sırf eğlencesine başka
bir adamla kavga edemem. Ve her ne kadar bu yıl seninle
sevişmeyi hayal etmiş olsam da ciddi bir ifadeyle sana ‘*sana
sahip oldum*’ diyebileceğimi sanmıyorum. Hep bir döv-
mem olsun istedim ama muhtemelen sadece küçük bir tane
çünkü o acıya katlanabilmeme imkân yok. Sonuç olarak
kitaplar ilgi çekiciydi ama aynı zamanda kendimi oldukça
yetersiz hissetmeme neden oldular.”

Ciddi olamaz. “Ben, kitaplarda okuduğum adamların
hepsi böyle değil.”

Başını eğiyor. “Ama onlar hakkında okumayı sevdiğine
göre kötü çocuklardan hoşlanıyorsun.”

“Aslına bakarsan bu doğru değil,” diyorum. “Bu tarz
kitapları okumayı seviyorum çünkü bu benim yaşadığım
hayat değil. Tanrıya şükür içinde bulunacağım her durum-

dan farklı. Ama onları okurken eğleniyorum. Her ne kadar bir erkeğin bir kıza çok ıslandığını söylemesini okumayı sevsem de... eğer biri seks sırasında bana böyle bir şey söylese tahrik olmam. Üstüme işediğimi sanarak dehşete kapılıyorum.”

Ben kahkaha atıyor.

“Ve eğer seninle sevişirsek ve sen bana *sahip* olduğunu söylesen kesinlikle altından kalkar, elbiselerimi giyer ve evden dışarı çıkıp ön bahçene kusardım. Yani bu tür erkekler hakkında okumayı sevmem *gerçek* hayatta erkeklerin böyle davranmasını istediğim anlamına gelmiyor.”

Sırıttıyor. “Seni saklayabilir miyim?”

Sadece şaka yapıyor olması çok kötü. “Önümüzdeki beş saat seninim.”

Beni geriye yatırıyor. “Bana şu öptüğün çocuktan bahset.” *Çocuk* kelimesini kullanması kulağa onu aşağılıyormuş gibi geliyor. Bu hoşuma gidiyor. Kıskanç Ben, sevimli. “Öpüşmenizle ilgili bütün ayrıntıları bilmeliyim ki kitaba yan konu olarak ekleyeyim.”

“*Yan* konu mu?” diye soruyorum. “Bu gerçekten de bir *ana* konu olduğu anlamına mı geliyor?

İfadesi değişmiyor. “Nasıl tanıştınız?”

“Provalarda.”

“Onunla randevuya çıktın mı?”

“İki kez.”

“Neden sadece iki kez? Ne oldu?”

Yine yüksek sesle “iç çekiş” demek istiyorum. Onun hakkında konuşmayı gerçekten istemiyorum. “Bir şey olmadı. Gerçekten bunu konuşmak zorunda mıyız?”

“Evet. Anlaşmanın bir parçası.”

Ofluyorum. “İyi. İsmi Cody, yirmi bir yaşında. Aynı oyun için seçmelere katıldık ve hoş bir sohbet yaptık. Benden telefon numaramı istedi ve ben de verdim.”

“Ona telefon numaranı mı verdin?” diye soruyor Ben hüzünle. “Bana neden telefon numaranı vermiyorsun?”

“Çünkü senden gerçekten hoşlanıyorum. Her neyse, o hafta sonu çıktık ve birkaç kez öpüştük. O tatlıydı. Komikti...”

Ben yüzünü buruşturuyor “Benden komik mi?”

“Senin mizah anlayışın eşsiz, Ben. Sözümü kesip durma. Evet, böylece onunla ikinci kez görüşmeyi kabul ettim. Onun evine film izlemeye gittik. Öpüşmeye başladık ve... ben sadece... yapamadım.”

“Yapamadın mı? Şeyi mi yapamadın? Yoksa sadece öpüşmekten mi bahsediyoruz?”

Hangisi daha tuhaf bilmiyorum. Ben’e başka bir erkekle öpüştüğümü anlatmak mı yoksa Ben’e başka bir erkekle öpüştüğümü anlatırken bu kadar rahat olmak mı?

Yani en azından şu âna kadar. Şimdi sadece susmak istiyorum.

“İkisini de yapamadım. Bu...” Yapamamamın gerçek nedenini söylemek istemeyerek gözlerimi kapatıyorum. Ama o, Ben. Onunla konuşmak kolay.

“Bu farklıydı. Bana verdiği his... bilmiyorum. *Kusurlu* gibiydi.”

Ben’in yutkunurken gırtladığındaki yuvarlanmayı görebiliyorum. “Açıkla,” diyor hırıltılı bir sesle. Onu aslında başka biriyle öpüşmemi dinlemek *istemiyormuş* gibi böyle biraz kızgın görmek hoşuma gidiyor. Özellikle de bana karşı korumacı tavrı hoşuma gidiyor.

Ben’in içinde sandığından daha fazla alfa olduğunu düşünüyorum.

Uzun bir soluk verip aslında anlatmak istemiyor olmam gerekirken nedense anlatmak *istediğim* gerçekler için hazırlanıyorum.

“Geçen yıl sen bana dokunduğunda bana kendimi... güzel hissettirdin. Sanki hiç yaram yokmuş gibi. Ya da...

öyle değil, yanlış söyledim. Bana yaralarımın beni güzel *yapan* bir şeyin parçaları olduğunu hissettirdin. Daha önce hiç böyle hissetmemiş ya da hiç böyle hissedeceğimi düşünmemiştim. Cody’le birlikteyken yaptığı her şey dikkatimi çekti. Nasıl yüzümün sadece sağ tarafına dokunduğu. Nasıl sadece sağ yanağımı öptüğü. Öpüşürken ışıkların sönük kalması konusunda ısrar ettiği.”

Ben yüzünü yine acı çekiyormuş gibi buruşturuyor ancak bu kez oldukça ikna edici. “Devam et,” diyerek kelimeleri ağzımdan çıkarmaya zorluyor.

“Bir noktada sutyenimi çıkarmaya çalıştı ve ben yapmadım. Onun görmesini istemedim. Bu konuda çok kibar-
dı ve benden devam etmemi istemedi. Ve dürüst olmam gerekirse bu beni biraz rahatsız etti. Beni rahatlatmaya çalışmasını, beni istiyormuş gibi davranmasını beklerdim ama durduğum için rahatlamış gibiydi.”

Ben sırtüstü yatıp elleriyle yüzünü sertçe ovuşturuyor. Bir süre sonra eski pozisyonuna dönüp bana bakıyor. “Lütfen o ciğeri beş para etmezle bir daha konuşma.”

Sözleriyle birlikte içime şaşırtıcı bir sıcaklık dalgası yayılıyor. Başparmağıyla çenemi okşarken ifadesi samimi. “Onun neyi görmesini istemedin?”

Yüzümdeki şaşkınlık, sorusunu açıklama gereği uyandırıyor. “Dedin ki ‘*Onun görmesini istemedim.*’ Ama zaten gömleğini çıkarmışsın ve yaralarını zaten görmüş, o hâlde kastettiğin neydi?”

Yutkunuyorum. Yastığı yüzüme çekip saklanmak istiyorum. Bunu yakaladığına inanmıyorum.

Aslında sanırım yastığı yüzüme *chekeceğim*.

“Dur,” diyor ben yastığı yakalamaya çalışınca. Yastığı başımın altında tutup daha da yakınlaşıyor. “*Benim Fal-lon*. Utanma. Bana ne kast ettiğini söyle.”

Derin bir soluk alıp ciğerlerime dolan havanın sorusunu cevaplamam için bana cesaret vermesini umuyorum. Sonra cevabımı erteleyebilmek için nefesimi elimden geldiğince yavaş veriyorum.

Kolumla gözlerimi kapatıp hızlıca söylüyorum. “Sol göğsümü.”

Daha fazla soru sormasını ya da kolumu kaldırmasını bekliyorum ama yapmıyor. Az önce bunu söylediğime inanamıyorum. Daha önce kimseye, Amber’a bile söylememiştim. Yangın sırasında sadece vücudumun sol tarafı yanmadı, bu yeterince büyük bir ceza değilmiş gibi beni üstteki pencereden çıkarmaya çalışırlarken de yaralandım. Neyse ki o gece uykuya daldığım andan gözlerimi hastanede açtığım âna kadar geçen sürede olanları hatırlamıyorum ama yara izleri daimi hatırlatıcılarım. Ve burada en başı da sol göğsüm çekiyor. Ben aptal değilim. Erkekleri biliyorum, onlar göğüslerin güzel ve simetrik olmasını isterler ve benimkiler öyle değil.

Ben’in elinin bileğimi tuttuğunu, kolumu yüzümden çektiğini hissediyorum. Yavaşça yanağıma dokunuyor. “Neden birinin görmesinden rahatsız oluyorsun? Yaralı olduğu için mi?”

Önce başımı aşağı yukarı, sonra da sağa sola sallıyorum. “Bu çok utanç verici Ben.”

“Bana göre değil,” diyor. “Ve kesinlikle senin için de olmamalı. Seni zaten gömleksiz gördüm unuttun mu? Hatırladığım kadarıyla oldukça şahaneydi.”

“Sen beni gömleksiz gördün ama sutyensiz görmelisin. O zaman anlarsın.”

Ben hemen dirseğinin üzerine kalkıyor. “Tamam.”

Ona inanamayarak bakıyorum. “Bu bir davet değildi.”

“Ama görmek istiyorum.”

Başımı iki yana sallıyorum. Hatta kahkaha atıyorum çünkü o çirkinliğe bön bön baksın diye göğsümü gömleğimden çıkarmamın imkânı yok.

“Kitabın hakkını vermek istiyorum ve yaraların bahsetmem gereken bir şey. Bu yüzden bana göstermelisin. Bunu araştırma gibi düşünelim.”

Sözleri kalbime elinin tersiyle vurmuş gibi hissettiriyor. “Ne?” Sesim sanki ağlıyormuşum gibi titrek çıkıyor. Ama ağlamıyorum. *Henüz*. “Kitapta bundan bahsedeceğim de ne demek? Gerçekten yaralarımı yazmayacaksın, değil mi?”

Kafa karışıklığı, ifadesini bütünüyle ele geçiriyor. “Bu senin hikâyenin bir parçası. Elbette bundan bahsedeceğim.”

Dirseğimin üstüne yükselip gözlerimi kısarak ona bakıyorum. “Beni kurgulamanı ve beni güzel göstermeni istedim, Ben. Ana karakteri bir ucube yapamazsın. Kimse kendini böyle bir şeyle özdeşleştirmek istemez. Ana karakter güzel olmalı ve...”

Ben anında üstüme çıkıyor ve eliyle ağzımı kapatıyor. Bir kavgaya hazırlanıyormuşçasına aldığı derin nefesi hemen bırakıyor. Çenesi sinirden seğiriyor.

“Beni dinle,” diyor sözünü kesmemem için elini ağzımda tutmaya devam ederken. “Bu kadar küçük bir şeyin seni büyük bir parçanmış gibi tanımlanmasına izin vermen beni kızdırıyor. Seni bu kitapta güzel yapamam çünkü bu bir hakaret olur. Senin zaten lanet olası bir *güzelliğin* var. Ve komiksin. Ve sana tamamen âşık olduğumu hissetmediğim anlar sadece kendin için üzülmediğin anlar. Henüz fark ettiğini sanmıyorum ama sen *yaşıyorsun*, Fallon. Ve aynaya her baktığında gördüğün şeyden nefret etmeye hakkın yok. Birçok insan bu kadar şanslı değilken sen hayatta kaldın. Yani şu andan itibaren yaralarını düşündüğünde onlara üzülme iznin yok. Onları kucaklayacaksın çünkü bu dünyada kalıp onları görecektir kadar şanslısın. Ve yaralarına dokunma izni verdiğin her erkek bu ayrıcalık için sana teşekkür etmeli.”

Göğsüm acıyor.

Nefes alamıyorum.

Elini ağzımdan çekiyor ve bunu yaptığında içime hava çekiyorum. Gözlerim yaşlarla doluyor ve onları bastırma-ya çalışırken titrememe engel olamıyorum. Ben üzerime eğilip başımı ellerinin arasına alıyor. Dudaklarını başımın yanına bastırıp fısıldıyor. “Bunu hak ettin, Fallon.”

Başımı sallayarak onaylıyorum çünkü o haklı.

O haklı.

Elbette haklı. Yaşıyorum, sağlıklıyım, evet yangın te-nimde izlerini bıraktı ama en önemli parçamı benden alma-dı. Yüzeyin altındaki hiçbir şeye ulaşamadı. O hâlde neden kendime böyle davranıyorum?

Kendimi bunu yapmayı kesmeliyim.

“Şşş,” diyor yanaklarımdaki yaşlara dokunarak. Duy-gularım darmadağın. Benimle bu şekilde konuşma hakkı olduğunu hissettiği için çok kızgınım ama az önce benimle bu şekilde konuşmuş olması kalbimin onu öpebilmek için dudakları olmasını istemesine neden oldu. Son birkaç yıl-dır bu kadar benmerkezci davrandığım için kendime de kızgınım. Elbette yangın berbattı. Evet, hiç yaşanmamış olmasını dilerdim. Ama yaşandı ve bunu değiştiremem, o hâlde atlatmam gerek.

Kahkaha atmak istiyorum çünkü az önce söylediği her şey göğsümden bir ağırlık kaldırmış gibi hissediyorum ve üç yıldır ilk kez nefes alıyorum.

Her şey çok farklı geliyor. Yeni. Sanki hava uğuldayarak bana burada olduğum ve nefes aldığım için şanslı olduğumu hissettiriyor.

Ben de öyle yapıyorum. Derin bir nefes alıyorum ve kollarımı ona dolayıp başımı boynuyla omzu arasındaki aralığa gömüyorum.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldıyorum. “Seni pislik.”

Onun da gülümsediğini hissediyorum, başımı yastığa koyup gözyaşlarımı biraz daha silmesine izin veriyorum. Bana sanki güzelmişim gibi bakıyor ama bu kez bunu sorgulamayacağım. Çünkü öyleyim, ben lanet bir güzelim ve o da şu an üstümde olduğu için şanslı.

Ellerimi göğsüne kaydırıp gömleğinin üstünden kalp atışlarını hissediyorum. Tıpkı benimki gibi hızlı çarpıyor.

Gözlerimiz kenetlenirken başını eğip dudaklarını benimkilerle sürtmek için izin istemiyor. “Fallon, duygularım fena hâlde doruğa çıktı. Seni öpeceğim ve bunun için üzgün değilim.”

Ardından dudakları dudaklarıma değiyor. Başım dönüyor, vücudum süzülüyormuş gibi hissediyorum, kollarımı hareket ettiremiyorum. Ama buna gerek yok çünkü ellerimi başımın üstüne kaldırıyor, parmaklarımızı birbirine dolayıp yatağa doğru bastırıyor. Dili dudaklarımin arasından ağzıma kayıyor ve burada o kadar çok duygu var ki beni sanki bana baktığı gibi öpüyor. İçten dışa.

Öpücükleri yavaşça boynuma inerken ellerimi yatağa bastırmaya devam ediyor; o tenimi keşfederken benim ona dokunmama izin vermiyor. *Tanrım, onu özlemişim.* Onunlayken hissettiklerimi özlemişim. Keşke bunu her gün yaşayabilsem. Yılda bir kez asla yeterli değil.

Parmakları kolumdan belime doğru inerken sağ elimdeki baskı kayboluyor. Dudakları dudaklarıma dönüyor ve eli yavaşça gömleğimin içine kayarken beni yine öpüyor. Sırf parmak uçlarını tenimde hissetmek bile bana her gece başımı yastığa koyduğumda neden onu düşündüğümü hatırlatıyor.

“Gömleğini çıkartacağım,” diyor.

Tereddüt bile etmiyorum.

Tereddüt bile etmiyor muyum?

Gömleğimi başımın üstünden çıkarıp geriye fırlatıyor. Bakışları kendimi bu gece görmeyeceğine inandırdığım

dantelli siyah sutyenle kaplı göğüslerime düşüyor. Yüzünde sinsi bir gülümseme belirirken parmak uçlarını dantel üstünde gezdiriyor. Sağ göğsümü avuçlayıp başparmağını göğüs ucumu kaplayan kumaşa sürüyor. Bunu yaptığı an irkiliyorum çünkü sıradaki hareketin kumaşın *altına* dokunmak olduğunu bilmeye yetecek kadar kitap okudum. Bütün vücudum geriliyor çünkü sutyenimi çıkarmasını istediğimi sanmıyorum. Beni tamamen görmesini istemiyorum. Beni kimse tamamen görmedi.

“Bebeğim,” diyor dudaklarını göğsüme sürterek. “Rahatla, tamam mı?”

Bunu deneyebilirim ama gerilmemin nedeni daha önce kimsenin gitmediği yerlere gidecek olması değil, bana bebeğim demesi.

Bu sevgi ifadesini hep biraz sinir bozucu bulmuştum ama o söyleyince işe yarıyor.

Parmaklarımı başının arkasına götürüp onu sol göğsüme doğru yönlendirirken duygularımın saniyeler içinde sıfırdan ona nasıl çıktığını merak ediyorum. *Aman Tanrım sutyen askımı indiriyor.* Dudakları tam orada, göğsümün kıvrımında gezinirken parmakları askıyı aşağı doğru çekiyor... biraz daha... biraz daha... ve tamamen *iniyor*.

Açığa çıkan göğsüme değen havayı hissediyorum ama gözlerim o kadar sıkı kapalı ki yüzündeki ifadeyi görmüyorum. Tereddüt etmeden göğsümü öpüp dilini tenimde kaydırırken, öperken, sıkarken ve... tüm bunlardan *keyif alırken* dudaklarını hissediyorum.

“Fallon.”

Ona bakmamı istiyor ama ben gözlerim kapalıyken çok daha rahatım.

“Gözlerini aç, Fallon.”

Bunu yapabilirim.

Gözlerimi açıp tavana bakmaya başlıyorum.

Bunu yapabilirim.

Gözlerimi yavaşça onunkilerle buluşana kadar aşağı kaydırıyorum. “Sen güzelsin. Her santimin çok güzel.” Dudaklarını göğüslerimin arasına bastırıyor, yavaşça tenimde gezdirirken dilini yara izlerime değdiriyor. Bir bahane bulmasını... uzaklaşmasını bekliyorum.

Ama yapmıyor. Aksine gülümsüyor. “Sen iyi misin? Devam edebilir miyim?”

İlk önce başımı iki yana sallamayı düşünüyorum çünkü bunu yapmasını istememeliyim. Geçmişte bir erkekle bunu yapmayı ne zaman hayal etsem kendimi mükemmel bir vücut ve yara izleri olmadan hayal etmiştim. Ama şimdi burada farklı olmasını dilediğim kısımlarımı keşfeden Ben’e bakıyorum. Gerçekten keyif alıyor gibi.

Ben de alıyorum.

Başımla onaylıyorum hatta galiba inliyorum çünkü *lanet olsun, o çok seksi*. Gözlerindeki o ateşli bakışların sebebi olduğum gerçeği kendimi mükemmel olarak hayal ettiğim zamanlardan bile daha çekici hissettiriyor. Beni öperek yukarı doğru kayıyor. Elini enseme koyup başını eğiyor.

“Üzgünüm. Seninleyken kendimi nasıl yavaşlatacağımı bilmiyorum.”

Ama kendini yavaşlatmakla kalmıyor tamamen duruyor çünkü yatak odasının kapısı açılıyor.

Ben, beni saklamak için hemen üstüme yatıyor ama kapı eşiğinde gözleri kocaman açılmış hâlde duran kızı görme engel olacak kadar hızlı değil.

Ah Tanrım. Kapı. Bir kız.

“Ben?” diyor.

Sanırım paniklemeye başlayacağım.

“Bir dakika müsaade eder misin Jordyn?” diyor Ben, arkasına bakmadan.

Kapı çarpılarak kapanıyor ve diğer taraftan boğuk bir özür sesi geliyor. “Üzgünüm! Ah, vay canına, çok üzgünüm!”

Tepkisi kızgın bir sevgili gibi değil, bu yüzden içim rahatlıyor. Yine de utancımı azaltmaya yetmiyor.

“Çok özür dilerim,” diyor Ben. “Onun evde olduğunu bilmiyordum.” Dudağıma küçük bir öpücük kondurup üstünden kalkıyor. “Endişelenme. Bu onun için daha utanç verici.”

Sutyenimi göğsüme çekiyorum ve yatakta oturuyorum. “Kendi adına konuş.”

Ben yatak ucundan gömleğimi alıp bana veriyor ve başımın üstünden geçirmeme yardım ediyor. Sırıttıyor.

“Komik değil,” diye fısıldıyorum.

Sessizce gülüyor. “Eğer Jordyn’i tanısaydın bunun gerçekten çok komik olduğunu bilirdin.”

Konuya uzak olduğumu hissediyorum. Ben’in hakkında ne kadar az şey bildiğimi şu an fark ediyorum. “Kız kardeşin mi?”

“Birkaç gün sonra olacak,” diyor ayakkabılarını giyerken. “Ağabeyim Kyle ile bu hafta sonu evleniyor. Düğün arka tarafta olacak.”

Bir ağabeyi mi var?

Ailesi hakkında hiçbir şey bilmediğimi hatırlıyorum.

“Düğün burada mı olacak? Burada mı yaşıyorlar?”

Başını sallayarak onaylıyor. “Bu ev annem öldükten sonra ağabeylerim ve bana kaldı. Çok büyük olduğundan hep birlikte yaşıyoruz. Büyük ağabeyim çok sık seyahat ettiğinden pek burada olmuyor. Kyle ve Jordyn alt kattaki büyük yatak odasında kalıyor.”

Ben’in neden tek çocuk olduğunu sandım bilmiyorum. Annesinin öldüğünden haberim yoktu. Az önce göğüslerimi öpen bu adam tamamıyla yabancı biriymiş gibi hissediyorum. Yüzümdeki şaşkınlık ve utancı görmüş olmalı çünkü bana doğru eğilip güven verici bir şekilde gülümsüyor. “Yirmi Soru oyununu daha sonra oynarız ve hakkımda

her şeyi öğrenirsin. Hayatımın ne kadar sıkıcı olduğunu. Ama şimdilik seni müstakbel kız kardeşimle tanıştırmak istiyorum.” Ayağa kalkmam için ellerimden çekiyor. Ayakkabılarımı giyip peşi sıra yatak odasından çıkıyorum. Merdivenlerin başına gidiyoruz, Jordyn’i bulmak için aşağı inmeden önce bana tatlı, yumuşacık bir öpücük veriyor.

Aşk romanlarının tiryakisi olduğumdan, jestler ne kadar büyükse aşkın o kadar büyük olduğuna ikna olmuştum. Okuduğum kitaplardaki favori bölümlerimden bazıları adamın kıza aşkını ilan ettiği hikâyenin dönüm noktası olan yerlerdir. Ancak Ben’in az önceki küçük öpücüğünün bende yarattığı his aşk romanlarının en iyi kısımlarını gözden kaçırdığımı düşündürüyor. Belki de büyük jestler iki ana karakter arasındaki önemsiz görünen şeyler kadar önemli değildir.

Artık bunları gerçek hayatta biriyle deneyimliyor olmak geri dönüp tüm okuduklarımı yeniden okuma isteği uyandırıyor.

Ben, beni mutfığa doğru çekerken “Çok özür dilerim,” diyor biri. “Evde olduğunu bilmiyordum ve makas arıyordum ama sen evdeymişsin ve o da *kesinlikle* makas değil.”

Çok tatlı. Benden kısa, Kaliforniya sarısı saçları ve hiçbir duygusunu saklayamayan bir yüzü var. Çünkü tam şu an ona bakarken dağılmak üzere olduğunu görebiliyorum.

“Jordyn, bu Fallon,” diyor Ben başıyla beni işaret ederek.

Elimi kaldırıyorum ve Jordyn hemen yanıma gelip bana sarılıyor. “Tanıştığımıza memnun oldum Fallon. Utanmana gerek yok, Ben’in odasında kız olması gayet normal.”

Bakışlarımı çevirdiğim Ben, sanki onun neden bahsettiğine dair bir fikri yokmuş gibi bir el hareketiyle kendini savunmaya çalışıyor. Bu arada ben de avuçlarımı “yardım et” dercesine kaldırıyorum çünkü Jordyn beni sınıksız tutuyor ve ne yapmam gerektiğine dair en ufak bir fikrim yok. Ben boğazını temizliyor ve Jordyn sonunda beni bırakıyor.

“Aman Tanrım kesinlikle yanlış ifade ettim,” diyor Jordyn başını iki yana sallayarak. “Onun odasına kız olması *normal* değil. Öyle demek istemedim,” diyor. “Ben sadece utanılacak bir şey yok demek istedim, hepimiz yetişkiniz. Senin pek çok kızdan biri olduğunu ima etmedim. Aslında neredeyse hiç getirmez o yüzden odasına girerken düşünmedim yani o kadar nadirdir ki onun *içeride* olabileceğini bile düşünmedim. Seninle. Bir kızla.” Şimdi bir ileri bir geri yürüyor ve yüzüne her baktığımda ağlamanın eşliğindeymiş gibi görünüyor. Onun kadar sarılmaya ihtiyacı olan birini gördüğümü sanmıyorum.

Yanına gidiyorum, duruyor. İki elimi omzuna koyuyorum. Derin, abartılı bir nefes alıp sırtımı düzleştiriyorum. Hareketlerimi taklit edip ciğerlerini havayla dolduruyor. Sakince soluk veriyorum, aynısını yapıyor. Gülümsüyorum. “Sorun yok Jordyn. Biz kesinlikle iyiyiz. Ama senin bir içkiye ihtiyacın var gibi. Ya da on.”

Başını şiddetle sallıyor ve gözyaşları dökülmeye başlarken eliyle ağzını kapatıyor.

Aman Tanrım. Şimdi ne oldu? Yardım için Ben’e bakıyorum ama o, kızın davranışları son derece normalmiş gibi duruyor. Yine de ona doğru yürüyüp yüzünü kendine çeviriyor.

“Hey,” diyor Ben yatıştırıcı bir sesle ve ona sarılıyor. “Sorun ne?”

Jordyn başını iki yana sallayıp başka bir odayı işaret ediyor. “Yer belirleyiciler geldi ama yarısı yanlış yazılmış ve masalarla sandalyelerin bu sabah burada olması gerekiyordu ama teslimatı yarına ertelediler ve yarın olmaz çünkü yarın son gelinlik provam var ve şimdi teslimat için burada olmam gerek ve annemin uçuşu iptal edildi bu yüzden bu gece çiçek aranjmanlarını bitirmeme yardım edemeyecek ve...”

Ben onu susturuyor. “Sakinleş,” diyor. Dolabı işaret ediyor mutfağa gidip yarısı dolu bir şarap şişesi buluyorum. Ben onu sakinleştirmeye çalışırken Jordyn için bir kadeh dolduruyorum. Şarabı uzatırken bir bar taburesine oturup gözlerini kuruluyor.

“Teşekkür ederim,” diyor kadehi alırken. “Normalde çılgın ya da gergin değilim ama bu hayatımın en kötü haftası. Sonunda buna değeceğini biliyorum ama...” Bana dik dik bakıyor. “Asla evlenme. Asla. Eğer Vegas’ta değilsen.”

Tavsiyesine kulak verecekmişim gibi yapıyorum ama stres seviyesi herhangi birinin bir düğünü sabırsızlıkla beklememesi için yeterli derecede yüksek.

“Dur,” diyor beni işaret ederek. “Adın Fallon mı?” Fallon O’Neil mi?”

Ah hayır. Dizi nedeniyle sık hatırlanmam ama hatırlayanlar da genellikle Jordyn yaşlarında kızlar olur. Diziyi düzenli olarak izleyen kızlar.

“Sen şu dedektif dizisinde oynayan kız değilsin, değil mi?”

Ben bununla gurur duyuyormuş gibi kolunu omzuma atıyor. “Ta kendisi.”

“Olamaz!” diyor Jordyn. “O diziyi hep izlerdim! Pekâlâ senin yerine oyunculuktan anlamayan o piliç gelene kadar.”

Bu yorum kendimi iyi hissettiriyor. Benim yerime başkası getirildikten sonra diziyi izlemeye cesaret edemedim ama ne yalan söyleyeyim, dizi iki sezon sonra reytingler düştüğü için kaldırıldığında biraz rahatladım.

“Neden diziyi bıraktın?” diye soruyor. Ardından ekliyor. “Ah. Dur hatırladım. Yaralanmıştın, değil mi? İzler ondan kalma mı?”

Ben’in kolunun kasıldığını hissedebiliyorum. “Jordyn,” diyor.

Beni korumak adına konuşmayı kesmeye çalışmasını takdir ediyorum ama yargılamayıp sadece meraktan sorduğu açıkça ortadayken Jordyn'e alınmak çok zor.

“Sorun değil,” diyorum yüzüne mahcup bir ifade takınca. “Talihsiz bir kazaydı, diziyi bırakmak zorunda kalmak berbattı. Ama hayatta kaldığım için şükrediyorum. Daha kötü sonuçlanabilirdi.”

Ben başımın yan tarafını öpüyor ve bunun nedeninin yukarıdaki cesaret verici sözlerini gerçekten kabullenmiş olabileceğimi takdir etmesinden kaynaklandığını varsayıyorum.

Kapı açılıyor ve herkesin dikkati benim kariyerimden bir erkek sesine kayıyor.

“Nerde benim küçük sürtüğüm?” diye sesleniyor bir erkek.

Aman Tanrım. Umarım damat bu değildir.

“Ian geldi,” diyor Ben. Elimi tutup beni oturma odasına doğru çekiştiriyor. “Gel de büyük ağabeyimle tanış.”

Ben’le birlikte oturma odasına girdiğimde kapının önünde diz çökmüş bir adamın küçük beyaz bir köpeği okşadığını görüyorum. “İşte benim küçük sürtüğüm,” diyor köpeğe tatlı bir sesle. En azından bu kelimenin kulağa gelebileceği kadar bir tatlılıkla.

“Bakın kim gelmiş,” diyen Ben adamın dikkatini üstüne çekiyor.

Ian ayağa kalktığında üzerinde pilot üniforması olduğunu fark ediyorum. Ben, hemen beni işaret ediyor. Yalan söylemeyeceğim, yeni insanlarla tanışmak yeterince tuhaf ama Ben’in ailesiyle tanışmanın tuhafıkta yeni seviye olduğunu düşünüyorum.

“Ian, bu Fallon. Fallon, Ian.”

Ian hemen yanıma gelip elimi sıkıyor. O ve Ben birbirine o kadar çok benziyor ki bakmadan edemiyorum. Ben’inki

gibi kaslı bir çenesi var, ağızları aynı ama Ian biraz daha uzun ve saçları sarı.

“Ve Fallon senin...” Cümleyi Ben’in tamamlaması için havada bırakıyor. Ama Ben bana dönüp *benim* tamamlamamı bekliyor.

Neler oluyor? Zor durumda kalıyorum.

“Ben, Ben’in... *olay örgüsüyüm?*”

Ben yüksek sesle kahkaha atıyor ama Ian merakla tek kaşını kaldırıyor. Bunu yaptığında Ben’e daha çok benziyor. “Nihayet gerçek bir kitap mı yazıyorsun?” diye soruyor Ian.

Ben gözlerini devirip kolumu tutarak beni merdivenlere doğru çekiyor. “O benim olay örgüm değil, o benim kız arkadaşım ve bugün birinci yıldönümümüz.”

Jordyn de oturma odasına gelip Ian’ın yanında duruyor. İkisi birlikte dünyanın en büyük sırrını açıklamış gibi Ben’e bakıyor.

“*Koca* bir yıldır çıkıyor muydunuz?” diye doğrudan bana soruyor Jordyn. Ben’in şaka yaptığını söyleyemeden bozguna uğramış gibi ellerini yukarı kaldırıyor. “Ben, bana kimseyi getirmeyeceğini söylemiştin! Yeterli sandalyem yok, *aman Tanrım*, sanırım artık çok geç!” Gereksiz bir telefon görüşmesi yapmak için odadan fırtına gibi fırlıyor.

Ben’in koluna vuruyorum. “Bu çok adice! Zaten yeterince stresli.”

Önce gülüyor sonra abartılı bir inlemeyle gözlerini deviriyor. “İyi.” Jordyn’in peşinden gidiyor ve odada sadece Ian’la ikimiz kaldığımız anda evin kapısı açılıyor. *Yine*. Yüce Tanrım, bu evde kaç kişi yaşıyor?

Şimdi gelen adam içeri girdiğinde ilk önce Ian’ı fark ediyor. Sarılıyorlar, Ian’ın sırtını sıvazlıyor. “Yarından önce gelemeyeceğini söylemiştin.”

Ian omuz silkiyor. “Daha erken gelebilmem için Miles ile yer değiştirdik. Yarın hava kötü olacakmış ve geç kalmak istemedim.”

Adını henüz bilmediğim ağabey konuşmaya başlıyor. “Dostum eğer prova yemeğini kaçırsaydın Jordyn beni...” Oturma odasının ortasında durduğumu fark edince susuyor. Bir şey söylemesini bekliyorum ama sanki pek ziyaretçileri olmuyormuş gibi sadece şüpheli gözlerle beni baştan aşağı dikkatle süzüyor. Ian geri çekilip beni işaret ediyor.

“Ben’in kız arkadaşıyla tanıştın mı?”

Kaşının neredeyse fark edilmeyecek şekilde kalkması dışında adamın ifadesinde bir değişiklik olmuyor. Doğrulup bana doğru yürüyor. “Kyle Kessler,” diyor elini uzatırken. “Ve siz de?”

“Fallon,” diyorum biraz çekingen bir sesle. “Fallon O’Neil.”

Ian ve Ben’in aksine Kyle’dan samimi bir titreşim gelmiyor. Düşmanca bir tavrı olduğunu söylemiyorum... sadece kardeşleri gibi değil. O daha ciddi. Daha korkutucu. Bir an için yüzümün sol tarafına baktığını görüyorum ve bu da eve böyle birini getirdiği için Ben hakkında ne düşündüğünü merak etmeme neden oluyor. Ama sonra Ben’in yukarıda söylediklerini ve eve benim gibi birini getirdiği için ne kadar şanslı olduğunu hatırlıyorum. Saçlarımı yüzümün önüne düşürme dürtüsüne karşı koyup daha dik, daha güvenli duruyorum. Ben oturma odasına geri gelirken Kyle elimi bırakıyor.

“Jordyn’le ilgili her şey yolunda,” diyor. Kyle’ı gördüğü anda duruyor. Sanki onu gördüğüne şaşırmış gibi gözleri hafifçe irileşiyor, tavrındaki değişiklik dikkatimden kaçmıyor. Bunu bir gülümsemeyle gizlemeye çalışıyor. “Akşama kadar eve gelmeyeceğini söylemiştin.”

Kyle anahtarları yakındaki bir masaya atıp Ben’e işaret ediyor. “Konuşmamız gerek.”

Kyle'in sesindeki tonu çözemiyorum. Öfkeli gibi görünmüyor ama aynı zamanda Ben'den hoşnut değilmiş gibi bir hâli var.

Ben, Kyle'in peşinden odadan çıkmadan önce bana güven verici bir şekilde gülümsüyor. "Hemen dönerim," diyor.

Yine Ian ile yalnız kalıyorum. Ellerimi kotumun cebine sokuyorum, Ben'i beklerken ne yapacağımı bilmiyorum.

Ian eğilip ayaklarının dibindeki küçük beyaz köpeği kucağına alıyor. Başını merdivenlere doğru sallıyor. "Üç gündür duş almadım. Beni soran olursa yukarıdayım."

"Tamam," diyorum. "Tanıştığımıza sevindim Ian."

Gülümsüyor. "Ben de Fallon."

Şimdi yalnızım. Şu son birkaç dakika biraz tuhaftı. Ben'in ailesi... ilginç.

Oturma odasında etrafıma bakıp Ben'in kim olduğuna dair ipucu arıyorum. Şömine rafının üstünde o ve ağabeylerinin fotoğrafları var. Daha yakından bakmak için birini alıyorum. Şu an belli olmasa da eski resimlerde Ben'in küçük, Ian'ınsa en büyük kardeş olduğu belli. Kardeşlerin arasında kaç yaş olduğunu bilmiyorum. Belki iki ya da üç.

Hiçbir yerde annelerinin fotoğrafını görmüyorum. Ne kadar süre önce öldüğünü ve babalarının nerede olduğunu merak ediyorum. Ben henüz ondan bahsetmedi.

Koridordan gelen bir gümbürtü duyuyorum. Jordyn olabileceğinden endişelenip o tarafa doğru yürüyorum. Kyle'in Ben'i duvara yapıştırıp kolunu boğazını dayadığını görünce duruyorum.

"Sen aptal mısın?" diyor Kyle sıkıldığı dişlerinin arasından. Ben, Kyle'a onu öldürmek istiyormuş gibi bakıyor ama karşılık vermek için çaba göstermiyor. Tam gidip Kyle'ı çekeceğim sırada Ben göz ucuyla orada olduğumu görüyor. Ben'in dikkatini neyin çektiğini görmek için başını

çeviren Kyle beni görür görmez bir adım geri çekilip kardeşini bırakıyor.

Olanlar beni şaşırtıyor. İkimizin arasında duran Kyle bakışlarını bir ona bir bana çeviriyor, tam arkasını dönüp gidecekmiş gibi görüldüğü sırada geri dönüp Ben'in gözüne indirdiği yumrukla onu arkasındaki duvara yapıştırıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye bağıyorum Kyle'a. Ben'in yanma koşuyorum, elini kaldırıp beni yaklaştırmıyor.

"Sorun yok," diyor. "Yukarı çık. Bir dakikaya geleceğim." Eliyle gözünü kapatıyor. Hâlâ orada duran Kyle ona bir tane daha vurmak istiyormuş gibi görünüyor. Ancak Jordyn olup biteni görmek için koşarak gelince hemen geri adım atıyor. Şok içinde olan Jordyn bu durum ikisinin de karakterine tamamen aykırıymış gibi bir Kyle'a bir Ben'e bakıyor.

Bu da tüm sahneyi daha da kafa karıştırıcı hâle getiriyor. Benim erkek kardeşlerim yok ama bildiğim kadarıyla erkek kardeşler birbirlerini hep yumruklar. Ama Jordyn'in tepkisine bakılırsa bu evde böyle bir şey olmuyor. Büyük olasılıkla yine gözyaşlarına boğulacak.

"Az önce *ona* vurdun mu?" diye soruyor Kyle'a.

Kyle bir an için utanmış gibi, özür dileyecek gibi görünüyor. Ama sonra nefesini verip dikkatini Ben'e çeviriyor. "Bunu hak ettin," deyip koridordan çıkıyor. "Bunu fena hâlde *hak* ettin."

Ben

Banyomdayız, ıslak bezi gözüme sürüp kanı silerken tezgâha yaslanıyorum.

Kyle'ın bana onun önünde vurduğuna inanamıyorum. Çok kızgıyım, gevşemeye çalışıyorum ama çok zor. Özellikle de banyoda bana bu şekilde yapışmış parmak uçlarıyla yüzüme dokunurken.

“Bunun hakkında konuşmak ister misin?” Bir yara bandı alıp açmaya başlıyor.

“Hayır.”

Yara bandını yüzüme yapıştırıp düzeltiyor. “Endişelenmeli miyim?” Kâğıdı çöpe atıp ıslak bezi lavaboya bırakıyor.

Aynaya bakıp gözümün etrafındaki şişkinliğe dokunuyorum. “Hayır, Fallon. Konu ben olunca asla endişelenmemelisin. Ya da bu durumda Kyle olunca.”

Bana vurduğuna hâlâ inanamıyorum. Hayatım boyunca bana hiç vurmadı. Bir ya da iki kez çok yaklaştı. Ya düğün yüzünden gerçekten çok stresli ya da bu kez onu cidden kızdırdım.

“Buradan gidelim mi?” diye soruyorum.

Omuz silkiyor. “Olur. Nereye gitmek istersin?”

“Sen neredeysen oraya.”

Sadece gülümsediğini görmek bile gerginliğimi büyük ölçüde hafifletiyor. “Bir fikrim var,” diyor.

• • •

“Üşüyor musun?”

Üçüncü kez soruyorum ve o sürekli hayır demesine rağmen titriyor. Onu kendime çekip battaniyeyi iyice üstümeze sarıyorum.

Havanın neredeyse kararmasına ve kasım ayı olmasına rağmen sahile gelmek istedi. Tabii ki Chipotle’dan paket servis aldık. Evden getirdiğimiz battaniyelerle üstünkörü bir piknik hazırladı. Yemeği yaklaşık yarım saat önce bitirdik, birbirimizi daha iyi tanımak için sohbet ettik. Ancak evde yaşananların ağırlığıyla şu âna kadar tüm sorular güvenli alanda kaldı. Ancak son iki dakikadır kimiz de soru sormadık, belki de sohbet bitmiştir. Ya da belki sessizliğin kendisi bizzat sorudur.

Battaniyenin altından elini tutuyorum, birlikte kayalara vuran dalgaları izliyoruz. Bir süre sonra başını omzuma yaslıyor.

“On altı yaşımdan beri sahile gelmedim,” diyor.

“Okyanustan korkuyor musun?”

Başımı omzumdan kaldırıyor, kendine çektiği dizlerine kollarını doluyor. “Eskiden hep gelirdim. Günüm ne zaman kötü geçse geldiğim yer burası olurdu. Ama sonra yangın yaşandı ve iyileşmem zaman aldı. Hastaneye girip çıkıyor, fizik terapi görüyordum. Güneş iyileşmeye çalışan cilt için iyi değil, bu yüzden... hiç tekrar gelmedim. Doğrudan güneş ışığına maruz kalmak sorun olmadığında bile herkesin tenini elinden geldiğince çok açtığı bir yere gidecek güvenim kalmamıştı.”

Bir kez daha ne diyeceğimi bilmiyorum. Yangının özgüvenini bu kadar yok etmesini bilmekten nefret ediyorum ama sanırım hayatından ne kadarını çaldığını konusunda hâlâ yeterince bilgi sahibi değilim.

“Geri dönmek güzel hissettirdi,” diye fısıldıyor.

Tek istediğini bu olduğunu bildiğimden elini sıkıyorum.

Yine sessizce oturuyoruz, aklım koridorda Kyle’la yaşananlara gidiyor. Fallon’ın ne kadarını duyduğunu bilmiyorum ama hâlâ burada olduğuna göre pek bir şey duymuş olamaz. Kyle’ın görmesini istediğimden çok farklı bir yanını gördüğünü söylemek az bile kalır. Muhtemelen onun bir pislik olduğunu düşünüyordur ve tanık olduğu birkaç dakikayı baz alırsak onu suçlayamam.

“Dördüncü sınıftayken sürekli bana sataşan büyük bir çocuk vardı,” diyorum, “Otobüste her gün ya bana vurur ya da çirkin şeyler söylerdi. Aylarca devam etti, hatta birkaç kez otobüsten kanayan bir burunla indiğim bile oldu.”

“Tanrım,” diyor.

“Kyle benden birkaç yaş büyük. O zaman o, ortaokuldaydı ama gittiğimiz okul çok küçük olduğundan aynı servis otobüsüne binerdik. Bir gün çocuk bana Kyle’ın önünde vurdu ve ben ağabeyimin beni korumasını bekledim. Kardeşi olduğumdan çocuğun kıcına tekme atmasını. Ağabeylerin yapması gereken budur. Küçük kardeşlerini zorbalardan korurlar.” Ayaklarımı uzatıp iç çekiyorum. “Ama Kyle öylece oturup bana baktı. Müdahale etmedi. Eve gittiğimizde ona çok öfkeliydim. Ona ağabeyim olarak zorbalara derslerini vermenin görevi olduğunu söyledim. Güldü ve ‘Peki bu *sana* ne öğretecekti?’ dedi.

“Ne cevap vereceğimi bilmedim, yani her gün kıcıma tekme yiyerek ne öğrenmem gerekiyordu? Kyle şunları söyledi: ‘Bir zorbayı durdurmak sana ne öğretir? Hiçbir şey. Eğer müdahale etseydim kendine güvenmeyi değil de başkasına bel bağlaman gerektiğinden başka ne öğrenecektin? Her zaman karşına zorbalar çıkacak Ben. Onlarla nasıl başa çıkacağını öğrenmelisin. Sana bulaşmalarına nasıl engel olacağını öğrenmelisin. Senin için bir çocuğu dövmek sana bir halt öğretmez.’”

Fallon bana bakıyor. “Onu dinledin mi?”

Başımı iki yana sallıyorum. “Hayır, odama gidip ağladım çünkü onun sadece adilik yaptığını düşünüyordum. Sonrasında çocuk haftalarca benimle uğraşmaya devam etti. Ama bir gün canıma yetti. Nasıl oldu bilmiyorum ama yavaş yavaş kendimi savunmaya başladım. Yaptıklarının beni uyuz etmesine izin vermedim. Onun yanındayken korkuyormuş gibi davranmayı bıraktım. Bir süre sonra hakaretlerinin beni rahatsız etmediğini fark etti ve vazgeçti.”

Bir şey söylemiyor ama bu hikâyeyi neden anlattığımı merak ettiğini anlayabiliyorum.

“O iyi bir ağabey,” diyorum. “İyi bir insan. Bugün onun böyle bir yönünü gördüğün için üzgünüm çünkü o öyle biri değil. Bana kızmakta haklıydı ve hayır bu konuda konuşmak istemiyorum. Ama ağabeylerim iyi insanlardır ve ben sadece bunu bilmeni istedim.”

Bana minnetle bakıyor. Yere serili battaniyenin üstüne uzanırken kolumu beline dolayıp onu göğsüme çekiyorum. Yıldızlara bakıyorum ve onları ne kadar uzun zamandır görmediğimi fark edip şaşıyorum.

“Kardeşim olması fikri beni heyecanlandırmıştı,” diyor. “Geçen yıl babam söylediğinde öyle değilmiş gibi davrandığımı biliyorum ama hep bir tane kız ya da erkek kardeşim olmasını istemiştım. Ne yazık ki babamın nişanlanmak üzere olduğu kız hamile değilmiş. Babamın yarı şöhreti sayesinde zengin olduğunu düşünmüş. Aslında beş parasız olduğunu öğrendiğinde ondan ayrılmış.”

Vay be. Bugün tanık olduğu aile draması yüzünden artık kendimi o kadar kötü hissetmiyorum. “Bu berbat,” diyorum. “Üzölmüş mü?” Üzölüp üzölmemesini umursadığımdan değil. Bana kalırsa adam o gün kızına davranış biçimi yüzünden her türlü kötü karmayı hak ediyor.

Omuz silkiyor. “Bilmem. Bana bunları annem anlattı. Geçen seneden beri babamla konuşmadım.”

Onun adına üzüliyorum. Adam beş para etmez biri olsa da yine de onun babası, bu yüzden acı verici olduğunu biliyorum. “Ne tür bir insan bir adamı tuzağa düşürmek için hamile numarası yapar? Bu saçmalık. Gerçi bir kitap için iyi bir olay örgüsüne benziyor.”

Göğsümde gülüyor. “Çok klişe ve yan konu olarak çok kullanıldı.” Çenesini koluna yaslayıp gülümsüyor. Ayışığı yüzüne vuruyor ve sahnede gibi parlamasına neden oluyor.

Ve bu da bana şunu hatırlatıyor...

“Bana şu bahsettiğin provayı anlatmayı düşünüyor musun? Ne provası?”

Gülümsemesi soluyor. “Yerel bir tiyatro,” diyor. “Yarın açılış günü ve kostümlü provamız sabah yapılacak, bu yüzden erkenden dönmem gerek. Başrolde değilim ve pek bir şey ödemiyorlar ama bir sürü oyuncu benden tavsiye istediği için hoşuma gidiyor. Neden bilmiyorum, belki geçmişteki tecrübelerim yüzündendir ama iyi hissettiriyor. Sürekli dairemde kalmamak güzel.”

Bunu duymak hoşuma gidiyor. “Peki ya iş?”

“Programım esnek. Hâlâ sesli kitaplar kaydediyorum ve faturaları ödememe yetecek kadar para kazanıyor olmam iyi. Gerçi kiram yüksek olduğu için taşınmak zorunda kaldım ama... onun dışında her şey yolunda. Orada mutluyum.”

“İyi,” diyorum parmaklarımı saçında gezdirirken. “Orada mutlu olmana sevindim.”

Gerçekten. Ama yalan söylemeyeceğim, bir yanım ben-cilce, onu bugün gördüğümde New York’un iyi gitmediğini söyleyeceğini umuyordu. L.A.’de yaşayacağını, beş yıl kuralının aptalca olduğunu ve yarın beni yine görmek istediğini söyleyeceğini.

“Senin bir işin var mı?” diye soruyor. “Bunu bilmediğime inanmıyorum. Göğüslerimi avuçlamana izin verdim ama yaşamak için ne yaptığına dair bir fikrim yok.”

Kahkaha atıyorum. “UCLA’e gidiyorum. İki anadali olan tam zamanli bir öğrenciyim bu da çalışmak için bana fazla vakit bırakmıyor. Ama fatura derdim yok. Annemden üniversitede kendimi geçindirmeye yetecek kadar miras kaldı, şimdilik bir sorun yok.”

“Anadalların ne?” diye soruyor.

“Yaratıcı yazarlık ve iletişim. Yazarların büyük çoğunluğu kendilerini idare edecek bir kariyer bulma şansı elde edemiyor, bu yüzden yedek planım olsun istiyorum.”

Gülümsüyor. “Birkaç yıl sonra yedek plana ihtiyacın kalmayacak, faturalarını ödemek için çok satan bir romanın olacak.”

Gerçekten böyle düşünmediğini umuyorum.

“Adı ne?” diye soruyor.

“Neyin adı *ne*?”

“Kitabımızın. İsmi ne olacak?”

“9 *Kasım*.”

Tepki vermesini bekliyorum ama ifadesi isim hakkında ne düşündüğünü belli etmiyor. Birkaç saniye sonra başını göğsüme koyuyor ve artık yüzünü göremiyorum.

“Sana geçen yıl bunu söylemedim,” diyor, sesi öncekinden de kısık. “Ama 9 Kasım yangının yıldönümü. Ve bu tarihte seni görmeyi sabırsızlıkla beklemek yıldönümünden eskisi kadar korkmamamı sağladı. Bu yüzden teşekkür ederim.”

Sessizce nefes alıyorum ama ona bir cevap veremediğim bana sokulup dudaklarını benimkilere bastırıyor.

Fallon

“Bundan emin misin?”

Başıyla onaylasa da tavırlarındaki her şey aksini söylüyor.

Yarım saat önce sahilde öpüşüyorduk. Öpüşmemizin beşinci dakikasında doğruldu ve bir dövme yaptırmak istediğini söyledi. “*Bu gece,*” dedi. “*Şimdi.*”

İşte buradayız. O sandalyede oturmuş dövme sanatçısını bekliyor ben de duvara yaslanmış hâlde korkup vazgeçmesini bekliyorum.

Bana dövmesinin anlamına açıklamayacak. Sol bileğine müzik portesinin içine şairane kelimesini yazdıracak. Altındaki mânâyı bana neden açıklamadığını anlamıyorum ama en azından benim adım değil. Demek istediğim, bu çocuktan hoşlanıyorum. Hem de çok. Ama bir kızın adını kalıcı bir mürekkeple derine yazdırmak ilişkinin erken aşamalarında oldukça alfa erkek türü davranış. Özellikle de bileğe. Ve neden az önce bundan bir ilişki olarak bahsettim?

Aman Tanrım. Ya bu yüzden bir dövme yaptırıyorsa? Ya bana daha sert bir erkek gibi görünmeye çalışıyorsa? Sanırım yaptığının yanlış olduğu konusunda onu uyarmalıyım.

Dikkatini çekmek için boğazımı temizliyorum. “Şey. Bunu söylemekten nefret ediyorum, Ben ama bir bilekte şairane yazan bir dövme pek alfa erkek işi değil. Hatta tam aksi. Bir kafatası falan çizdirmek istemediğinden emin misin? Belki dikenli teller? Ya da kanlı bir şey?”

Dudakları çarpık bir gülümsemeye kıvrılıyor. “Endişelenme Fallon. Bunu kızları etkilemek için yapmıyorum.”

Cevabı neden bu kadar hoşuma gitti bilmiyorum. Dövme sanatçısı odaya geri dönüyor ve birkaç dakika önce dövmenin taslağını çizdiği Ben’in bileğini işaret ediyor. “Yerini beğendiyseniz başlayalım.”

Dövme bileğinin bir ucundan diğerine mürekkeple çizili. Ben başını sallayıp adam hazır olduğunu söylüyor. Sonra beni gösteriyor. “Kucağıma oturup dikkatimi dağıtabilir mi?”

Adam omuz silkip Ben’in kolunu kendi önüne çekiyor ama hiçbir şey söylemiyor. Adamın muhtemelen Ben’in benim gibi bir kızla ne yaptığını merak ettiği aklımdan geçmeye başladığı anda Ben güven krizimi yarıda kesiyor. “Buraya gel,” diyor dizine vurarak. “Dikkatimi dağıt.”

Söylediğini yapıyorum ama kucağına oturabilmemin tek yolu bacaklarımı iki taraftan sarkıtmak. En azından üstümde kot var ama yine de bir dövme salonunun ortasında bu şekilde oturduğum için tuhaf hissediyorum. Ben elini belime dolayıp bastırıyor. İğnenin uğultusunu, derisine bastırıldığında sesteki hafif farklılığı duyabiliyorum. Ben gülümsemekten başka bir yüz ifadesi yapmıyor. Onun dikkatini dağıtmak için elimden geleni yapacağım, bu yüzden sahilde bıraktığımız yerden sohbetimize devam ediyorum.

“En sevdiğin renk ne?”

“Malahit* yeşili.”

Yüzümü buruşturuyorum. “Bu hayli spesifik bir yeşil ama tamam.”

“Gözlerinin rengi. Aynı zamanda en sevdiğim mineral.”

“En sevdiğin *mineralin* mi var?”

“Artık var.”

Yüzüme yayılan utangaç gülümsemeyi görmemesi için bakışlarımı yere indiriyorum. Elinin yine belimi sıktığını

* Bazik bakır karbonattan oluşan parlak yeşil bir mineral. (ç.n.)

hissediyorum. Sanırım iğne dikkatini benden daha çok dağıtıyor, bu yüzden başka bir soru soruyorum.”

“En sevdiğin yemek ne?”

“Pad Thai,” diyor. “Seninki?”

“Sushi. Neredeyse aynı şey.”

“Yakın bile değiller,” diyor.

“İkisi de Asya mutfacı. En sevdiğin film hangisi?”

“Bu sorular sıkıcı. Daha zor bir şey dene.”

Düşünürken başımı geriye atıp tavana bakıyorum. “Tamam, ilk kız arkadaşın kimdi?” diye soruyorum yeniden gözlerin bakarak.

“Brynn Fellows. On üç yaşımdayken.”

“İsminin Abitha olduğunu söylediğini sanıyordum.”

Sırıttıyor. “İyi bir hafızan var.”

Kaşımı ciddi bir şekilde kaldırıyorum. “Bunun nedeni hafızamın iyi olması değil Ben. Sadece konu eski aşklar olduğunda çılgıncasına kıskanç ve dengesizim.”

Kahkaha atıyor. “Abitha ilk öptüğüm kızdı. İlk kız arkadaşım değil. On beş yaşındaydım ve bir yıl çıktık.”

“Neden ayrıldınız?”

“On altı yaşındaydık.” Bunu sanki geçerli bir sebepmiş gibi söylüyor. Yüzümdeki ifadeyi fark etmiş olacak ki ekliyor, “On altı yaşında çıkarken böyle yaparsın. Ayrılırsın. Ya sen? Senin ilk erkek arkadaşım kimdi?”

“Gerçek mi, sahte mi?”

“Fark etmez,” diyor.

“Sensin.” Bir acıma var mı diye gözlerine bakıyorum ama gördüğüm daha çok gurura benziyor. “Kaç kişiyle yattın?”

Ağzını kasıyor. “Buna cevap vermeyeceğim.”

“Ondan fazla mı?”

“Hayır.”

“Birden az mı?”

“Hayır.”

“Beşten fazla mı?”

“İlişkilerimi açıklamam.”

Gülüyorum. “Evet yaparsın. Beş yıl içinde bir kitapla tüm dünyaya bizi anlatacaksın.”

“Dört yıl,” diye düzeltiyor.

“Doğum günün ne zaman?” diye soruyorum.

“*Seninki* ne zaman?”

“Önce ben sordum.”

“Ama ya sen benden büyüksen? Bu kızlar için bir sorun, değil mi? Kendilerinden küçük kişilerle çıkmak?”

“Yüzünün yarısından fazlasında yara izi olan kızlarla çıkmak erkekler için sorun değil mi?”

Eliyle yine belimi sıkıp bana bakıyor. “Fallon.” Adımı sanki başlı başına bir öğütmüş gibi telaffuz ediyor.

“Sadece komik olmaya çalışıyordum,” diyorum.

Gülmüyor. “Kendini küçümsemenin komik olduğunu düşünmüyorum.”

“Bunun nedeni küçümseyenin sen olmaması.”

Gülümsememeye çabalarken ağzının kenarı seğiriyor. “4 Temmuz,” diyor. “Tüm ülke her yıl doğum günümü kutluyor. Çok epik.”

“25 Temmuz yani resmi olarak benden büyüksün. “Artık güvenle peşinden koşabilirim ve kimse benim genç erkek avcısı olduğumu düşünmez.”

Elini belimde birkaç santim yukarı kaydırıyor, ardından başparmağını yavaşça sağa sola kaydırıyor.

“Hevesli olan kovalanmaz Fallon.”

Ah Tanrım. Bu yorum bir öpücüğü hak ediyor ama birkaç adım ötemizde elinde dövme tabancası olan bir adam var ve ben herkesin önünde bir çocukla öpüşecek türde bir kız değilim. Anlaşılan sınırı kucağına oturma olarak çiziyorum.

“Hakkında bilmem gereken bir şey var,” diyor etkili bir bakışla. “Ve bu soruyu sorduğumda cevabını iyice düşünmeni istiyorum çünkü bu cevap bağımı koruyabilir ya da yıkabilir.”

Yutkunuyorum. “Pekâlâ. Ne bilmek istiyorsun?”

Yüzünü azıcık buruşturuyor, bunun nedeni dövme iğnesi mi yoksa bana soracağı soru mu emin olamıyorum. “Tamam,” diyor. “Eğer hayatın boyunca tek bir grup dinleyebilecek olsaydın hangi grubu seçerdin, neden?”

Anında rahatlıyorum. Bu kolaymış. En sevdiğim müzik grubundan daha derinlere inmek üzere olduğunu sanıyordum.

“X Ambassadors.”

“Hiç duymadım,” diyor.

“Ben iki kez izledim,” diyor dövme yapan adam. Ben’le birlikte ona bakıyoruz ama o işine odaklanmış durumda.

Ben’e dönüp kaşlarımı kaldırıyorum. “En sevdiğim grup neden bizi birleştirip ayırabiliyor?”

“Müzik zevki kişi hakkında çok fazla şey söyleyebilir. Bana verdiğin kitaplardan birinde böyle bir şey okuduğumdan eminim. Eğer nefret ettiğim bir grup seçseydin bu büyük bir sorun olabilirdi.”

“Onları dinleyince nefret edebilirsin, yani hâlâ güvende değiliz.”

“Bu durumda onları hiç dinlemeyeceğim,” diyor kendinden emin bir şekilde.

“Bundan emin olacağım.”

“En sevdiğin şarkı sözleri ne?” diye soruyor.

“Ruh hâlime göre değişiyor.”

“Tamam o zaman, tam şu an en sevdiğin sözleri hangisi?”

Bir an gözlerimi kapatıp bu ana uygun sözleri bulana aklımdaki şarkılarından birini mırıldanıyorum. Gözleri-

mi açıp gülümsüyorum. “You’re so gorgeous, ‘cause you make me feel gorgeous.*”

Ağzının kenarlarında zayıf bir tebessüm belirliyor. “Bu hoşuma gitti,” diyor başparmağını belimde gezdirerek. Bir süre birbirimize bakıyoruz. Göğsündeki yükselişin daha belirgin hâle geldiğini görebiliyorum, derisine bir iğne batıyor olmasına rağmen heyecanlandığını bilmek kendimi kazanmış gibi hissetmeme neden oluyor.

Öne doğru eğilip dudaklarını küçük bir öpücük kondurabilirim diye düşünüyorum ama ben daha kımıldayamadan dövme sanatçısı konuşuyor, “Bitti!”

Kucağından kalkıyorum ve üzeri bandajlanmadan önce dövmeye bakıyoruz. Harika görünüyor ama hâlâ buna neyin teşvik ettiğini ya da neden illa bu gece olmasını istediğini bilmiyorum yine de dövmesini yaptırırken yanında olduğum için mutluyum.

Ayağa kalkıp bahşiş vermek için cüzdanını çıkarıyor. Arabaya gitmek için elimi tuttuğunda adımlar giderek ağırlaşıyor çünkü her adımın bizi vedaya yaklaştırdığını biliyorum.

Havaalanına giderken yol boyu sinirlerim geriliyor. Kendime New York’a giden o uçağa binmek istememe yönündeki bu yeni hisse Ben’e mi yoksa New York’a olan duygularımın mı sebep olduğunu sorup duruyorum.

Sahildeyken ona New York’ta mutlu olduğumu söylediğimi biliyorum ama orada da hâlâ buradaki kadar mutsuzum. Sadece onun bilmesini istemiyorum. Yerel tiyatroya dahil olmanın birkaç arkadaş edinmeme yardım edeceğini umuyorum. Sonuçta daha bir yıl oldu. Ama zor bir yıld. Bana verdiği ödevleri tamamlamak için ne kadar çabalamış olsam da art arda seçmelere gitmek sürekli red cevabı alınca

* (İng) Sen muhteşemsin çünkü bana kendimi muhteşem hissettiriyorsun. (ç.n.)

yorucu oluyor. Babamın haklı olup olmadığını düşündürüyor. Belki de büyük hayaller kuruyorum. Ben kendime güvenimin büyük kısmını geri vermiş olsa da bu, dış görünüş üzerine kurulu bir sektörün değişmesine sebep olmuyor.

Broadway'in ulaşamayacağım kadar uzak olması gülünç. Seçmelere gelen insan kalabalığı kendimi devasa bir kolonideki bir karınca gibi hissetmeme neden oluyor. Başrol için gerçekten yüzünde yara izleri olan birine ihtiyaç duyulması durumunda öne çıkabilirim. Ve henüz o kadar şanslı olamadım.

“Havaalanında dramatik bir sahne daha ister misin?” diye soruyor terminale yaklaşırken.

Gülerek istemediğimi söylüyorum, bu kez otoparka giriyor. İçeri girmeden önce beni kendine çekiyor. Gözlerindeki hüznü görebiliyorum, onun da ifademden veda etmeyi istemediğimi anladığından eminim. Elinin arkasıyla yüzümü okşuyor, ürperiyorum.

“Gelecek yıl ben New York'a geleceğim. Nerede buluşmak istersin?”

“Brooklyn'de,” diyorum. “Orada yaşıyorum. Sana yaşadığım çevreyi gösteririm ve orada denemeni istediğim harika bir tapas restoranı var.” Telefonuna en sevdiğim restoranlardan birinin adresini yazıyorum. Kolay unutulmayacak olsa da tarihi ve saati de ekledikten sonra telefonunu geri veriyorum.

Telefonu arka cebine koyup bana sarılıyor. En az iki dakika öylece duruyoruz, ikimiz de bırakmak istemiyoruz. Elleri başımın arkasında ve ben ellerinin nasıl hissettirdiğini ezberlemeye çalışıyorum. Bu gece birlikte üç saat geçirdiğimiz kumsalı andıran kokusunu ezberlemeye çalışıyorum. Sanki benim için yaratılmış gibi başımı omuzlarına koyduğumda dudaklarımın nasıl da boyun hizasında durduğunu ezberlemeye çalışıyorum.

İyice sokulup boynunu öpüyorum. Sadece küçük bir öpücük. Başımı omzumdan kaldırıp kendine çevirdiği yüzümün hatlarına bakıyor. “Bir kelimedenden daha güçlü olduğumu sanıyordum,” diyor. “Ama sana hoşça kal demenin yapmak zorunda olduğum en zor şeylerden biri olduğunu şimdi anlıyorum.”

Ona ‘O *hâlde kalmam için yalvar,*’ demek istiyorum ama dudaklarını benimkilere bastırıp arzuyla öpüyor. Dudaklarının hareketiyle, ellerinin yanaklarımı okşamasıyla, ağzını alnıma doğru götürüp beni bırakmadan önce tam ortasına kondurduğu nazik bir öpücükle bana veda ediyor. Aramıza mesafe koymak bu durumu kolaylaştırmış gibi beni öteye doğru itiyor. Kaldırımın kenarına kadar geri geri yürüyor, tüm sözlerim boğazımda düğümleniyor, bu yüzden dudaklarımı sımsıkı bastırıp çözülmelerine izin vermiyorum. Birkaç saniye daha birbirimize bakıyoruz, vedalaşmanın acısı açıkça görünüyor. Sonra arkasını dönüp otoparka doğru koşuyor.

Ve ben ağlamamaya çalışıyorum çünkü aptalca olur.

Değil mi?

• • •

Pencere kenarındaki koltukları hiç sevmem bu yüzden koridor tarafındaki kadın koridor tarafında oturmaktan nefret ettiğine dair bir şeyler söylediğinde benimkini teklif ediyorum.

Pencereden bakmadığım sürece uçmaktan korkmuyorum. Ve eğer pencere tarafında oturuyorsam ve pencereden *bakmazsam* bunun kıymetini bilmemişim gibi hissediyorum. Uçuş boyunca altımızdaki dünyayı izliyorum ve bu da daha fazla paniğe kapılmama neden oluyor.

Çantamı önümdeki koltuğun altına koyup rahat otur-

maya çalışıyorum. Önümüzdeki sene Ben'in New York'a gelecek olması çok iyi oldu çünkü L.A.'den New York'a uçmak en sevmediğim şeylerden biri.

Gözlerimi kapatıp biraz uyumayı umuyorum. Yarınki provadan önce uyuyacak zamanım yok, yatarsam uyuyakalabilirim ama yarın açılış günü ve son prova için orada olmalıyım.

“Hey.”

Ben'in sesini duyup gülümsüyorum çünkü gerçekte rüyayı karıştırmam uykuya dalmak üzere olduğum anlamına geliyor.

“Fallon.”

Gözlerimi açıyorum. Ben'in yanımda durduğunu görüyorum. *Bu da ne böyle?*

Eline bakıyorum, bir uçak bileti tutuyor.

Doğruluyorum. “Ne yapıyorsun?”

Biri yanından geçmeye çalıştığından bana doğru iyice yaklaşıyor. Adam geçince Ben çömeliyor. “Sana bu yılki ödevini vermeyi unuttum.” Bana katlı bir kâğıt uzatıyor. “Sen gitmeden bunu verebilmek için bir uçak bileti almam gerekti yani param heba olmasın diye bunları yapman gerek. Bu arada heba kelimesini kim kullanır ki? Neyse. Hepsi bu. Kesinlikle bir alfa hareketi değil ama boş ver.”

Önce elime tutuşturduğu kâğıda, sonra ona bakıyorum. *Gerçekten de sırf bana ödev vermek için bir uçak bileti mi aldı?*

“Sen delisin.”

Sırıttıyor ve bir başkasının geçmesi için ayağa kalkıyor. Bir uçuş görevlisi ona koridoru boşaltması ve yerine geçmesi gerektiğini söylüyor. Bana bakıp göz kırptıyor. “Bu uçakta sıkışıp kalmadan inmeliyim.” Eğilip dudağıma öpücük konduruyor.

Gözlerimden okunduğunu bildiği üzüntümü saklamaya çalışıyorum. Dönüp çıkışa doğru ilerlemeden önce zorla

gölümsüyorum. Uçuş görevlisi önünü kesip neden yerine geçmediğini soruyor. Acil ailevi bir durum çıktığı hakkında bir şeyler mırıldanıyor, görevli geçmesine izin veriyor ve ben görüş alanımdan çıkmadan önce dönüp bir kez daha göz kırpmıyor.

Ve sonra gidiyor.

Tüm bunlar gerçekten yaşandı mı?

Elimdeki kâğıda bakıyorum, endişeyle kâğıdı açarken uçak bileti almaya geçecek ne tür bir ödev vermiş olabileceğini merak ediyorum.

Fallon,

Yalan söyledim. Bir bakıma. Sana vereceğim pek ödev yok çünkü yetişkin olma konusunda gayet iyi iş çıkardığını düşünüyorum. Sana bu mektubu vermek istememin en büyük nedeni bugün geldiğin için teşekkür etmek istemem. Daha önce teşekkür etmeyi unuttum. Uykusuz bir gün geçirecek olman berbat bir şey ama anlaşılmamıza uymak için uykunu feda etmen çok anlamlı. Gelecek yıl bunu telafi edeceğime söz veriyorum. Bu yıl için senden yapmanı istediğim tek bir şey var.

Babanı ziyaret et.

Biliyorum, biliyorum. O bir pislik. Ama sahip olduğun tek baba ve onunla geçen seneden beri konuşmadığını söylediğinde kendimi suçlu hissettim. Kendimi suçlu hissediyorum çünkü kavganıza burnumu sokmamın bir faydası olmadı. Karışmamalıydım ama eğer karışmasaydım ne renk külot giydiğini öğrenme ayrıcalığına sahip olamayacaktım. Yani demek istediğim, burnumu soktuğum için pişman değilim ama eğer ben kendi işime baksaydım babanla ilişkiniz bu kadar gerilmezdi diye düşünüp kendimi kötü hissediyorum. Bu yüzden ona bir şans daha vermen gerektiğini düşünüyorum.

Senden bu küçük şeyi istemeyi unuttuğumu fark ettiğim anda az önce aldığım dört yüz dolarlık bilete degeceğine karar verdim. O yüzden beni hayal kırıklığına uğratma. Onu yarın ara. Benim için.

Gelecek yıl 9 Kasım'ın tüm saatlerini seninle geçirmek istiyorum. Bir saat önce buluşalım, gece yarısına kadar kalacağım.

Bu arada umarım herkesi kendine güldürmeye devam edersin.

Ben

Kâğıdı katlamadan önce yazdıklarını bir kez daha okuyorum. Artık uçakta olmadığına seviniyorum çünkü yüzümdeki sırtış utanç verici.

Bunu yaptığına inanamıyorum. Onu dinleyip sırf Ben istediği için yarın babamı arayacağıma inanamıyorum.

Ama en önemlisi bir uçak biletine onca parayı sadece bana bu mektubu vermek istediği için harcamasına çok şaşıyorum. Bu önemsiz görünen bir andan daha büyük bir jeste benziyor. Onu da yaptığı önemsiz şeyler kadar çok seviyorum.

Belki de âşık olmakla ilgili zerre kadar şey bilmiyorum çünkü kendime henüz ona âşık olmadığımı söylüyorum. Çok erken olduğunu.

Ama değil. Şu an kalbimin içinde olan şeyler inkar edilemeyecek kadar önemli. Bence ilk görüşte aşk olayını tamıyla yanlış değerlendiriyorum. Artık önümüzdeki birkaç yılı nasıl mutlu sonla bitirebileceğimizi çözmeliyim.

Üçüncü 9 Kasım

“Beni sevdi” tırnak içinde
Beni öptü kalın harflerle
ONU TUTMAYA ÇALIŞTIM büyük harflerle
Sonra gitti üç noktayla...

– BENTON JAMES KESSLER

Fallon

Restorana yanımda bir not defteri getirdim.

Biraz utanç verici ama bu yıl çok şey oldu, bu yüzden ocak ayında not tutmaya başladım. Bir düzen delisiyim, bu anlamda Ben şanslı. Benim hakkında fazla araştırma yapmasına gerek kalmayacak çünkü her şey burada. Çıktığım dört çocuğun hepsi, katıldığım seçmeler, babamla yeniden konuşmaya başlamam, dört kez ikinci seçmelere çağrılmam, Broadway dışı bir oyunda aldığım bir (çok küçük) rol. Bu konuda ne kadar heyecanlanmış olsam da yerel tiyatroyu tahmin ettiğimden çok özlüyorum. Belki bunun nedeni tavsiyemi istemelerinin hoşuma gitmeseydi. Şimdi nispeten büyük bir prodüksiyonda küçük bir rolüm var ve bu farklı hissettiriyor. Herkes zirveye tırmanmaya çalışıyor ve oraya gitmek için de birbirinin üstüne basıyor. Bu dünyada çok fazla rekabetçi insan var ve onlardan biri olmadığımı fark ettim. Ama bugün şu an hayatımda ne olup olmadığına kafa patlatmayacağım çünkü bugün tamamen bizimle ilgili.

Bütün günümüzü planladım. Kahvaltımızı ettikten sonra turistlerin yaptığı tipik şeyleri yapacağız. İki yıldır New York'ta yaşıyorum ve hâlâ Empire State Binası'nı görmedim. Öğle yemeği sonrası beni en çok heyecanlandıran kısım. Birkaç hafta önce bir sanat galerisinin önünden geçerken gözüme bir broşür ilişti. "Dylan Thomas'ın hayatı ve ölümü. Ama en çok ölümü." Ben birkaç kez Dylan Thomas'tan bahsetmişti bu yüzden çalışmalarını sevdiğini biliyorum.

Ve etkinliğin onca gün içinde o galeride bugün olacak olması broşürde öğrendiklerim kadar büyüleyici bile değil.

Dylan Thomas 1953 yılında New York'ta ölmüş.

9 Kasım'da.

Bunun olma ihtimali ne? Bu bilginin doğruluğundan emin olmak için Google'a baktım. Doğruymuş. Ben'in Dylan Thomas'ın ölüm tarihini bilip bilmediğine dair fikrim yok. Bir bakıma bilmiyor olmasını umuyorum, böylece söylediğimde yüzündeki ifadeyi görebilirim.

"Fallon siz misiniz?"

Garsona bakıyorum. Diyet Pepsi'mi iki kez dolduran garson. Ama bu kez yüzünde mahcup bir ifade ve... elinde bir telefon var.

Kalbim hızlanıyor.

Lütfen sadece geç kalacak olsun. Lütfen bugün gelemeceğini söylemek için aramıyor olsun.

Başımı sallıyorum. "Evet."

Telefonu bana uzatıyor. "Acil olduğunu söyledi. İşinizi bitince telefonu tezgâhın arkasına getirebilirsiniz."

Telefonu alıp iki elimle göğsüme bastırıyorum. Ama sonra hattın diğer ucundan kalbimin gümbürtüsünü duymasından korkup hemen çekiyorum. Telefona bakıp yavaşça nefes alıyorum.

Bu şekilde tepki verdiğime inanmıyorum. Elimden alılabileceği tehdidi gerçekleşene kadar bugünü ne kadar beklediğimin farkında değildim. Telefonu yavaşça kulağıma götürüyorum. Gözlerimi kapatıp "Alo?" diyorum.

Hattın diğer ucundan gelen iç çekişi anında tanıyorum. Onu tanımak için sesini duymama gerek kalmaması ne çılgınca. Zihnime böyle işlemiş. Nefes sesi bile tanıdık.

"Selam," diyor.

Bu duymak istediğim türden çaresiz bir selamlama değil. Sesi geç kaldığı için paniklemiş olmalı. Sanki hava alanında koşuyor, o gelmeden gitmemden korkuyormuş gibi

çıkmalı. Aksine bu miskin bir selamlama. Sanki bir yerlerde rahatça bir yatakta oturuyormuş gibi. Bana gelmek için panik hâlinde değil gibi.

“Neredesin?” Bana New York’tan yaklaşık beş bin kilometre uzaktan cevap vermek üzere olduğunu bilerek o korkutucu soruyu soruyorum.

“Los Angeles,” diyor. Gözlerimi kapatıp daha fazlasını söylemesini bekliyorum ama söylemiyor. Herhangi bir açıklama yapmaması kendini suçlu hissettiği anlamına geliyor.

Biriyle tanıştı.

“Ya,” diyorum. “Tamam.” Belli etmemeye çalışıyorum ama sesimdeki üzüntü ortada.

“Gerçekten çok üzgünüm,” diyor. Sözlerindeki samimiyeti duymam beni rahatlatmıyor.

“Her şey yolunda mı?”

Hemen cevap vermiyor. İç çekene kadar sessizlik giderek yoğunlaşıyor.

“Fallon,” diyor, adımı söylerken sesi titriyor. “Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama... ağabeyim... Kyle... O, şey... iki gün önce kaza geçirdi...”

Söylediklerini duyduğum anda elimle ağzımı kapatıyorum. “Ah olamaz. Ben, o iyi mi?”

Kısa süren sessizliğin ardından zayıf bir “Hayır,” geliyor.

Kelimeyi o kadar kısık sesle söylüyor ki, sanki kendi de inanmıyormuş.

“O, şey... kurtulamadı Fallon.”

Bu cümleye cevap veremiyorum. Ne diyeceğimi bilmiyorum. Söyleyebilecek tek kelimem yok. Ben’i onu telefonda nasıl teselli edeceğimi bilecek kadar tanımıyorum ve Kyle’ı ölümüne üzüntümü ifade edecek kadar iyi tanımıyorum. Ben yeniden konuşmaya başlamadan önce birkaç saniye geçiyor.

“Daha önce arayacaktım ama... biliyorsun. Sana nasıl ulaşacağımı bilemedim.”

Sanki görebilecekmiş gibi başımı iki yana sallıyorum.
“Dur. Sorun yok. Çok üzgünüm Ben.”

“Evet,” diyor üzüntüyle. “Ben de.”

Ona yapabileceğim bir şey olup olmadığını sormak istiyorum ama bunu duymaktan bıkmış olabileceğini biliyorum. Hatta daha çok sessizlik birikiyor ve ben ne diyeceğimi bilmediğim için kendime kızıyorum. O kadar beklenmedik ki ve daha önce şu an yaşıyor olabileceği bir şeyi hiç tecrübe etmediğimden yalandan empati kurmaya bile çalışmıyorum.

“Bu beni mahvediyor,” diyor telaşlı bir fısıltıyla. “Ama seni gelecek yıl göreceğim. Söz veriyorum.”

Gözlerimi sımsıkı kapatıyorum. Konuşmamızda altta yatan acısını duyabiliyorum ve bu onun için üzülmemeye neden oluyor.

“Gelecek yıl aynı saatte mi?” diye soruyor. “Aynı yerde mi?”

“Elbette.” Gözyaşlarına boğulmadan önce cevap vermeye çalışıyorum. Bir yıl bekleyemem demeden önce.

“Tamam,” diyor. “Kapatmam lazım. Gerçekten üzgünüm.”

“Ben iyi olacağım. Lütfen kendini kötü hissetme... anlıyorum.”

Sessizlik aramızda asılı kalıyor, en sonunda derin bir nefes alıyor. “Hoşça kal Fallon.”

Ben bir şey diyemeden hat kapanıyor. Telefona bakıyorum, gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor.

Kalbim kırıldı. Paramparça oldu.

Ben bir pisliğim çünkü her ne kadar kendimi Ben’in ağabeyinin kaybı yüzünden ağladığıma ikna etmeye çalışsam da bu doğru değil. Tamamen bencil nedenlerle ağlıyorum ve böylesi zavallı biri olduğumu görmek daha da çok ağlamama neden oluyor.

Ben

Yatak odamın kapısını yumruklamamak için elimdeki telefonu sıkıyorum. Garsonun onun orada olmadığını söyleyeceğini ummuştum. Gelmemiş olacağını, böylece onu hayal kırıklığına uğratmayacağımı ummuştum. Onun biriyle tanışıp âşık olmasını, beni unutmuş olmasını az önce sesinde duyduğum hayal kırıklığının sebebi olmaya yeğlerdim.

Omuzlarımı geriye atıp başımı kapıya dayıyorum. Tavana bakıp Kyle'ın kaza yaptığını duyduğumdan bu yana tutmaya çalıştığım gözyaşlarımı bastırmaya çalışıyorum.

Henüz ağlamadım. Bir kere bile.

Kocasının birinci evlilik yıldönümlerine bir hafta kala öldüğü haberini verdiğimde perişan hâlde olmamın Jordyn'e ne faydası olurdu? İlk çocuklarının doğumuna üç ay kala? Küçük kardeşinin öldüğü haberini vermek zorunda kaldığımda telefonda hıçkırıklara boğulsam Ian'a ne faydası olurdu? Ben telefonu kapar kapamaz Ian'ın bazı ayarlamalar yapması gerektiğini bildiğim için onun iyi olduğunu bilmesi gerekiyordu. İşler kontrolümdeydi, telaşlanmasına gerek yoktu.

Ağlamanın eşiğine en çok şimdi, Fallon'la telefonda konuşurken yaklaştım. Nedense bu haberi ona vermek en zoruydu. Ve sanırım bunun nedeni konuşmamızın asıl konusunun Kyle'ın ölümü olmadığını bilmemdi. Dile getirilmeyen gerçek, geçen yılki vedanın ardından ikimizin de bugünü sabırsızlıkla beklediği idi.

Gelecek yıl orada olacağıma dair söz vermiş olsam da tek istediğim dizlerimin üstüne çöküp ona buraya gelmesi için yalvarmaktı. Bugün. Hiçbir zaman birine sarılmaya şimdiki kadar ihtiyaç duymadım, yanımda olması için her şeyi verirdim. Yüzümü saçlarına gömmek, kollarını belimde, ellerini sırtımda hissetmek için. Bu dünyada beni onun kadar rahatlatacak hiçbir şey yok ama bunu ona söylemedim. Yapamadım. Belki yapmalıydım ama ondan son dakikada buraya gelmesini istemek talep edebileceğimden büyük bir şey olurdu.

Kapı zili çalıyor, hazır ola geçip az önce yapmak zorunda kaldığım konuşmanın üzüntüsünden kendimi kurtarıyorum. Telefonu yatağımın üstüne atıp aşağı iniyorum.

Alt basamağa vardığım sırada Ian kapıyı açıyor. Tate içeri girip ona sarılıyor. Onu ve Miles'ı gördüğüme şaşır mıyorum. Miles ve Ian ben doğduğumdan beri yakın arkadaşlar, bu yüzden gelmelerine seviniyorum. Ian'ın en yakın arkadaşlarının burada onunla olduğunu ve benim yanımda olmasını istediğim tek kişinin beş bin kilometre uzakta olduğunu bilmek daha derin bir kendine acıma havuzunda debelenmeme neden oluyor.

Tate, Ian'ı bırakıp bana sarılıyor. Miles da kapıdan girip Ian'a sarılıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Tate, Miles'ın elindeki çantaları almak için yanına gidiyor ama Miles vermiyor.

“Olmaz,” diyor bakışlarını onun karnına indirerek. “Eşyalarımızı odaya ben götürüm. Sen mutfağa gidip kendine yiyecek bir şeyler hazırla, daha kahvaltı bile etmedin.”

Ian kapıyı kapatıp Tate'e bakıyor. “Hâlâ sana bir şey kaldırtmıyor mu?”

Tate gözlerini deviriyor. “Prenses muamelesi görmekten yorulacağımı hiç sanmazdım ama çok sıkıldım. Bu bebeğin doğmasını ve Miles'ın tüm dikkatini benden alıp ona vermesini dört gözle bekliyorum.”

Miles ona bakıp gülümsüyor. “Öyle bir şey olmayacak. İkinize de yetecek kadar dikkatim var.” Miles başıyla selam verip yanımdan geçerek misafir odasına gidiyor.

Tate bana bakıyor. “Yapabileceğim bir şey var mı? Lütfen bana bir iş ver. Kendimi işe yarar hissetmem gerek.”

Beni mutfağa doğru takip etmesini işaret ediyorum. Tezgâhın üstünü görünce donup kalıyor. “Yüce Tanrım.”

“Evet,” diyorum onca yiyeceğe bakarak. İnsanlar iki gündür güveç bırakıyor. Kyle yaklaşık iki yüz kişilik bir yazılım şirketinde çalışıyordu, iş yeri evimize on kilometre uzakta. Çalışanların yarısının son birkaç günde evimize yiyecek getirdiğinden eminim. “Mutfaktaki hatta garajdaki buzdolabı çoktan doldu. Ama bir şeyleri atarken de kendimi kötü hissediyorum.”

Tate, bluzunun kollarını sıvayıp yanımdan geçiyor. “Mükemmel bir güveci atmakta hiç sorun yaşamam.” Bir tanesini açıp kokladıktan sonra yüzünü buruşturuyor. Hemen üstünü kapatıyor. “Bu kesinlikle tutulmaz,” deyip hepsini çöpe döküyor. Mutfakta durmuş onu izlerken ilk kez hamileliğinin Jordyn’inki kadar ilerlediğini fark ediyorum.

“Doğum ne zaman?”

“Dokuz hafta kaldı,” diyor. “Jordyn’den iki hafta önce.” Başka bir tabağın üstünü açarken bana bakıyor. “O nasıl?”

Derin nefes alarak oturuyorum. “İyi değil. Hiçbir şey yediremedim. Odasından bile çıkmıyor.”

“Uyuyor mu?”

“Umarım. Annesi dün gece geldi ama Jordyn onunla da görüşmek istemedi. Annesinin yardım edebileceğini ummuştum.”

Tate başını sallıyor ama arkasını dönerken gözyaşını kuruladığını fark ediyorum. “Ne yaşadığını hayal edemiyorum,” diyor fısıltıyla.

Ben de edemiyorum. Denemek de istemiyorum. Jordyn ve bebeklerine ne olacağına kendimi kaptırmadan önce Kyle'ın cenazesi için yapmam gereken şeyler var.

Ian'ın odasına gidip kapısını çalıyorum. İçeri girerken üstüne yeni bir gömlek geçiriyor. Gözleri kızarmış, ayak-kabıllarını giymeden önce hızlıca kuruluyor. Ağladığını fark etmemiş gibi yapıyorum.

“Hazır mısın?” diye soruyorum. Başını sallayıp peşimden dışarı çıkıyor.

Normal olarak çok zorlanıyor. Kendimi bırakmamam için bir neden daha. Henüz olmaz. Çünkü şimdi hepimizi bir arada tutan tek kişi benim.

Birkaç gün önce bugünü Fallon'la New York'ta geçireceğimi sanıyordum. Bir cenaze evine gidip bu dünyada beni herkesten iyi tanıyan biri için tabut seçeceğim aklıma bile gelmezdi.

• • •

“Evi ne yapmayı planlıyorsun?” diye soruyor amcam. Buzdolabından bir bira alıyor. Kapıyı kapar kapamaz tekrar açıp bir güveç kabı çıkarıyor. Kenarını açıp kokluyor, ardından omuz silkip yakındaki çekmecedan bir çatal alıyor.

“Ne demek bu?” diye soruyorum amcam ağzına bir çatal soğuk makarna tıkarırken.

Çatalıyla evi işaret ediyor. “Ev,” diyor dolu ağzıyla. Ağzındakini yutup bir çatal daha alıyor. “Jordyn'in annesiyle Nevada'ya geri döneceğine eminim. Burada tek başına mı kalacaksınız?”

Bunu düşünmemiştim ama o haklı. Burası büyük bir ev ve burada tek başıma kalmak isteyeceğimi sanmıyorum. Yine de satma fikir beni dehşete düşürüyor. On dört yaşımdan beri burada yaşıyorum. Annemin öldüğünü biliyorum

ama bu evi satmamızı hiç istemezdi. Hatta bunu söylemişti.

“Bilmiyorum. Bunu daha düşünmedim.”

Birasının kapağını açıyor. “Eğer satmayı planlarsan benim satışa çıkarmama izin ver. Sana iyi bir fiyat alırım.”

Arkamdan gelen teyzem araya giriyor. “Cidden mi Anthony? Sence de biraz erken değil mi?” Bana bakıyor. “Üzgünüm, Ben. Amcan pisliğin teki.”

Şimdi o bunu söyleyince düşünüyorum da geldikten on dakika sonra bu konuyu açması gerçekten çok hoş değil.

Şu an evde kaç kişi olduğunu bilmiyorum. Saat neredeyse akşamın yedisi oldu ve en azından kuzenlerimin beşi uğradı. İki teyzem ve eniştemler bize güveç getirdi, Ian ve Miles arkadaki verandada. Miles’in dinlenmesi için yalvarmasına rağmen Tate hâlâ içeride koşturup etrafı toparlıyor. Ve Jordyn... O hâlâ odasından çıkmadı.

“Ben, buraya gel!” diye sesleniyor Ian dışarıdan. Amcamla sohbetimizi memnuniyetle bırakıp camlı kapıyı açıyorum. Ian ve Miles verandanın basamaklarına oturmuş arka bahçeye bakıyor.

“Ne?”

Ian bana dönüyor. “Eski işyerini arayıp haber verdin mi? Benim hiç aklıma gelmedi.”

Başımı sallıyorum. “Evet. Onları dün aradım.”

“Ya şu kızıl saçlı arkadaşını?”

“Düğüne geleni mi?”

“Evet.”

“Haber var. Herkesin haberi var Ian. Facebook’ta paylaşıldı.”

Başını sallayıp önüne dönüyor. Çalışma programı yüzünden nadiren burada oluyor. Bu yüzden buraya gelip yardım etmek için ne yapacağını bilmemek ona kendini işe yaramaz hissettiriyor. Ama değil. Tüm bu işlerle benim uğraşmama izin vermesinin aslında bana yardımcı oluyor.

Özellikle de bugün planladığım gibi Fallon ile görüşemediğim için.

Arka kapıyı kapatırken Tate ile çarpışıyorum.

“Özür dilerim diyor bana yol verirken. “Sanırım sonunda Jordyn’i bir şeyler yemeye ikna edebildim.” Buzdolabına koşarken güveç tabaklarını kurcalayan amcama pis bir bakış atıyor.

“Atıştırmayı kes de gidelim,” diyor teyzem. “Claudia ve Bill’le akşam yemeği yiyeceğiz.”

Bana sarılıp veda ediyorlar, cenazede görüşür diyorlar. Teyzem bakmazken Anthony amca bana kartını uzatıyor. Arkalarından kapadığım kapıya yaslanıp nefes alıyorum.

Bence gelen gidenle uğraşmak bir aile üyesinin ölümünün en kötü kısmı. Birkaç yıl önce annem öldüğünde bu kadar ziyaretçi var mıydı hatırlamıyorum. Ama o zaman Kyle hayattaydı ve benim şu anki rolümü o üstlenmişti. Ben tıpkı Jordyn’in şimdi yaptığı gibi yatak odama kapanıp herkesten saklanmışım. Tüm bunlarla genç yaşta Kyle’in ilgilenmiş olması içimi suçluluk duygusuyla dolduruyor. Annemin ölümünde o da benim kadar acı çekiyor olmalıydı ama ben dağıldığım için tüm işleri o halletmek zorunda kalmıştı.

Elimle yüzümü ovuştururken her şeyin bitmesini istiyorum. Günün sona ermesini, yarını atlatmayı ve sonra da cenazenin olup bitmesini istiyorum. İşlerin düzelmesini istiyorum. Diğer yandan ortalık durulunca hissedeceklerimden korkuyorum.

Kapıyı tekmeleyip mutfığa doğru giderken zil çalıyor. Yine. Homurdanırken Tate elinde bir tabakla yanımdan geçiyor. “Ben bakardım ama...” Ellerindeki tabakla bardağa bakıyor.

“Eğer ona bir şeyler yedirebilersen on milyon ziyaretçiyle ilgilenirim.”

Tate anlayışla başını sallayıp Jordyn'in odasına yöneliyor.

Kapıyı açıyorum.

Gerçekten karşımdakinin o olduğundan emin olmak için gözlerimi kırptırıyorum.

Fallon bana bakıyor, hemen bir şey diyemiyorum. Konuşursam karşımdaki hayalin kaybolmasından korkuyorum.

“Önce aramam gerekirdi,” derken endişeli görünüyor. “Numaranı bilmiyorum. Ama ben sadece...” Hızlıca bir nefes alıyor. “Ben sadece iyi olduğundan emin olmak istedim.”

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama elini kaldırıp beni susturuyor. “Yalan söyledim, özür dilerim. İyi olup olmadığını görmeye gelmedim. İyi olmadığını biliyorum. Sen telefonu kapadıktan sonra duramadım. Seni bugün göremeyeceğimi ve bir yıl daha beklemem gerektiğini bilmek beni mahvetti ve...”

Bir adım atıp dudaklarımı onunkilere bastırarak susturuyorum.

Öpücüğümün arasında iç çekiyor, kollarını bana dolayıp ellerini arkada birleştiriyor. Onu öperken gerçekten burada olduğuna inanmıyorum. Bugün benimle konuştuktan hemen sonra havaalanına gittiğine ve sırf beni görmek için Los Angeles'a gelmek için bir bilete para verdiğine inanmıyorum.

Onu öperek evin içine doğru çekiyorum. Kolumu beline sarıp onu sıkıca tutuyor, bırakırsam öylece yok olacağından korkuyorum.

“Benim...”

Konuşmaya çalışıyor ama sertçe bastırdığım dudaklarım engel oluyor. Kapıyı açıp beni itmeye çalışıyor. Söylemeye çalıştığı şeyi söylesin diye onu bırakıyorum. “Tak-

siciye gitmesini söylemeliyim. Beni burada isteyeceğinden emin değildim.”

Yanma geçip kapıyı iyice açıyorum. Sürücüye gitmesini işaret edip kapıyı kapadıktan sonra elini tutuyorum.

Onu merdivenlerden yukarı, odama götürüyorum.

Şu an dünyada görmek ya da konuşmak istemediğim herkesten uzağa.

Bugün yanımda olmasını istediğim tek kişiydi ve işte geldi. Sadece benim için. Çünkü beni özledi.

Eğer dikkatli olmazsa ona âşık olabilirim.

Bu akşam.

Duzenleme
Ny.ozlem

Fallon

Odasının kapısını arkamızdan kapayıp bana sarılıyor.

Bugün bileti aldığımdan beri buraya gelme kararımı sürekli sorguladım. Neredeyse yüz kez fikir değiştirdim. Şu an hayatında olup bitenler arasında beni görmek istemeyeceğini düşündüm. Bana gelecek yıl görüşürüz dediği hâlde yine de haber vermeden geldiğim için kızabileceğini düşündüm.

Kapıyı açtığında yüzüne yayılan bir rahatlama görmeyi hiç beklemiyordum. Beni en az benim onu özlediğim kadar özlemişçesine öpmesini asla beklemiyordum. Burada durup bu kadar uzun süre bana sarılacağını hiç sanmıyordum. Henüz hiçbir şey söylememiş olsa da hareketleriyle milyonlarca kez teşekkür etti.

Gözlerimi kapayıp başımı göğsüne yaslıyorum. Bir eli başımın arkasında diğeri sırtımda. Bütün gece böyle durabilirim. Tüm yapacağımız bu olsa bile –tek kelime etmese bile– buraya gelmeye değdi.

O da benim gibi mi hissediyor merak ediyorum. Onu düşünmenin beni tüm gün yakıp kül ettiği gibi o da tüm gün beni düşünerek yanıp kül oluyor mu? Yaptığı her şeyi ya da gittiği her yeri benimle paylaşmak istiyor mu?

Başımın üstünü öpüyor, ardından ellerini yanaklarıma götürüp yüzümü kaldırıyor. “Burada olduğuna inanamıyorum,” diyor. İfadesindeki perişanlığın tebessümle savaşını görebiliyorum. Konuşmuyorum çünkü ne diyeceğimi

bilmiyorum. Sadece elimle yüzünü okşayıp başparmağımı dudaklarında gezdiriyorum.

Geçen senekinden daha çekici görüldüğüne şaşırılmamalıyım. Artık tam bir erkek. Onu son gördüğümde bir an gözüme ilişen toyluk parçaları tamamen gitmiş.

“Nasıl dayanıyorsun?” İkimiz de hâlâ birbirimizin yüzünü okşuyoruz, cevap vermiyor. Onun yerine dudaklarını benimkilerle birleştirip beni kapıdan uzaklaştırıyor. Yavaşça yatağa oturttuktan sonra yatırıp başımı yastığa koyuyor. Öpüşmeyi kesip yanıma uzanıyor. Çok fazla yapışmıyor, sadece başını göğsüme dayayıp kollarını sıkıca belime dolayarak kalp atışlarımı dinliyor. Elimi kaldırıp uzun, yavaş hareketlerle saçlarını okşuyorum.

Uzunca bir süre sessizce yatıyoruz, uyuyakalıp kalmadığını merak etmeye başlıyorum. Ama birkaç dakika sonra tutuşu iyice sıkılaşıyor. Başını gömleğime gömene kadar aşağı eğiyor ve omuzları titreyerek ağlamaya başlıyor.

Kalbim milyonlarca küçük parçaya bölünüyor gibi hissediyorum, o acısını yaşarken onu sımsıkı sarmak istiyorum. Ama o kadar sessiz ağlıyor ki fark ettirmek istemediğini anlıyorum. Sadece ağlamasına izin vermeme ihtiyacı var, ben de tam olarak bunu yapıyorum.

• • •

Kendini toparlaması beş dakika sürüyor ama beni ancak yarım saat sonra bırakıyor. Göğsümden kalkıp yanımdaki yastığa yatıyor. Ona dönüyorum. Gözleri hâlâ kırmızı ama artık ağlamıyor. Elini uzatıp bir tutam saçı geriye iterken bana minnetle bakıyor.

“Nasıl oldu?” diye soruyorum.

Hüzün anında gözlerine geri dönüyor ama yine de cevap veriyor.

“İşten eve dönerken arabası yoldan çıkmış,” diyor. “Dikkat dağılması. Üç saniye ve sonra lanet bir ağaca çarpmış. O ve Jordyn güya o gece tatile çıkacaktı, polisin anlattıklarına dayanarak kaza olduğunda ona mesaj gönderdiğinden eminim. Gerçi umarım Jordyn bunun farkında değildir. Umarım asla da olmaz.” Konuşmadan parmaklarıyla elini okşuyorum. “O hamile,” diye ekliyor.

Parmaklarım donup kalıyor, nefesim kesiliyor.

“Biliyorum,” diyor. “Büyük şansızlık. Bu hafta sonu birinci yıldönümlerini kutlayacaklardı.”

Bu aklıma gelmemiştii ama söylediği anda Jordyn’i geçen yıl gördüğümü Kyle ile yaklaşan düğünleri için hazırlanırken nasıl da telaşlı olduğunu hatırlıyorum. Ve şimdi, sadece bir yıl sonra bu kez onun yaklaşan cenazesine hazırlanıyor. “Bu çok üzücü. Doğuma ne kadar var?”

“Şubatta.”

Kendimi onun yerine koymaya çalışıyorum. Sanırım şu an yirmi dört yaşında. O kadar genç yaşıta, ilk çocuğumun doğumuna aylar kala kocamı kaybettiğimi hayal edemiyorum. Aklım almıyor.

“New York’a ne zaman döneceksin?” diye soruyor.

“Yarın sabah. Ama gerekirse bu gece annemde kalabilirim. Gerçekten erken kalkmam gerekiyor.”

Ağzını benimkine yaklaştırıyor. “Bu yatak dışında bir yerde uyuyamazsın.”

Kapının gürültüyle vurulması dudaklarının benimkileri okşamasına engel oluyor, dikkatini o tarafa çeviriyor. Kapıyı hızla açıp içeri giren Ian bana şaşkınlıkla tekrar tekrar bakıyor.

Beni göstererek kardeşine dönüyor. “Yatağında bir hatun var.”

İkimiz de oturuyoruz. Ian başını eğip gözlerini kısarak bana bakıyor. “Dur bir dakika. Biz tanışmıştık Fallon, değil mi?”

Yalan söylemeyeceğim, ağabeyinin beni hatırlaması iyi hissettiriyor. Gerçi yüzüm kolay unutulacak gibi değil ama adımı hatırlamayabilirdi. oysa hatırlıyor, bu da Ben'in yatağında sıklıkla başka kızların olmadığı anlamına geliyor.

“Gelmen ne güzel,” diyor Ian. “Aç mısınız? Ben’e yemeğin hazır olduğunu haber vermeye gelmişim.”

Ben yataktan kalkarken homurdanıyor. “Dur tahmin edeyim? Güveç mi?”

Ian başını iki yana sallıyor. “Tate’in canı pizza çekti, sipariş verdik.”

“Şükürler olsun.” Elimden tutup beni kaldırıyor. “Hadi gidip yiyelim.”

Ben

“Dur şunu iyice anlamış mıyım?” diyor Miles masanın karşısından bana ve Fallon’a bakarak. “Birbirinizi sosyal medyada engellediniz. Telefon numaralarınızı bilmiyorsunuz, dolayısıyla hiçbir şekilde iletişim kuramıyorsunuz. Ama on sekiz yaşından beri her yıl buluşuyorsunuz, öyle mi?”

“Çılgınca ha?” diyor Fallon bardağını masaya bırakırken.

“Biraz *Sevginin Bağladıkları* filmini andırıyor,” diyor Tate.

Hemen başımı iki yana sallıyorum. “Öyle bir şey değil. Onlar sadece bir kez buluşmak için anlaştılar.”

“Doğru. O hâlde *Bir Gün*. Anne Hathaway’in oynadığı film.”

Yine onun karşılaştırmasına itiraz ediyorum. “Her yıl sadece bir kere buluşuyorlar ama yine de yıl boyunca iletişim kurmaya devam ediyorlar. Fallon ve ben iletişim kurmuyoruz.” Neden bu kadar korumacı olduğumu bilmiyorum. Sanırım yazarlar masumca olsa da fikirleri başka fikirlerle karşılaştırıldığında doğaları gereği savunmaya geçiyorlar. Oysa Fallon’la bizim hikâyemizin eşi benzeri yok, bu yüzden onu karşı korumacı hissediyorum. Hatta *fazla* korumacı.

“Ne zaman duracaksınız? Yoksa bunu ömrünüzün sonuna kadar yapmayı mı planlıyorsunuz?”

Fallon bana bakıp gülümsüyor. “Yirmi üç yaşına geldikimizde duracağız.”

“Neden yirmi üç?”

Sonraki birkaç soruya Fallon cevap veriyor, ben de bu fırsatı değerlendirip içkimi doldurmak için masadan kalkıyorum. Tezgâha yaslanıp mutfaktan sohbetlerini izliyorum.

Burada olduğu için çok mutluyum. Onun burada olması herkesin yaşadığı acıyı bir şekilde hafifletiyor gibi hissediyorum. Kyle ile bir bağı olmadığı için kimse onunla konuşurken temkinli davranmak zorunda kalmıyor. Bu hafta hepimizin ihtiyaç duyduğu temiz hava gibi. Bugün geldiği için ona teşekkür ettiğimi biliyorum ama bir gün ona buradaki varlığının benim için ne denli önemli olduğunu tam olarak anlatacağım.

Sandalyesinden bana bakıyor ve yüzümdeki gülümsemeyi görünce müsaade isteyip mutfağa geliyor.

Kollarını belime sardığında tüm bedenim gevşiyor. Kolumu öpüyor ardından esnemesini bastırıyor.

“Yorgun musun?”

Bana bakıp başını sallıyor. “Evet. Hâlâ New York saatindeyim ve orada saat gece yarısını geçti. Yatmadan önce banyonu kullanmamın sakıncası olur mu?”

Parmağımı dudaklarına götürüyorum. “Dışinde bir şey var.” Dişlerini gösteriyor ve dışindeki biber benzeri şeyi alıyorum. “Gitti,” deyip dudağına bir öpücük konduruyorum. “Ve evet, duşumu kullanabilirsin. Yardıma ihtiyacın olursa haber ver.” Ona göz kırptığım sırada Ian tezgâha yaslanıp gözlerini kısarak bana bakıyor.

“Az önce onun dışinden bir şey mi aldın?”

Bir şey demiyorum çünkü cevabımla nereye varmak istediğini bilmiyorum.

“Ciddiyim,” diyor, bu kez de Fallon’a dönerek. “Az önce dışinden bir şey mi aldı?”

Tereddütle başını sallıyor.

Ian sırtlıyor. “Vay be. Kardeşim sana âşık.”

Yanımda duran Fallon’ın donup kaldığını hissediyorum.

“Bu hiç de tuhaf değil,” diyorum alaycı bir şekilde.

Ian muzip bir gülümsemeyle başını iki yana sallıyor. “Tuhaf değil Ben. Sevimli. Sen âşıksın.”

“Yeter,” diyorum ona.

Ian neşeli bir kahkaha atıyor ve ilk kez benimle uğraşmasını umursamıyorum. Bu, iki gün içinde eve giren en eğlenceli hava.

“İnsanlar âşık olmadıkları sürece iğrenç şeyler yapmazlar,” diyor Tate masadan. “Bu kanıtlanmış bir gerçek. İnternette falan gördüm.”

Fallon’ın elini tutup onu mutfaktan, sataşmalardan uzaklaştırıyorum. “İyi geceler millet. Fallon’ın yardım etmem gerekirken başka hijyen sorunları var.”

Arkamızdan gelen gülüşmeler eşliğinde mutfaktan çıkıp merdivenleri tırmanıyoruz.

Yatak odama gidiyoruz.

Geceyi birlikte geçireceğimiz yere.

Birlikte.

Benim yatağıma.

Onu bir yıl boyunca görmeyeceğimi bilmek karmaşık bir durum olduğu için ne kadar ileri gitmek isteyeceği hakkında bir fikrim yok. Sanırım bu geçmişteki erkeklerle ne kadar ileri gittiğine bağlı olacak.

Elbette onu başka biriyle düşünmek istemiyorum ama her yıl buluşmamızın amacı bu. Onun hayatı tıpkı yaşıtı kızlar gibi deneyimlediğinden emin olmak istiyorum, bu da farklı insanlarla birlikte olması anlamına geliyor. Yine de her gece gözlerimi kapadığımda bencilce onun yatağında yalnız olması için dua ediyorum.

Ona sormak istiyorum ama konuyu oraya nasıl getireceğimi bilmiyorum.

Yatak odamın kapısını açıp peşinden içeri giriyorum. Yatak odama onunla girmek bu kez farklı geliyor. Sanki sabah odadan çıkmadan önce karşılanması gereken

beklentiler var gibi hissediyorum. Sohbet etmeye, vücutlara dokunmaya, zihinlerin uyumaya ihtiyacı var. Ve bir yıllığına yanımdan ayrılmadan önce hepsini yapacak zaman yok.

Kapıyı kapatıp kilitliyorum. Yatağa bakarken saçlarını topuz yapıp tüm gün bileğinde duran lastik tokayla tutturuyor. Bir an durup boynu ve omuzları arasındaki kıvrımın mükemmelliğini hayranlıkla izliyorum. Bir adım atıp kollarımı beline doluyor, dudaklarımı tam da o kıvrıma bastırıyorum. Onu omzundan kulağına ve sonra tekrar aşağı doğru öpücüklere boğuyorum. Sebep olduğum ürpertiye öperek uzaklaştırıyorum. İç çekişle inleme arası kısık bir ses çıkarıyor.

“Duş almana izin vereceğim,” diyorum onu bırakmadan. “Havlular lavabonun altında.”

Arkadan beline doladığım ellerimi sıkıyor, ardından kollarımın arasından çıkıyor. Banyoya yönelmek yerine dolabıma doğru yürüyor. “Tişörtlerinden biriyle uyuyabilir miyim?” diye soruyor.

Önce dolaba sonra ona bakıyorum. Taslağım dolabımın rafında duruyor. En azından yazdıklarım. Bu noktada en son istediğim şey tek kelimesini okuması. Üstümdekini tutup başımın üstünden çıkarıyorum.

“Al,” diyorum ona uzatarak. “Bunu giy.”

Tişörtü elimden alıyor ama başını kaldırdığı anda duruyor. Yutkunup doğrudan karnıma bakıyor. “Ben?”

“Evet?”

Karnımı işaret ediyor. “Kasların var?”

Kahkaha atıp karnıma bakıyorum. Bunu sanki bir soruymuş gibi söylediğinden ona bir cevap vermem gerektiğini düşünüyorum. “Şey... evet? Sanırım.”

Tişörtümle ağzını kapatıp gülümsemesini saklıyor. “Vay canına,” diyor tişörtüm yüzünden boğulan sesiyle. “Hoşuma gitti.”

Ve sonra banyoya koşup kapıyı kapatıyor.

Fallon

Duša girmeden önce kapıyı kilitlediğimden emin oluyorum. Birlikte duş almak istemediğimden değil ama henüz o noktada değilim. Bana göre biriyle duş almak benim ölçeğimde potansiyel küçük düşme açısından seks dahil olmak üzere çoğu şeyden daha yüksek bir değere sahip. En azından seks sırasında karanlıkta örtülerin altına saklanabilirim.

Seks.

Bu kelimeyi düşünüyorum. Hatta saçımdaki kremi durularken dilimde yuvarlıyorum “Seks,” diyorum usulca. Çok garip bir kelime.

Yaşım büyüdükçe bekâretimi kaybetme konusundaki endişelerim de artıyor. Diğer yandan tüm bu yaygaranın ne olduğunu öğrenmeye hazırım. Harika olmalı yoksa tüm insanların hayatlarında bu denli büyük bir unsur olmazdı. Ama aynı zamanda beni korkutuyor çünkü seks hoşuma *gitmezse* insanlık tarafından hüsrana uğratılmış olacağım. Çünkü birçok kötülüğün kökü gibi görünüyor, bu yüzden pek iyi değilse ve hemen daha fazlasını istemezsem tüm dünya tarafından biraz aldatılmış gibi hissedeceğim.

Belki bir parça melodramatik davranıyorum ama neyse. Saçımdaki kremi durulayalı birkaç dakika olmasına rağmen duştan çıkmaya korkuyorum. Ben’in bu geceden ne beklediğini bilmiyorum. Eğer uyumak istiyorsa kesinlikle anlarım. Bu hafta cehennemi yaşadı. Ama eğer uyumak *dışında* bir şey yapmak isterse o zaman kesinlikle, şüphesiz gönüllü katılımcı olacağım.

Kurulandıktan sonra tişörtü giyiyorum. Aynaya bakıp omuzlarımda duruşunu hayranlıkla izliyorum. Daha önce başka bir erkeğin tişörtünü giymemiştim ve hep hayal ettiğim gibi bir his olup olmayacağını merak etmiştim.

Hissettiriyor.

Başımdaki havluyu çıkarıp parmaklarımı birkaç kez saçlarımdan arasından geçiriyorum. Ben'in diş macununu alıp parmağımın ucuna sıktıktan sonra bir dakika boyunca dişlerimi ovalıyorum. İsim bitince derin, sakinleştirici bir nefes alıp ışığı söndürdükten sonra kapıyı açıyorum.

Başucundaki lamba açık, yatağın ortasında elleri başının altına sıkıştırılmış şekilde yatıyor. Örtüyü yere atmış, üstünde çorapları ve iç çamaşırı dışında bir şey yok. Gözleri kapalı, orada bir süre durup hayranlıkla onu izliyorum. Gerçekten uyuyor olabilir ama bu beni hiç hayal kırıklığına uğratmıyor. Bu gece sadece ve sadece onun gecesi çünkü acı çektiğini biliyorum. Buradayken ona yardım edebilmek istiyorum ve ihtiyacı olan uykuya şimdiye kadarki en iyi uykuyu uyuduğundan emin olmak için elimden geleni yapacağım.

Gidip lambayı kapatıyor, sonra da yerden örtüyü alıyorum. Usulca yatağa oturuyorum, sırtım göğsüne dönük olarak uzanırken ikimizin de üstünü örtüyorum. Başımı yastığa koyarken onu uyandırmamaya çalışıyorum.

“Lanet olsun.”

Sesiyle ona dönüyorum. Odanın içi karanlık, bu yüzden uykusunda mı konuşuyor yoksa uyanık mı anlamıyorum. “Ne oldu?” diye fısıldıyorum.

Kolunu belime dolayıp beni kendine çekiyor. “Banyodan çıktığında seni tişörtümle görebilmek için ışığı açık bıraktım ama duş uzun sürmüş olmalı. Sanırım uyuyakalmışım.”

Gülümsüyorum. “Hâlâ üzerimde. Işığı açmamı ister misin?”

“Kahretsin evet, lütfen.”

Kahkaha atarak lambaya doğru dönüyorum. Işığ ı açtıktan sonra ona bakıyorum. Gözleri hareket etmiyor ama yine de bir şekilde her yerimde geziyor.

“Ayağ a kalk,” diyor dirseğine yaslanarak. Ayağ a kalkıyorum, gözlerime bakmıyor. Gözleri bacaklarımın, kalçalarımın, göğüslerimin üzerinde dolaşıyor. Yüzüme bakmamasını hiç umursamıyorum. Hem de hiç.

Tişörtü dizlerimin birkaç santim üstünde. Şu anda külot giymediğimi anlayamayacağı kadar uzun ama aynı zamanda muhtemelen şu an külot giymemiş olmam için *dua* edeceği kadar kısa.

Bakışları yine bacaklarıma kayıyor ve sanki bir şiir okuyormuş gibi yavaşça konuşmaya başlıyor. “Tek gördüğüm deniz, üstünde olduğun inişli çıkışlı deniz. Uzan, rahatla. İzin ver kalçalarında gemi enkazı olmama.” Benimkilerle buluşana kadar gözlerini vücudumda kaydırıyor. “Dylan Thomas,” diyor.

Nefesimi bırakıyorum. “Vay,” diyorum. “Porno şiir. Kimin aklına gelirdi?”

Ben tembelce gülümsüyor. Parmağ ını kaldırıp beni işaret ediyor. “Tişörtümü geri almak istiyorum.”

“Şimdi mi?”

Başını salıyor. “Hemen. Işığ ı söndürmeden. Çıkar, tişört benim.”

Gergin bir kahkaha atıp lambaya uzanmaya çalışıyorum. Işığ ı söndüremeden ayağ a fırlayıp şiltenin üstünde yürüyerek hemen önümde yere atlıyor. Gözlerinde muzip ama aynı zamanda ciddi bir bakış var. Tişörtü eteklerinden tutup tereddüt etmeden başımdan çekiyor. Arkasında bir yere atıyor, önünde tamamen çıplak hâlde hareketsiz kalakalıyorum. Gözleri vücudumun bütün kıvrımlarını okuduktan sonra titrek bir nefes veriyor.

“Ulu Tanrım,” diye mırıldanıyor.

Daha önce hatta yangından önce bile kendimi bu kadar güzel hissettiğim bir an hatırlamıyorum. Bu bir iyilik değil de ayrıcalıklmış gibi bana bakıyor. Öne eğilip yüzümü ellerinin arasına aldığı anda dudaklarımı aralayıp beni öpmesini bekliyorum çünkü asla şimdiki kadar öpülmeyi istememiştim.

Dudakları nemli ve beni hak talep eder gibi öpüyor. Dili haşin ve pişmanlık duymaksızın hareket ediyor, bunu seviyorum. Bu şekilde arzulandığımı hissetmek hoşuma gidiyor. Parmakları yavaşça sırtımda gezinirken bir öpücüğün on olması için endişe faktörünün gerekmediğini fark ediyorum. Çünkü bu öpücük endişe barındırmıyor ve daha şimdiden dokuz.

Beni kendine çekiyor, çıplak göğsüm onunkine çarpıyor. *Tamam, artık bir on.*

Beni döndürüp yatağa yatırıyor ama üstüme çıkmıyor. Bizi yan yana gelecek şekilde ayarlayıp başımı yastığa koyarken dudakları hâlâ dudaklarımda. Ağzımdan sessiz arzu dolu sesler çıkmaya başlıyor ve her biri bu öpücüğün içimde yarattıklarının doğrudan sonucu.

Işığın açık olmasını bile umursamıyorum. Eğer bu, bana öpmeden önceki gibi bakacağı anlamına geliyorsa *bütün* ışıkları yakmasına izin veririm. Hatta floresan bile takabilir.

“Fallon,” diyor dudaklarını benimkilerden ayırdıktan sonra. Gözlerimi açtığımda bana baktığını görüyorum. “Aynı kitapları okuduk. Eğer durmamı ya da yavaşlamamı istersen sadece...”

Başımı iki yana sallıyorum. “Bu mükemmel Ben. Muhteşem. Eğer yapmak istemediğim bir şey olursa ya da geri lirssem söylerim. Söz.”

Başını sallıyor ama sanki söylemek istediği başka bir şey var gibi hissediyorum. Ya da sormak istediği. O sırada bunu hiç konuşmadığımızı hatırlıyorum.

“Bunu daha önce hiç yapmadım ama bu hazır olmadığım anlamına gelmiyor,” diyorum.

Vücudunun az da olsa kasıldığını hissediyorum. “Sen bakiresin.” Bunu bir sorudan çok bir kavrayış misali telaffuz ediyor.

“Evet, sadece birkaç dakika daha.”

Yorumum onu gülümsemeye zorluyor ama sonra ifadesini endişe kaplıyor. Bakışları anında durgunlaşıyor ve gülümsemesi ince bir çizgi hâlini alıyor. Başını yavaşça iki yana sallıyor. “Senin ilkin olmak istemiyorum Fallon. Senin sonuncun olmak istiyorum.”

Sözlerini zihnime kazırken sessizce nefes alıyorum. Beni öpmüyor olmasına rağmen sözleri bu ânı on ikiye taşıyor. Parmaklarımın ucuyla yanağına dokunup gülümsüyorum. “Benim ilkim *ve* sonuncum olmanı istiyorum.”

Ben’in bakışları yoğunlaşıyor, ardından vücudunu üstüme kaydırıp beni kollarının arasına alıyor. Sertliğini hissettiğimde inlememeye çalışıyorum. “Ciddi olmadığın şeyleri söyleyemezsin Fallon.”

Söylediğim her şeyde ciddiyim. İlk kez beş yılı umursamadığımı fark ediyorum. Yirmi üç yaşında olmamayı umursamıyorum. Önemsediğim tek şey Ben, onunlayken nasıl hissettiğim ve daha fazlasını ne çok istediğim. “Benim *yegânem* olmanı istiyorum,” diyorum sesim daha kısık ama daha kararlı.

Acı içindeymiş gibi yüzünü buruşturuyor ama bunun iyi bir şey olduğunu biliyorum. Çok iyi bir şey olduğunu.

Başparmağını dudağıma sürüyor. “Senin *yegânen* olmak *istiyorum* Fallon. Bunu her şeyden çok istiyorum. Ancak yarın ve sonraki her gün sesini duyabileceğime dair söz vermediğin sürece bu, bu gece olmayacak.”

Başımla onaylarken bu konuşmayı yaptığımıza inanmıyorum. Bu sabah o uçağa binerken bunların hiçbirini

beklemiyordum. Ama doğru olduğunu biliyordum. Bana onun gibi hissettirecek bir başkasıyla asla tanışamam. İnsanlar aynı hayat içinde birden fazla kez bu şansa sahip olamazlar. “Söz.”

“Ciddiyim,” diyor. “Sabah gitmeden önce telefon numaranı vermeni istiyorum.”

Yine başımı sallıyorum. “Vereceğim. Vermek *istiyorum*. Ve eposta adresimi de. Hatta gidip bir faks makineli yazıcı alacağım ve sana onun da numarasını vereceğim.”

“Bebeğim,” diyor dudaklarında bir gülümseme belirirken. “Bunu şimdiden yaşadığım en iyi seks ve üstelik daha içinde bile değilim.”

Parmaklarımı kolunu okşayarak boynuna doğru kaydırıp yüzünü ellerimin arasına alırken dudağımı ısıyorum. “Neyi bekliyorsun?”

Boğuk bir nefes alıyor. “Uyanmayı, sanırım.” Başını eğip boynumu öpüyor. “Rüya görüyorum, değil mi?”

Başımı iki yana sallarken kalçasını hareket ettiriyor. Dudaklarımda kaçan inilti boynumdaki nazik öpücüğü vahşileştiriyor.

“*Kesinlikle* rüya görüyorum,” diye mırıldanıyor. Boğazıma değdirdiği dudakları yeniden dudaklarıma ulaşana kadar diliyle tenimi okşuyor. Bu şimdiye kadar hissettiğim en tahrik edici şey.

Saniyeler dakikalara dönüşüyor. Parmaklar ellere dönüşüyor. Tahrik edici hareketler işkenceye dönüşüyor. İşkence hayal edilemez bir zevke dönüşüyor.

İç çamaşırı zemindeki yerini alıyor. Başa çıkılamaz bir istençle üstüme abanıyor ama hâlâ içimde değil.

“Fallon,” diye fısıldıyor. “Bu güzel hediye için teşekkür ederim.”

Kelimeler dudaklarından çıkar çıkmaz beni arzuyla öpüyor. İçime girerken vücudumda dalgalanan acı patla-

masıyla kasılıyorum ama ikimizin mükemmel uyumu acıyı küçük bir rahatsızlık hâline getiriyor.

Bu güzel.

O, güzel.

Ve her nasılsa bana bakış şekliyle *kendimin* bile güzel olduğuna inanıyorum.

Dudaklarını kulağıma götürüp, “Yazılacak hiçbir kelime birleşimi bu ânı hakkıyla anlatamaz,” diyor.

İnilti arasında gülümsüyorum. “O hâlde bunu nasıl yazacaksın?”

Beni ağzımın tam kenarından yumuşakça öpüyor. “Sanırım başladığını ima edip bölümü orada bitireceğim...”

• • •

Seks kendinizden bir parçayı içinizdeki insanda kaybettiğiniz hissi vermeli mi bilmiyorum ama ben tam olarak böyle hissettim. Sanki birleştiğimiz an ruhlarımızın minicik bir parçası birbirine karıştı, ondan bir parça bana geçerken benim bir parçam da onda kaldı. Başka bir kişiyle paylaştığım en samimi andı.

Yüzüme ağlamak üzereymişim gibi bir sıcaklığın yayıldığı hissediyorum ama gözyaşlarımı bastırıyorum. Bundan sonra ona veda etmemin imkânsız olduğunu biliyorum. Beni geçen yılkinden daha perişan eder. Her günümün bir parçası olmadan bir gün daha yaşayamam. Bundan sonra olmaz.

Kolunu bana doluyor, birkaç dakika geçmiş olmasına hatta banyoya gidip yatağa dönmüş olmasına rağmen hâlâ saniyeler önce içimdeymiş gibi nefes alıyor. Sanırım seksin bu kısmını sevdim. Sonrasını. Sakinliği. Artık fiziksel bir temas olmamasına rağmen hâlâ bağı hissetmeyi.

Dudaklarını omzuma –yara izleri olana– sürtüp nazikçe öpüyor. O kadar yumuşak, o kadar düşünülmüş ki bir

öpücükten fazlası gibi hissettiriyor. Bir söz gibi ve tam şu an aklını okumak için her şeyimi verirdim.

“Fallon,” diye fısıldıyor beni kendine çekerken. “Araştırmam için bana okuttuğun tüm o romanları hatırlıyor musun?”

“Ben sadece beşini verdim. Diğerlerini kendi isteğinle okudun.”

Burnunu çenemde gezdirip dudaklarını kulağıma getiriyor. “Pekâlâ,” diye devam ediyor, “o adamların bir kızla birlikteyken söyledikleri bazı şeyleri düşünüyordum. Bizim asla söylemeyiz dediğimiz şeyler. Mesela adamın kıza ona sahip olduğunu söylemesi gibi. Öncesinde buna güldüğümüzü biliyorum ama... *lanet olsun.*” Geri çekilip beni bakışlarıyla esir alıyor. “İçindeyken bunları söylemeyi hiç istemediğim kadar istedim. Yapmamak için kendimi zor tuttum.”

Bir cümlenin beni inletebileceği hiç aklıma gelmezdi ama inletiyor. “Eğer söyleseydin... susmanı istemezdim.”

Dudaklarını yanağımdan kaydırıp dudaklarımın üstüne getiriyor. “Bunları gerçekten benim *olana* kadar söylemeyeceğim.” Beni kollarının arasına alıp kendine yaslıyor, söylemediği şey her neyse bana konuşmadan yalvarıyor. Bunu hissedebiliyor. Çaresizliği.

“Fallon,” derken boğazı düğümleniyor. “Sabah uyandığımızda sana veda etmek istemiyorum.”

Sözleri kalbimin tam ortasında bir çukur kazıyor. “Bu kez telefon numaram olacak. Beni arayabileceksin.”

“Her gün mü?” diye soruyor umutla.

“Aramazsan deliririm.”

“Günde iki kere?”

Gülüyorum.

“Seni her gün *görebilir* miyim?”

Başımı iki yana sallıyorum çünkü bu gerçekten imkânsız. “Bu çok pahalıya mal olur,” diyorum

“Eğer seninle aynı şehirde yaşarsam olmaz.”

Gülüşüm anında kayboluyor. Bu fikir hoşuma gitmediğinden değil. Öte yandan bu masumane bir düşünce değil. İnsanlar ciddi olmadıkları takdirde biri için ülkenin diğer tarafına taşınmaktan bahsetmezler.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. “Sen ne diyorsun Ben?”

Yana kayıp başını eline yaslıyor. “Eğer Ian için de sorun olmazsa evi satmayı düşünüyorum. Jordyn’in annesine göre Jordyn kendi evine geri dönecek. Kyle öldü. Ian zaten hiç burada değil. Yanında olmak istediğim tek kişi New York’ta yaşıyor. Oraya taşınısam ne der merak ediyorum.”

Bunu konuştuğumuza inanamıyorum. Bu konuyu zihinlerimiz seksin heyecanına bulanmamışken konuşmamız gerektiğini bilsem de onu her gün görmekten daha çok istediğim bir şey düşünemiyorum. Hayatımın bir parçası olmasından daha çok istediğim bir şey yok.

Ancak küçük bir detay var.

“Peki ya kitap?” diye soruyorum. “Üç kez daha buluşmamız gerekiyordu. Bitirmek istemiyor musun?”

Başını iki yana sallamadan önce sorumu biraz düşünüyor. “Hayır,” diyor sadece. “Birlikte olamayacağımız anlamına geliyorsa istemiyorum.” İfadesi değişmiyor bile.

O ciddi. Gerçekten New York’a taşınmak istiyor. Ve ben de onun orada olmasını her şeyden çok istiyorum.

“Paltoya ihtiyacın olacak.”

Gülümsemesi tüm ifadesini değiştiriyor. Elini yanağıma uzatıyor, çenemi okşayıp başparmağını dudaklarıma sürüyor. “Ve sonsuza dek mutlu yaşadılar.”

• • •

Dün akşam kapıyı açtığında ve bir yılın ardından onu ilk gördüğümde acısını yüzünde görebiliyordum. Ağabeyinin ölümü onu beş yıl yaşlandırmış gibiydi.

Ama şu an ilk karşılaştığımızdaki gibi görünüyor. Derbeder. Sevimli. Yakışıklı. Geldiğimden beri en huzurlu göründüğü an.

Yanağından öpüp onu uyandırmadan yavaşça yataktan kalkıyorum. Üstümü giyindikten sonra ona veda etmeden önce yapılacak bir şey var mı bakmak için odasından çıkıp aşağı iniyorum.

Saat sabahın dördü. Birini görmeyi beklemiyorum ama Jordyn mutfaktaki bar masasında oturuyor.

İçeri girdiğimi duyunca başını kaldırıyor. Gözleri şiş ve kırmızı ama ağlamıyor. Önünde bir kutu pizza var ve sucuklu olandan koca bir ısırık alıyor.

Onu rahatsız ettiğim için kendimi kötü hissediyorum. Ben’le yaptığımız konuşmadan son birkaç gündür tek istediğinin yalnız kalmak olduğunu biliyorum. Ben’in odasına dönüp onu yalnız bırakmayı düşünüyorum. Çekindiğimi anlamış olacak ki pizza kutusunu bana doğru itiyor.

“Aç mısın?” diye soruyor.

Aslında açım. Yanına oturup bir dilim pizza alıyorum. O ikinci dilimini bitirene kadar sessizce yan yana oturuyoruz, ayağa kalkıp pizza kutusunu buzdolabına koyuyor. Masaya döndüğünde bana bir soda uzatıyor. “Demek Ben’in hakkında kitap yazdığı kız sensin.”

Soda kutusu ağzımda öylece kalıyorum, bunu bilmesine şaşıyorum. Masada kimse onun kitabı hakkında bir şey biliyor gibi değildi. Başımı sallayıp bir yudum içiyorum.

Gülümsemek için kendini zorluyor, masanın üstünde birbirine kenetlediği ellerine bakıyor. “O harika bir yazar,” diyor. “Bence kitap onun için muhteşem olacak. Zekice bir fikir.”

Sesimdeki şaşkınlığı duymamasını umarak boğazımı temizliyorum “Sen hiç okudun mu?”

“Bölük pörçük,” derken yine gülümsüyor. “Hangi kısımları okuyacağım konusunda çok seçici ama bölümüm İngilizceydi, bu yüzden arada fikrimi soruyor.”

Sırf konuşmadan durabilmek için bir yudum daha içiyorum. Ona kitabı sormak istiyorum ama henüz tek kelimisini bile okumadığımı anlamasını istemiyorum.

“Kyle bir temsilciyle sözleşme imzaladığında onun adına çok sevindi.” Kyle’ın adını anınca gözleri buğulanıyor.

Başka yere bakıyorum.

Bir temsilci mi?

Neden bana bir temsilciyle sözleşme imzaladığından bahsetmedi?

“O nasıl?” diye soruyor.

“Ben mi?”

Başını sallıyor. “Kimseyle konuşmadım. Bunun bencilik olduğunu biliyorum çünkü tek acı çeken ben değilim. Ama sadece...”

Elimi onunkinin üstüne koyup sıkıyorum. “Ben iyi. Ve o anlıyor Jordyn. Herkes anlıyor.”

Yakındaki bir peçeteyle akan bir damlayı siliyor. Gözyaşlarını tutmaya çalıştığını görmek göğsümü sıkıştırıyor. Onun için üzülüyorum özellikle de tek başına göğüs germek zorunda kaldığı şeyi düşündükçe.

“Sadece kötü hissediyorum. Kendimi son iki günde kaybettiklerime o kadar kaptırdım ki Ian ve Ben’in ne kadar etkilendiğini hiç düşünmedim. Yani ikisi de burada yaşıyor. Ve şimdi bebeği olmak üzere olan bir kız başlarına kaldı. Bana yardım etmek zorunda olduklarını hissetmelerini istemiyorum ama.... Nevada’ya geri dönmek de istemiyorum. Burası benim evimken annemin yanına geri taşınamam. Sadece...” Ellerini yüzüne bastırıyor. “Ne yapacağımı bil-

miyorum. Kimseye yük olmak istemiyorum ama bunu tek başıma yapamamaktan korkuyorum.”

Ona sarılıyorum, başını omzuma koyup ağlamaya başlıyor. Annesine taşınmak istemediğini bilmiyordum. Ben bunun farkında mı merak ediyorum.

“Jordyn.”

Ben adını söyleyince ikimiz de başımızı kaldırıyoruz. Yüzünde yıkılmış bir ifadeyle mutfağın kapısında duruyor. Jordyn onu görünce hıçkırıklara boğuluyor. Ben yanına gelip ona sarılıyorum, ayağa kalkıp masanın diğer tarafına geçip onlara alan açıyorum.

“Hiçbir yere gitmeyeceksin, tamam mı?” diyor. “Sen benim kardeşimsin. Ian’ın kardeşisin. Ve yeğenimiz, Kyle’la planladığınız gibi bu evde büyüyecek.” Geri çekilip kızın yüzündeki saçları geri itiyor. “Yardım etmemize izin vereceğine söz ver.”

Jordyn gözyaşlarını silerken başını sallıyor. Hıçkırıklar arasında güçlükle *teşekkür ederim* diyor.

Ağlamasını izlemeye dayanamıyorum. Ne kadar korktuğunu bilmek bile beni ağlamanın eşiğine getiriyor.

Merdivenleri çıkıp Ben’in odasına girip kafamı toplamaya çalışıyorum. Aklımdan bir sürü şey geçiyor ve çoğu korkulardan ibaret. Ben aceleyle karar verdiğinden korkuyorum. Ona New York’a taşınmasını ne kadar istediğimi söylersem ağabeyinin karısının ona burada ihtiyaç duyduğu ortadayken bunu gerçekten yapmasından korkuyorum. Kitabından vazgeçerek kaybedebileceklerinden bahsetmiyorum bile. Hikâye ne kadar gerçek olursa kitabın satma şansının o kadar yüksek olduğunu düşünüyorum. Evet, şu an gerçek bir ilişki başlatmayı çok isterdim ama en başta kararlaştırdığımız bu değildi. 9 Kasım’daki buluşmaları bırakıp anlaşmayı yarıda bitirirsek temsilcisinin harika bir kitap yapacağını düşündüğü şeyden de vazgeçmiş olacak.

Bir temsilcisi olduğuna inanamıyorum.

Bu çok büyük bir şey ve bana neden söylemediğini bilmiyorum. Kitabı bitirmemeyi sorun etmediğine her ne kadar inansam da bu kararı son birkaç gündür yaşadığı duygusal yoğunluk sebebiyle vermiş olmasından korkuyorum. Ülkenin öteki ucuna taşınmak gibi büyük bir karar verip sonrasında pişman olduğunu görmek istediğim son şey. Elbette onu her gün görmek için her şeyimi veririm ama daha önemlisi onun verdiği kararlarla mutlu olması. Üç yılın beklememiz için çok uzun olduğunu biliyorum ama bu üç yıl bir yazar olarak elde edeceği başarıda çok büyük fark yaratabilir. Hikâyenin gerçek olması okuyuculara çekici gelebilir ve henüz hiç okumamış olsam da bitirmesi gerektiğine inanıyorum.

Başladığı şeyi bitirmemesinin sebebi olmak istemiyorum. Yıllar sonra bu geceyi hatırlayıp farklı bir tercih yapsaydı ne olurdu diye düşünecek. Hayatlarımız belki yine aynı olur, yine birlikte olabiliriz ama üç yıllık bekleyişin ardından aynı zamanda söz verdiği kitabı da yazmış olabilir.

O benim hayatımda büyük bir fark yarattı. Bildiğinden bile fazla. O olmasaydı kendime güvenimi geri kazanamazdım. Hiçbir seçmeye katılacak cesareti bulamazdım. Sadece yılda bir gün hayatımda olması üstümde böylesi olumlu bir etki yaratmışken eğer ben onun için aksini yaparsam kendimden nefret ederim.

Bunların hiçbirine son on dakikada olanlar dahil değil. Ailesinin ona her zamankinden çok ihtiyacı varken New York'a taşınması mümkün değil. Jordyn'in ona burada benim ona New York'ta olduğundan daha çok ihtiyacı var. O ve Ian onun için burada olmalı ve böyle bir zamanda onu buradan ayrılmaya ikna eden kişi olmayacağım.

Fikrimi değiştirmeden önce telefonu alıp bir taksi çağırıyorum.

Ben

Jordyn'in yatak odasının kapısını kapadığım sırada Fallon'ın merdivenlerde yankılanan ayak seslerini duyuyorum. Köşeyi dönüp onunla karşılaştığım anda elini göğsüne götüreerek nefesini tutuyor.

“Beni korkuttun,” diyor son basamağı inerken. “O nasıl?”

Koridorda Jordyn'in odasına doğru bakıyorum. “Daha iyi,” diyorum. “Sanırım pizza işe yaradı.”

Fallon minnetle gülümsüyor. “Ona kendini iyi hissettiren pizza değildi Ben.” İki adım daha atıyor ama bu kez kapıya doğru yürüyor. Çantasının omzunda, ayakkabılarının ayağında olduğunu fark ediyorum. Gitmeye hazır görünüyor.

Kıpırdanıp ağırlığını öteki ayağına veriyor. Sanki bir soru sormuşum gibi omuz silkiyor, ardından bana bakıyor. “Daha önce...”

“Fallon,” diyerek araya giriyorum. “Lütfen fikrini değiştirme.” Yüzünü buruşturup gözyaşlarını tutmaya çalışır gibi önce yukarı sonra sağa bakıyor. *Fikrini değiştiremez. Yapamaz.* Yanına gidip elini tutuyorum. “*Lütfen.* Bunu yapabiliriz. Belki hemen taşınamam ama taşınacağım. Önce burada işlerin bir düzene girmesi gerek.”

Elimi sıkıp iç çekiyor. “Jordyn bir temsilcin olduğunu söyledi.” Sesi gücenmiş gibi ve buna hakkı var. Başkasından duymadan önce ona kendim söylemeliydim ama bugün aklım biraz meşguldü.

Başımı sallıyorum. “Evet, birkaç ay oldu. Kitap fikrimi birkaç kişiye gönderdim ve o gerçekten beğendi.” Bunun nereye varacağını anlayınca başımı iki yana sallıyorum. “Bunun önemi yok Fallon. Başka bir şey yazabilirim.”

Duvara bir ışık yansıyınca omzunun üstünden arkaya bakıyor. Taksi geldi.

“Lütfen,” diye yalvarıyorum. “En azından bana telefon numaranı ver. Seni yarın ararım ve o zaman çözmeye çalışırız, olur mu?” Sesimi sakın ve umutlu tutmaya çalışıyorum ama içimde yükselen paniği gizlemek çok zor.

Bana acımayı andıran bir bakış atıyor. “Duygusal günler yaşadın Ben. Bu tür bir kararı şu an almana izin vermek adil olmaz.” Dudaklarını yanağıma bastırdıktan sonra kapağıya dönüyor. Peşinden giderken fikrini değiştirmesine izin vermemeye kararlıyım.

Taksinin yanına gittiğinde kararlı gözlerle bana bakıyor. “Senin beni cesaretlendirdiğin gibi ben de seni hayallerinin peşinden koşman için cesaretlendirmezsem kendimi asla affetmem. Lütfen onlardan vazgeçmenin nedeni olmamı isteme. Bu haksızlık.”

Sözlerindeki çaresiz yakarışı hissediyorum ve bu da dilimin ucuna gelen tüm sözleri yutmama neden oluyor. Kollarını belime doluyor, yüzünü boynuma yaslıyor. Benimle kalmasına ne çok ihtiyacım olduğunu hissederse fikrini değiştirir umuduyla onu sımsıkı tutuyorum. Ama değiştirmiyor. Beni bırakıp taksinin kapısını açıyor.

Daha önce hiçbir kıza fiziksel güç kullanmak istemedim ama şu an onu yere yatırıp taksi gidene kadar orada tutmak istiyorum.

“Seneye buraya geleceğim,” diyor. “Yeğeninle tanışmak istiyorum yine aynı restoranda buluşuruz, tamam mı? Aynı saat, aynı yer?”

Ne?

İkimiz aynı sekiz saati yaşamadık mı?

Merdivenlerden düşüp başını mı çarptı?

Hayır, bunu kabul etmiyorum. Ona bir beşlik çakıp seneye görüşürüz diyeceğimi düşünüyorsa çıldırmış demektir. Başımı inatla sallıyorum, binmesine izin vermeyip taksinin kapısını kapatıyorum.

“Hayır, Fallon. Beni sevdiğini kabul edip sonra da benim için en iyisi olmadığını düşündüğünden geri alamazsın. İşler böyle yürümez.”

Sözlerim onu şaşırtıyor. Sanırım hiç mücadele etmeden gitmesine izin vereceğimi bekliyordu ama o uğruna mücadele edip etmemeyi seçeceğin türden bir kız değil. O, uğruna ölümüne mücadele edeceğin türden bir kız.

Arabaya yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturuyor. O bakışlarını yere sabitlerken ben gözlerine odaklanıyorum.

“Ben,” derken fısıltı gibi çıkan sesi zar zor duyuluyor. “Senin New York’ta olmana gerek yok. Senin burada olman gerek. Ben sadece dikkatini dağıtacağım ve sen o kitabı asla bitiremeyeceksin. Sadece üç yıl daha. Eğer birlikte olmak kaderimizse üç yıl bir şey değil.”

Kısa ve keyifsiz bir kahkaha atıyorum. “Kaderimizde varsa mı? Sen ne dediğini duyuyor musun? Bu bir perimasalı değil Fallon. Bu *gerçek hayat* ve gerçek dünyada sonsuza dek mutlu yaşamak için kıcını yırtarsın!” Ensemi tutup bir adım geri çekiliyorum, öfkemi bastırmaya çalışıyorum ama beni koca bir yıl görmeyeceğini bilerek bu taksiye binmeyi böyle kolay kabullendiğini düşündükçe içime bir şeyler akıyor. “Aşk bulduğunda onu tutarsın, iki elinle kavrar ve bırakmamak için elinden geleni yaparsın. Ondan uzaklaşıp sen hazır olana kadar beklemesini isteyemezsin.”

Bunlar nereden geliyor bilmiyorum. Daha önce ona hiç öfkelenmemiştim ama şu an o kadar kızgınım ki canım yanıyor. Üst kattaki odamda paylaştıklarımızdan sonra bunu

biraz düşünüp kendisi için hiçbir anlam ifade etmediğine karar verdiğini görmek canımı acıtıyor. Benim onun için bir anlam ifade etmediğimi bilmek.

Kocaman açtığı gözleriyle bir erkeğin yaşayabileceği her duyguyla mücadele etmemi izliyor. Bu hafta onlarca-sıyla doluydu. Kyle'ın ölümü, dün sabah Fallon'ı aramak zorunda kalışım, onu kapıda görmem, o yatağımdayken kendimi bırakışım, aynı yerde onunla sevişmem. Bu haftaki duygularımı bir grafik hâline getirsem gelgit dalgalarına benzerdi.

Kararını gözden geçiriyormuş gibi taksiye baktığını fark ediyorum. Bir adım atıp ellerimi omzuna koyarak bana bakmaya zorluyorum. “Bunu bırakıp gitme.”

Nefesini bırakırken omuzları çöküyor. Başını hafifçe iki yana sallıyor. “Ben çekip gitmiyorum. Daha en başta yaptığımız anlaşmaya uymaktan başka bir şey yapmıyorum. Kurallara uyan kişi benim. Beş yıl diye konuştuk. Ve evet az kalsın pes edeceğimiz küçük bir şey yaşadık ve...”

Sözünü kesiyorum. “Küçük bir şey mi?” Evi işaret ediyorum. “Bir ilişkiye başlamayı kabul etmemizden... *küçük bir şey* diye mi bahsettin?”

İfadesi anında özür diler gibi bir hâl alıyor ama bir özür duymak istemiyorum. Belli ki burada yanılan benim çünkü onunla sevişirken aramızda yaşananların çoğu insanın varlığından bile haberdar olmadığı bir şey olduğunu sanmıştım. Ve eğer o azıcık da olsa aynı şeyleri hissetmiş olsa şu an mümkün değil bunları söylemezdi.

Midem düğümleniyor, acıyla iki büklüm olmak istiyorum. Ama bunun yerine dik durup ona geçirdiğimiz günün kesinlikle tek taraflı olmadığını kanıtlaması için son bir şans veriyorum.

Parmaklarımı ensesine dolayıp yüzünü avuçluyorum. Başparmaklarımla yanağını okşayarak onu bana bakması

için cesaretlendiriyorum. Yumuşakça dokunuyorum, parmaklarım ne kadar nazik hareket edebilirse o kadar yumuşak. Yutkunuyor ve tavrımdaki değişimin onu tedirgin ettiğini görebiliyorum.

“Fallon,” diyorum sesimi sakın ve içten tutarak. “Kitap umurumda değil. Bitirmek bile istemiyorum. Tek istediğim sensin. Her gün seninle olmak. Seni her gün görmek. Sana âşık oluyorum. Ama sen bana âşık olmak istemiyorsan bana şimdi söylemen gerek. 9 Kasım’ın ötesinde hayatının bir parçası olmamı istiyor musun? Eğer cevabın hayır ise arkamı dönüp hemen eve geri gideceğim ve işler dün bu-
raya gelmeden önceki hâline dönecek. Ben kitap üstünde çalışmaya devam edeceğim ve gelecek yıl buluşacağız. Ama evet dersen... bu yılın takvimdeki her gününü bana âşık olarak benimle geçirmek istediğini söylersen o zaman seni öpeceğim. Ve söz veriyorum bu on birlik bir öpücük olacak. Ve bugünden sonraki her günü doğru kararı verdiğini kanıtlayarak geçireceğim.”

Ellerimi yüzünden çekmiyorum. O da gözlerini benimkilerden ayırmıyor.

Ve sonra tek bir damla gözyaşı şekillenmeye başlayıp yanağından yuvarlanıyor. Başını iki yana sallıyor. “Ben... yapamaz...”

“Evet ya da hayır Fallon. Tek duymak istediğimi bu.”

Lütfen evet de. Lütfen bana âşık olmaktan vazgeçmediğini söyle.

“Bu yılı burada ailenle geçirmelisin. Bunu sen de biliyorsun Ben. İhtiyacımız olan son şey telefonla yürütülen bir ilişki. Tam da böyle olacak çünkü boş olan her saniyemizi amaçlarımıza odaklanmak yerine birbirimizle konuşarak geçirmek isteyeceğiz. Sırf birlikte olabilmek için her şeyi değiştirmeye çalışacağız ve böyle olmamalı. Henüz değil. Başladığımız şeyi bitirmeliyiz.”

Söylediklerinin bir kulağımdan girip diğerinden çıkmasına izin veriyorum çünkü duymak istediğim cevap bu değil. Onun göz hizasına gelene kadar eğiliyorum. “Evet. Ya da hayır.”

Titrek bir nefes alıyor. Ardından samimi görünmek için gösterdiği zayıf bir çabayla şöyle diyor: “Hayır. Hayır Ben. İçeri gir ve kitabını bitir.”

Bir damla daha düşüyor ama bu kez *benim* gözümden.

Onu bırakıp bir adım geri çekiliyorum. Taksinin arka koltuğuna oturduktan sonra camı indiriyor ama ben yüzüne bakmıyorum. Yarılıp beni içine alacak mı görmek için yere bakıyorum.

“Her şeyden çok istediğim şey tüm dünyanın sana gülmesi, Ben.” Sesindeki gözyaşlarını duyabiliyorum. “Ve eğer tanıştığımız gün benim için yaptıklarını senin için yapmazsam bu olmaz. Sen beni bıraktın. Gitmem için beni *cesaretlendirdin*. Ben de aynısını senin için istiyorum. Kalbin yerine tutkunun peşinden gitmeni istiyorum.”

Taksi uzaklaşmaya başlıyor ve bir an için önceliklerinin ne kadar berbat olduğunu anlayacağını umuyorum çünkü benim tutkum o. Kitap sadece bir bahane.

Peşinden koşmayı, romanlara layık bir performans sergilemeyi düşünüyorum. Taksinin peşinden koşabilir ve durduğunda kapıyı açıp onu kollarımın arasına alıp ona âşık olduğumu söyleyebilirim. Daha başladığımız anda ona âşık olma sürecini bitirdiğimi çünkü bunun yukarıdan aşağı düz bir düşüş olduğunu söyleyebilirim. Ani bir hareketi. Anlıktı. İlk görüşte aşktı.

Ama o ilk görüşte aşktan nefret ediyor. Görünüşe göre birkaç görüşte aşktan, yavaş olan aşktan hatta genel olarak aşktan nefret ediyor... “Lanet olsun!”

Boş sokakta küfür ediyorum çünkü ilk kez layık olduğumu buluyorum.

Dördüncü 9 Kasım

Kendi karanlığında o sessiz.
Benim karanlığımda o ıglık atıyor.

– BENTON JAMES KESSLER

Fallon

Yedek aktris olarak çağırıldığım gece dahil hiç bu kadar gerilmemiştim. Bir saat erken geldim ama sabah geldiğimde bizim bölmemiz doluydu bu yüzden ben de yandakine oturdum.

Parmağımı masanın üstüne vuruyor, ne zaman biri girip çıksa gözlerimi kapıya çeviriyorum.

Bu konuşmaya nasıl başlayacağımı bilmiyorum. Geçen yıl daha ayrılır ayrılmaz hayatımın en büyük hatasını yaptığımı anladığımı nasıl söyleyeceğim? Kararımı son dakikada onun iyiliği için değiştirdiğimi nasıl söyleyeceğim? Eğer ona âşık olmak istemediğimi söylersem bir şekilde ona yardım edeceğimi düşündüğümü nasıl söyleyeceğim? Ve en önemlisi Los Angeles'a sırf onun için geri taşındığımı nasıl söyleyeceğim? Pekâlâ, tam olarak *sırf* onun için değil. Birkaç ay önce büyük bir kariyer değişikliği yaptım.

Yerel tiyatrodarken bir sürü insan yeteneğime güvendiği için benden repliklerine yardım istemişti. Bir anlamda oyunculuk öğrettiğim söylenebilir. Bundan aldığım mutluluk beni bırakmadı ve zamanla oyuncu *olmaktan* çok oyunculara rollerinde yardım etmekten keyif aldığımı fark ettim.

Amacımın aktris olmak olmayabileceğini kabullenmem birkaç ay sürdü. İnsanlar değişir. Olgunlaşır. Tutkular evrilir ve benimki de başkalarının yeteneklerini geliştirmelerine yardım etme isteğine evrildi.

Ülkenin her yerindeki okullara baktım ama annem, Amber ve evet, Ben burada, Los Angeles'ta olduğundan şehir seçmek çok zor olmadı.

Geçen yıl onunla birlikte olmayı kabul etme kararımı ne kadar sorgulamış olsam da uzun vadede bunun en iyisi olduğunu biliyorum. Hiçbir zaman kariyer tercihim konusunda bu kadar net olmamıştım ve Ben resmin içinde olsa bu olur muydu emin değilim. Yani hatalar yapılmış olsa da pişmanlıklarım yok. Bence işler tam da olması gerektiği gibi oldu.

Ama Ben’le ikimizin söylediği gibi bir yılda bir sürü şey değişebilir, dolayısıyla fikrini değiştirmiş olmasından korkuyorum. Geçen yılki gibi benimle olmak istemiyor olabilir. Bana hâlâ kızgın olabilir, hatta hiç gelmeyebilir.

Ama beni esas endişelendiren bu değil.

Gerginim çünkü geleceğini biliyorum. Hep gelir. Ama bu yıl ne durumda olduğumuza dair bir fikrim yok. Geçen yıl kötü şartlarda ayrıldık ve bütün suç bende ancak rolleri değişsek benim için aynı şeyi kendisinin yapacağını anlamalı. Eğer ben çok derin bir acı yaşarken böylesi büyük bir karar alsam hayatımı değiştirecek bir karar vermek için doğru bir noktada olmadığımı kabul ederdi. Ayrıca onu kalmaya ve ailesine yardım etmeye teşvik ettiğim için beni suçlayamaz. Ağabeyi yeni ölmüştü. Jordyn’in ona ihtiyacı vardı. Yeğeninin ona ihtiyacı olacaktı. Doğru olan buydu. O da aynısını benim için yapardı. Sadece çok duygusal bir hafta geçirdiği için bunu kabullenmekte zorlandı.

Geçen yıl habersiz çıkıp gelmenin kötü bir fikir olduğunu düşünüyorum. Orada geçirdiğim zamanın faydadan çok zararı oldu.

Omzuma konan bir elle düşüncelerim bölünüyor. Ben’i görmeyi bekleyerek başımı kaldırıyorum. Ve görüyorum... ama Ben yalnız değil. Ben ve... *bir bebek*.

Yeğeni.

O olduğunu hemen anlıyorum çünkü Ben’in gözlerini almış. *Kyle’in* gözlerini.

Bir sürü şey aklıma aynı anda geliyor, hepsini tek tek sindirmeye çalışıyorum. İlk olarak Ben geldi. Ve ona sarılmak için ayağa kalkarken bana gülümsüyor, bu da rahat bir soluk almama yetiyor.

İkincisi kolunu, başını göğsüne yaslamış kucağında yatan bir erkek bebeğe sarmış. Onu yeğeniyle görmek, Ben o zaman bunu kabul etmemiş olsa da geçen yıl ikimizin de doğru kararı verdiği gösteriyor.

Bugün bir ara yeğeniyle tanışmayı umuyordum ama öncesinde Ben ile geçen yıl ayrılış şeklimizi konuşuruz diye düşünmüştüm. Ama buna da uyum sağlayabilirim. Özellikle de böyle sevimli bir bebek için.

Utangaç bir gülümsemeyle bana bakarken onda Jordyn'i görebiliyorum. Hem Kyle hem de Jordyn'in parçası olduğu belli oluyor. Oğluna baktığında Kyle'ı görmenin onun için nasıl olduğunu merak ediyorum.

Ben beni bıraktığında kucağındaki küçük bebeğe gülümsüyor. "Fallon, seni yeğenim Oliver ile tanıştırmak isterim." Oliver'ın minik bileğini tutup bana el sallatıyor. "Oliver, bu Fallon."

Elimi kaldırıyorum ve Oliver anında kollarını bana uzanıyor. Şaşkınlıkla kucağıma gelmesine izin verip tıpkı Ben'in tuttuğu gibi onu kollarımın arasına alıyorum. Bir bebek tutmayalı çok oldu ama ben yeltendiğimde ağlamasındansa kucağıma gelmek istemesini tercih ederim.

"Güzel hanımları seviyor," diyor Ben göz kırparak ve onu tuttuğumu görünce bırakıyor. "Gidip mama sandalyesi alayım."

O uzaklaşıyor, ben de yerime geçip Oliver'ı masaya oturtuyorum. "Sen çok mu sevimlisin?" diyorum. Gerçekten öyle. Çok mutlu bir bebeğe benziyor ve bu da Jordyn adına sevinmeme neden oluyor. Yine de Kyle'ın oğluyla hiç tanışamayacağını düşününce içimi bir hüznün kaplıyor. Ben

bir mama sandalyesiyle geri gelince bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırıyorum.

Sandalyeyi bölmenin kenarına yerleştirdikten sonra Oliver'ı içine oturtup kemerini bağlıyor. Ben'in omzundaki bebek çantasını yerine oturtmak için çıkarana kadar fark etmedim bile. Çantayı karıştırıp içinden bir kutu atıştırmalık çıkarıyor, Oliver'ın önüne birkaç parça *Cheerios* koyuyor ama önce masayı siliyor. Tüm bu süre boyunca Oliver'la yaşıtıymış gibi saygıyla konuşuyor. Bebek konuşması yapmıyor, onun bir bebekle akranıymış gibi konuştuğunu görmek hoşuma gitmedi desem yalan olur.

Ben bu bebek meselesini gerçekten başarmış. Etkileyici. Ve bir bakıma... seksi.

“Kaç aylık oldu?”

“On aylık,” diyor Ben. “Yılın ilk günü doğdu. Birkaç hafta erken geldi ama sorun yok.”

“Yani tüm dünya tıpkı seninkinde olduğu gibi doğrum gününü havai fişeklerle mi kutluyor?”

Ben sırtıyor. “Biliyor musun, bu hiç aklıma gelmemişti.” Oliver dikkatin odağında olmamaktan memnun bir hâlde önündeki gevreklerle oynuyor. Bu da rahatlatıcı çünkü belki Ben ile yeğeninin varlığına rağmen ciddi bir konuşma yapabiliriz.

Ben masanın üstünden uzanıp elimi sıkıyor ve bu küçük hareketle kalbimi ısıtıyor. “Seni görmek gerçekten çok güzel Fallon,” diyor başparmağını elime sürterek. “Gerçekten çok güzel.”

Gözlerindeki içtenlik masanın üstünden uzanıp buracıktaki onu öpmek istememe neden oluyor. Benden nefret etmiyor. Bana kızgın değil. Bir yıldır ilk kez temiz hava soluyormuş gibi hissediyorum.

Diğer elimi elinin üstüne koyuyorum ama bunu yaptığım anda elini çekip Oliver'ın atıştırmalıklarını ona doğru

itiyor. “Onu getirmek zorunda kaldığım için özür dilerim. Jordyn’in bugün çalışması gerekiyordu ve bakıcı da son dakika da iptal etti.”

“Sorun değil,” diyorum. Gerçekten de değil. Ben’in Oliver’la ilişkisini izlemek hoşuma gidiyor. Daha önce şahit olmadığım bir yönünü görüyorum. “Jordyn nasıl?”

“İyi,” diyor sanki kendini ikna etmeye çalışır gibi başını sallayarak. “Gerçekten iyi. Harika bir anne. Kyle gurur duyardı.” Son cümleyi diğerlerinden daha kısık söylüyor. “Ya sen nasılsın? New York nasıl?”

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Bu konuya şimdi girmenin doğru olmadığını düşündüğümünden yanıtlamaktan kaçınıyorum. “Bu hep çok tuhaf,” diyorum. “Seni bir yılın ardından görmek. Ne diyeceğimi ya da ne yapacağımı bilmiyorum.” Yalan söylüyorum çünkü daha önce hiç tuhaf olmamıştı ama geçen seneki görüşmemiz yüzünden bugün çok garip geliyor.

Masanın üstünden uzanıyor, elini bileğimin üstüne koyup hafifçe sıkıyor. “Ben de gerginim,” diyerek teselli ediyor. Gözleri ellerimize kayıyor sonra elini çekip boğazını temizliyor. Oliver’ın önünde saygılı davranmaya çalışması çok sevimli. “Sipariş verdin mi?” Menüyü alıp bir süre sessizce bakıyor ama okumadığını anlayabiliyorum.

Olması gerektiğinden daha gergin ama geçen yıl işleri tuhaf bir noktada bırakmıştık. Onu rahatsız eden şeyin öfke değil kırgınlık olduğundan endişe ediyorum. Geçen yıl onu incittiğimi biliyorum ama bunu neden yaptığımı düşünecek zamanı oldu. Umarım o kadar acı çekerken onu bırakmanın benim için onun için olduğundan daha zor olduğunu anlamıştır. Geçen senenin tamamını içim parçalanarak geçirdim çünkü hiç aklımdan çıkmadı.

İkimiz de yiyecek bir şeyler söylüyoruz, Ben’in Oliver için biraz püre istemesini çok sevimli buluyorum. Hava-

dan sudan konuşarak sinirlerimizi rahatlatmaya çalışıyorum. Hayattaki yeni amacımın bir yetenek atölyesi açmak olduğunu söylüyorum. Gülümseyip artık “*Geçici Fallon*” olmadığını söylüyor, yeni adımın ne olduğunu sorunca düşünceli bir ifadeyle bakıp “*Öğretmen Fallon*” diyor. Ve bu hoşuma gidiyor.

Geçen mayıs ayında mezun olduğunu söylüyor, orada olamadığım için üzülüyorum ama önümüzde yığınla önemli olay olacağını biliyorum. Yüksek lisans mezuniyet törenine gideceğim, şu an bunun için çalıştığını anlatıyor. Çevrimiçi magazin dergisinde serbest yazar olarak iş bulduğundan ve kariyerini teknik yazarlık alanında yüksek lisans yaparak ilerletmeye karar verdiğinden bahsediyor.

Sohbetin durakladığı bir anda Ben, Oliver’a bir kaşık patates püresi yediriyor. Bebek gözlerini ovuşturuyor ve başını kâsenin içine koyup uyuyacakmış gibi görünüyor.

“Hiç kelime söyledi mi?”

Ben Oliver’a bakıp gülümserken bebeğin minik başını okşuyor. “Birkaç tane. Ama onları yanlışlıkla söylediğinden eminim. Daha çok anlamsız sesler çıkarıyor.” Ardından kahkaha atıp ekliyor. “Ama ilk küfrünü etti. Bebek monitörünü geceleri açık tutuyoruz ve geçen hafta gayet açık bir şekilde bok dedi. Minik adamımız bu işe erken başladı,” diyor Oliver’ın yanağını sıkarak. Oliver ona gülmüşüyor ve bunu yaptığı anda her şey kafama dank ediyor.

Ben, Oliver’a bir babanın oğluna davranacağı gibi davranıyor.

Oliver, Ben’e babası gibi bakıyor.

Ben, Jordyn ve kendisinden “biz” diye bahsediyor.

Ve Oliver’ın bebek monitörünü geceleri açık tutuyorlar... bu da demek oluyor ki... *aynı odayı paylaşıyorlar.*

Tüm dünya dönmeye başladığı anda nefesimi tutuyo-

rum. Her şeyin açıklığa kavuşmasıyla masanın kenarını kavıyorum.

Kendimi bir aptal gibi hissediyorum.

Ben tavırlarımdaki değişikliği anında fark ediyor ve göz göze geldiğimiz anda yaptığı gafı anlayıp başını yavaşça iki yana sallıyor. “Fallon,” diyor usulca. Ama adımın peşine başka bir kelime eklemiyor. Ne anladığımı ortada ama o varsayımımı çürütecek bir şey söylemiyor. Yüzüne özür dileyen bir ifade yayılıyor.

Kıskançlık anında geliyor.

Öfkeli, *çılgın* bir kıskançlık oluşuyor. Yerimden kalkıp tuvalete koşmak zorunda kalıyorum çünkü bir saniye içinde beni ne denli mahvettiğini görmesine izin vermeyi reddediyorum. Peşimden sesleniyor ama durmuyorum. Oliver’ı yanında getirdiğine minnettarım, böylece peşimden koşamaz.

Doğruca lavaboya gidiyorum, kenarına tutunarak aynada kendime bakıyorum.

Sakin ol Fallon. Ağlama. Kalp kırıklığını eve kadar sakla.

Buna hazır değildim. Bununla nasıl başa çıkacağıma dair bir fikrim yok. Kalbim gerçek anlamda kırılıyor gibi hissediyorum. Tam ortasından çatlayıp göğsüme doğru kanıyor, ciğerlerimi kanla doldurup nefes almamı imkânsızlaştırıyor.

Tuvaletin kapısı açılıp kapandığında gözyaşlarını bastırmak daha da zorlaşıyor. Başımı kaldırıncı Ben’in kucağında Oliver ve yüzünde büyük bir pişmanlıkla bana baktığını görüyorum.

Aynadaki yansımasını görmemek için gözlerimi kapatıyorum. Başımı öne eğip ağlamaya başlıyorum.

Ben

Böyle öğrenmesini istemiyordum. Ona ben söyleyecektim, yakında, ama yumuşatmak istemiştım. Jordyn’le çıktığım için kalbinin kırılmasını beklediğimden değil. Aslına bakılırsa, benim adıma mutlu olma ihtimalinin bunu duyduğunda üzülmekten fazla olduğunu sanıyordum. Kesinlikle böyle bir tepki vermesini beklemiyordum. Geçen yıl, yaptığımız anlaşmanın ötesinde benimle ilgilenmediğini açıkça belli etmişken neden önemsiyormuş gibi davranıyor?

Verdiği tepkiden önemsedığı açık. Önemsiyordu. Ama her nedense ona en çok ihtiyaç duyduğum anda beni reddetti.

Oliver kucağımda olduğu için kendimi tutmaya çalışıyorum ama her bir zerrem dizlerimin üzerine çöküp çığlık atmak istiyor.

Arkasına varana kadar birkaç tedirgin adım atıyorum. Onu bana çevirmek için nazıkçe bileğini tutuyorum ama o elimi itip diğer tarafa yürüyor. Kâğıt havlu alıp gözlerini kurularken sırtı hâlâ bana dönük.

“Böyle olmasını istemedim.” Kelimeler sanki onu rahatlatabilirmiş gibi ağzımdan dökülüyor. Hemen geri almak istiyorum. Fallon’ın kalbimde böylesi büyük bir boşluk bırakmış ve benim de bir başkasının içeri girme yolunu bulmasını engelleyememiş olmamın bir önemi yok. Jordyn’le ikimizin Kyle’ın ölümüyle yıkılmış olmamızın bir önemi yok. Aramızdaki ilişkinin Oliver doğduktan çok sonra iler-

lemiş olmasının önemi yok. Jordyn’le asla Fallon’la aramızdaki bağı kuramamış olmamın, ilişkimizdeki eksikleri Oliver’ın telafi ettiğinin önemi yok.

Fallon için önemli olan tek şey hikâyemizdeki beklenmedik gelişme. İkimizin de geldiğini göremediği. İkimizin de asla istemeyeceği. Ve kısmen onun sorumlu olduğu. Bunu hatırlamam gerekiyor. Benim yerime New York’u seçtiğinde en az onun şu an çektiği kadar acı –belki daha da fazla– çektim.

Oliver’a bakıyorum, başı göğsümde, gözleri kapalı. Sabah uyku saati geçti, onu kucağıma yatırıyorum. Ona her baktığımda kalbimde bir şeyler kabarıyor. Fallon ya da Jordyn’in asla yaratamayacağı bir duygu. Ve kendime bunu da hatırlatmalıyım. Bu, ikisiyle de ilgili değil. Bu, kollarımdaki küçük adam ve onun için neyin iyi olduğuyla ilgili. Önemli olan tek şey o olmalı, aylardır kendime bunu söylüyorum. Bunu hatırlamanın Fallon ile bu ânı atlatma yardım edeceğini sanmıştım ama şimdi o kadar emin değilim.

Fallon yüzünü dönmeden önce derin bir nefes alıp veriyor. Gözlerime baktığında onu ne denli yıktığımı görüyorum. İlk tepkim durumu düzeltmek, ona gerçekte nasıl hissettiğimi söylemek oluyor. Jordyn’i ilk öptüğümünden beri nasıl berbat bir hâlde olduğumu söylemek.

Aslında Fallon geçen yıl o taksiyle uzaklaştığından beri berbat hâldeyim.

“Ona âşık mısın?” Soruyu sorduğuna anında pişman olup eliyle ağzını kapatarak başını iki yana sallıyor. “Lütfen buna cevap verme.” Bana doğru yürüyor ama bakışları yerde. “Gitmem gerek,” diyor yanımdan geçerken.

Geri geri yürüyüp kapıya yaslanarak açmasını engelliyorum. “Böyle olmaz. Lütfen hemen gitme. Açıklamama izin ver.”

Durumu anlamadan gitmesine izin veremem. Daha da önemlisi geçen yıl ne olduğunu, açıklamasını ve bu haberin onu neden etkilemiş gibi davrandığını açıklamasını umuyorum.

“Neyi açıklayacaksın?” diye soruyor usulca. “Burada durup ölen ağabeyinin karısına âşık olma niyetin olmadığını anlatmanı mı dinlememi istiyorsun? Bunun artık *senin* ne istediğinle değil de yeğenin için neyin iyi olduğuyla ilgili olduğunu söylerken seninle tartışmamı mı bekliyorsun? Geçen yıl sana âşık olmak istemiyorum diye yalan söylediğim için özür dileyeceğimi mi sanıyorsun?”

Son cümlesindeki ağzından çıkan her kelime üzerime ağırlık gibi çöküp beni gölün dibine batırıyor. *Bana yalan mı söyledi?*

“Anlıyorum Ben. Benim hatam. Sen bana âşık olurken arkasını dönüp giden bendim.”

Arkamdan kapı koluna uzanmaya çalışıyor ama engel oluyorum. Onu yanıma çekiyorum, boştaki elimi başının arkasına koyup yüzünü omzuma yaslıyorum. Dudaklarımı başına bastırırken kollarımın arasındayken hissettiklerinden etkilenmemeye çalışıyorum. Tişörtümü tutuyor, yeniden ağlamaya başladığını hissediyorum. Onu kendime çekmek, kollarımı daha sıkı dolamak istiyorum ama Oliver bunu yapmama birden fazla sebeple engel oluyor.

Bir yandan onu teselli edecek bir şey söylemek istiyorum ama aynı anda ona çok kızgıyım. Ona verdiğimde kalbimi umursamadan fırlatıp attığı için. Ve çok geç olmasına rağmen bunu tekrar yaptığı için.

Artık çok geç.

Oliver kıpırdanmaya başlıyor, uyanmasın diye Fallon’ı bırakmak zorunda kalıyorum. Bu fırsatı kullanıp arkama geçerek tuvaletten çıkıyor.

Peşinden gidiyorum, bölmeden çantasını alıp doğruca kapıya ilerleyişini izliyorum. Ben de bölmeye gidip bebek

çantasını alıyorum. Yemeklerimiz hâlâ masada ama yeme-yeceğimizi söylemek doğru olur diye düşünüyorum. Masaya nakit bırakıp dışarı yöneliyorum.

Bir arabanın yanında durmuş çantasını karıştırıyor. Anahtarlarını aldığı sırada yanına varıyorum. Anahtarları elinden kapıp onunkinin yanında park hâlinde olan kendi arabama doğru yürüyorum.

“Ben!” diye bağıyor. “Anahtarlarımı ver!”

Kilidi açıp arabayı çalıştırıyorum. Camlara indirdikten sonra arka koltuğa gidip Oliver’ı bebek koltuğuna yerleştiriyorum. Onun hâlâ uyuduğundan emin olunca Fallon’ın yanına dönüyorum.

“Benden nefret ederek gidemezsin,” diyorum anahtarları eline geri verirken. “Yaşadığımız onca şeyden sonra olm...”

“Senden *nefret etmiyorum* Ben,” diyerek araya giriyor. Sesi kırılgan ve yanaklarından hâlâ yaşlar akıyor. “Bu, anlaşmanın bir parçasıydı, değil mi?” Gözlerini neredeyse öfkeli bir tavırla kurulayıp devam ediyor. “Kendi hayatlarımızı yaşayacaktık. Başka insanlarla çıkacaktık. Ölen ağabeyimizin karısına âşık olacaktık. Ve sonunda ne olacağını görecektik. Bak işte sona geldik Ben. Biraz erken oldu ama *kesinlikle* son.”

Onunla göz teması kuramayacak kadar utandığımdan bakışlarımı uzaklara çeviriyorum. “Hâlâ iki yılımız var Fallon. Bugün bitirmek zorunda değiliz.”

Başını iki yana sallıyor. “Söz verdiğimizizi biliyorum ama... yapamam. Kendimi yine bunun içine sokamam. Nasıl hissettiğimi bilemezsin,” diyor göğsünü tutarak.

“Aslına bakarsan Fallon, nasıl hissettiğini *gayet iyi* biliyorum.”

Tüm suçu üstlenmeyeceğimi anlaması için bakışlarımı ona dikiyorum. Geçen sene çekip giderek beni mahvetme-

seydi yılın büyük bölümünü ona öfkelenerek geçirmeyecektim. Kendimi asla böyle bir pozisyona –hele de Jordyn ile– sokup Fallon ile yaşayacaklarımı riske atmazdım. Ama Fallon’ın benim hissettiklerimin çok azını hissettiğini sanıyordum.

Beni nasıl yaraladığını bilmiyor. Yanımda o yokken Jordyn’in olduğunu bilmiyor. Kyle yokken Jordyn’in yanında ben vardım. İkimiz de sevdiklerimizi kaybettikten sonra, Oliver bizi bağladıktan sonra... planlanmış bir şey değildi. Bunu istediğimden bile emin değilim. Ama oldu ve şimdi Oliver’ın bildiği tek babayım. O hâlde neden şimdi bunlar yanılsmış gibi geliyor? Neden hayatımı daha da berbat bir hâle sokmuşum gibi hissettiriyor?

Fallon beni itip kapısını açmaya çalışıyor. İşte o an mideme yumruk yemişim gibi hissediyorum.

Nefes alamıyorum.

Bunu anlamam neden bu kadar uzun sürdü bilmiyorum. Kapıyı açmadan önce elini tutup sıkıyorum. Sessiz yalvarışım onu durup gözlerime bakmaya zorluyor.

Arabaya bir bakış attıktan sonra yine ona dönüyorum. “Buraya neden arabayla geldin?”

Şaşkınlık, ifadesini bulutlandırıyor. Başını iki yana sallıyor. “Anlaşmamız buydu. Bugün 9 Kasım.”

Elini daha sert sıkıyorum. “Kesinlikle. Buluşacağımız zaman doğrudan alandan taksiyle gelirdin. Neden takside değil de arabadasın?”

Bana bakıyor, gözleri hüsrarla dolu. Hızlıca soluk alıp yere bakıyor. “Geri taşındım,” diyor omuz silkerek. “Sürpriz.”

Sözleri göğsümü sıkıştırıyor, yüzümü buruşturuyorum. “Ne zaman?”

“Geçen ay.”

Arabasına yaslanıyorum, yüzümü ellerimin arasına gömüp sakın kalmaya çalışıyorum. Bugün buraya her şeyin

netlik kazanacağını umarak geldim. Fallon'ı görmenin Jordyn ile aramızdakiler başladığından beri içimde süregelen savaşı sonlandıracağını umarak.

Hiçbir şey netlik kazanmadı. Restorandan içeri girip onu gördüğüm andan itibaren o his yeniden göğsümde yerini aldı. Başka hiçbir kıza hissetmediğim his. Beni dehşete düşüren, kalbimin patlayacağını düşündürten o his.

Fallon dışında kimseye karşı böyle şeyler hissetmedim ama hâlâ bu bir fark yaratmaya yeter mi bilmiyorum. Çünkü Fallon konunun benim ne istediğim olmadığını söylediğinde haklıydı. Önemli olan Oliver için neyin iyi olduğu. Ama burada, bana bu şekilde hissettiren tek kızın karşısında dururken bu bile kulağa mantıklı gelmiyor.

Oliver yanımızdaki arabada uyuduğu ve kollarım serbest olduğu için Fallon'ı kendime çekiyorum. Onu hissetme ihtiyacıyla kollarımı çaresizce ona doluyorum. Gözlerimi kapatıp bunu düzeltecek kelimeleri arıyorum ama aklıma sadece söylememem gereken şeyler geliyor. “Bunun olmasına nasıl izin verdik?”

Kelimeler daha ağızından çıktığı anda Jordyn'e haksızlık yaptığımı biliyorum. Ama Jordyn de bana haksızlık yapıyor çünkü o da beni asla Kyle'ı sevdiği gibi sevmeyecek. Benim de ona karşı asla Fallon'a hissettiklerimi hissetmeyeceğimi biliyor olmalı.

Fallon geri çekilmeye çalışıyor ama onu sıkıca tutuyorum. “Bekle. Lütfen sadece bir soruya cevap ver.”

Pes edip kollarımda duruyor.

“L.A.'e benim için mi taşındın? Bizim için mi?”

Soruyu sorduğum anda paramparça olduğunu hissedebiliyorum. Kalbimin göğsümden çıkmak üzere olduğunu hissedebiliyorum. İnkâr etmemesi onu daha sıkı tutmama neden oluyor. “Fallon,” diye fısıldıyorum. “*Tanrım*, Fallon.” Çenesini tutup onu bana bakmaya zorluyorum. “Beni seviyor musun?”

Gözleri sanki bu sorunun cevabının ne olduğu hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi korkuyla kocaman açılıyor. Ya da belki soru, benim için ne hissettiğini tam olarak bildiği ama bu şekilde hissetmek istemediği için onu korkutuyor. Tekrar soruyorum. Bu kez yalvarıyorum. “*Lütfen*. Hislerimin karşılıklı olduğunu bilene kadar bu kararı veremem.”

Başını sertçe sallarken bana mânâlı bir bakış atıyor. “Tek başına çocuk yetiştiren bir kadınla rekabet edecek değilim Ben. Zaten onca şey yaşamışken seni onun elinden alan kişi olmayacağım. Yani endişelenme, herhangi bir karar vermek zorunda değilsin. Ben senin yerine verdim bile.”

Beni itmeye çalışıyor ama yüzünü tutup yalvarmaya çalışıyorum. Konuşmasına gerek kalmadan gözlerindeki kararlılığı görebiliyorum. “*Lütfen*,” diye fısıldıyorum. “Yine olmaz. Yine çekip gidersen bunu atlatamayız.”

Kırgın gözlerle bana bakıyor. “Bu kez bana başka seçenek bırakmadın Ben. Başka birine âşık olarak geldin. Başka bir kadınla yatağını paylaşıyorsun. Ellerin benden başka birine dokunuyor. Dudakların başka tenlere sözler veriyor. Ve burada suç ister geçen yıl çekip gitmekle bende olsun ister bunu senin iyiliğin için yaptığımı anlamamanla sende olsun hiç fark etmez. Olan oldu.” Kollarımın arasından çıkıp arabanın kapısını açarken ıslak kirpiklerinin arasından bana bakıyor. “Sana sahip oldukları için şanslılar. Ona gerçekten iyi bir baba olacaksın Ben.” Arabaya binerken kalbimi de söküp aldığını bilmiyor. Donup kalıyorum, onu durduramıyorum. Konuşamıyorum. Yalvaramıyorum. Çünkü durumu değiştirmek için söyleyecek hiçbir şeyim yok. En azından bugün. Hayatımın diğer tüm alanlarında işleri yoluna koyana kadar olmaz.

Camı indirip yanağındaki bir damlayı kuruluyor. “Gelecek yıl gelmeyeceğim. Bu kitabını mahvederse üzülürüm çünkü bunu istemem. Ama bunu daha fazla yapamam.”

Tümüyle vazgeçemez. Kapıyı tutup cama eğiliyorum. “Kitaba lanet olsun Fallon. Bu asla kitapla ilgili değildi. Başından beri seninle ilgiliydi.”

Sessizce bana bakıyor. Ardından camı kaldırıp uzaklaşıyor ve gücüm tükenene kadar arabanın arkasından koşarken bir kez olsun yavaşlamıyor.

“Kahretsin!” diye bağıriyorum ayağımın altındaki taşları tekmeleyerek. Bir tekme daha savurarak toz kaldırıyorum. “Lanet olsun!”

Artık ona verecek bir kalbim yokken Jordyn’e nasıl döneceğim?

Beşinci 9 Kasım

Kusurlarım merhametiyle sarıldı
Yanlış kavrayışıyla saygı gördü
Tenime değen dudakları
Yalanımı ortaya çıkaracaktı
– BENTON JAMES KESSLER

Fallon

Eskiden hayatımdaki olayları düşünürken onları zihnimde *yangından önce* ve *yangından sonra* olarak ayırırdım.

Artık öyle yapmıyorum. Bunun nedeni artık bir yetişkin olmam değil. Aslında tam tersi çünkü şimdilerde hayatımı *Benton James Kessler'dan önce* ve *Benton James Kessler'dan sonra* diye düşünüyorum.

Acınası bir durum, farkındayım. Daha da önemlisi yollarımızı ayırmamızın üstünden bir yıl geçti ve ben onu hâlâ *Benton James Kessler sonrasında* önceki kadar düşünüyorum. Ama hayatımda böylesi etki yaratan birini aklımdan çıkarmak o kadar kolay değil.

Hakkında kötü bir şey dilemem. Asla yapmam. Özellikle de geçen yıl verdiği kararlar yollarımızı ayırdığımızda ne kadar yıkıldığını gördükten sonra. Eminim ağlayıp beni seçmesi için yalvarsam bunu yapardı. Ancak kimseyle yalvardığım için birlikte olmak istemem. İşin içinde küçük bir ihtimal de olsa üçüncü biri varsa da istemem. Aşk iki kişi arasında olmalı ve eğer öyle değilse yarışa katılmaktansa çekilmeyi tercih ederim.

Bir şeylerin bir sebepten ötürü olduğuna inanan biri değilim, bu nedenle birlikte olmamamızın kaderimiz olduğuna inanmayı reddediyorum. Eğer buna inanırsam o zaman Kyle'ın bu kadar genç yaşta ölmesinin de kader olduğuna inanmam gerekir. Sadece hayatta böyle şeylerin olduğuna inanmayı tercih ederim.

Bir yangında mı yaralandın? *Olur böyle şeyler.*

Kariyerini mi kaybettin? *Olur böyle şeyler.*

Hayatının aşkını bebekli bir dula mı kaptırdın? *Olur böyle şeyler.*

İnanmak istediğim son şey kaderimin önceden belirlendiği ve nerede ya da kiminle olacağım hakkında söz sahibi olmadığım. Ama eğer durum buysa ve hayatım nasıl bir seçim yaptığımın önemi olmaksızın aynı yere varacaksa o zaman bu gece evimden çıkmamın bir anlamı olur mu?

Olmaz. Ama Amber bunun çok önemli olduğunu düşünüyor.

“Burada kalıp bunalım takılamazsın,” diyor kanepede yanıma otururken.

“Bunalımda değilim.”

“Evet, öylesin.”

“Değilim.”

“O hâlde neden bizimle gelmiyorsun?”

“Fazlalık olmak istemiyorum.”

“O zaman Teddy’i çağır.”

“Theodore,” diye düzeltiyorum.

“Ona ciddi bir ifadeyle Theodore diyemediğimi biliyorsun. O isim kraliyet ailesinin üyeleri için kullanılmalı.”

Keşke şu isim konusunu geçebilse. Onunla birkaç kez çıktım ve Amber hâlâ bu konuyu açıyor. Yüzümden rahatsız olduğumu anlayınca kendini savunmaya geçiyor.

“Üstüne minik balinalar *işlenmiş* pantolonlar giyiyor Fallon. Ve sizinle çıktığım iki seferde de tek yaptığı Nantucket’te büyüdüğüne dair hikâyeler anlatmak oldu. Ama sana yemin ederim Nantucket’te büyüyen kimse bir sörfçü gibi konuşmaz.”

Haklı. Nantucket’ten sanki herkes oralı olduğu için onu kıskanmalıymış gibi bahsediyor. Yine de bu küçük tuhafılık ve iddialı pantolon seçimlerine rağmen aklımı bir saatliğine Ben’den uzaklaştırabilen tek erkek.

“Madem ondan bu kadar nefret ediyorsun neden bu gece onu da davet etmem için bu kadar ısrar ediyorsun?”

“Ondan nefret etmiyorum,” diyor Amber. “Sadece hoşlanmıyorum. Ve bu gece burada oturup 9 Kasım olmasına rağmen bugünü Ben’le geçirmediğin için surat asacağına onu da çağırıp bizimle gelmeni tercih ederim.”

“Suratımı bu yüzden asmıyorum,” diye yalan söylüyorum.

“Belki ama en azından ikimiz de suratının asık olduğu konusunda hemfikiriz.” Telefonumu alıyor. “Teddy’e bizimle kulüpte buluşması için mesaj atacağım.”

“Orada olmayacağımı düşünürsen Glenn ve senin için durum tuhaf olabilir.”

“Saçmalama. Üstünü değiştir. Hoş bir şeyler giy.”

• • •

O hep kazanır. Geldim... Kulüpteyim. Olmak istediğim yerde evde, koltukta surat asmıyorum.

Ve neden Theodore yine üstünde balinalar olan pantolon giymek zorundaydı? Bu Amber’ı kazanan ve haklı yapıyor.

“Theodore,” diyor Amber parmağını neredeyse boşalmış kadehinin kenarında gezdirerek. “Takma adın var mı yoksa herkes sana sadece Theodore mu diyor?”

“Sadece Theodore,” diye cevap veriyor. “Babama Teddy derler bu yüzden aynı takma adı ikimiz de kullansak karışıklık olur. Özellikle de Nantucket’te aileyle birlikteyken.”

“İlginç,” diyor bakışlarını bana çevirerek. “Benimle bara gelir misin?”

Başımı sallayıp bölmeden çıkıyorum. Bara doğru yürürken Amber parmaklarını benimkilere geçirip sıkıyor. “Lütfen bana onunla yatmadığını söyle.”

“Daha dört kez çıktık,” diyorum. “Kolay biri değilim.”

“Ben’le üçüncü buluşmanda yattın,” diye karşılık veriyor.

Konuyu Ben’e getirmesinden nefret ediyorum ama sanırım seks hayatınızdan bahsederken yattığınız tek erkeğin konuya dahil olması normal.

“Belki ama o farklıydı. Birbirimizi daha uzun süredir tanıyorduk.”

“Birbirinizi üç gündür tanıyordunuz,” diyor. “Sadece yılda bir kez buluşup yılın geri kalanını hesaba katamazsın.”

Bara ulaşıyoruz. “Konuyu değiştirelim,” diyorum. “Ne içmek istersin?”

“Değişir,” diyor. “Bu geceyi sonsuza dek hatırlamak için mi içeceğiz? Yoksa geçmişini unutmak için mi?”

“Kesinlikle unutmak için.”

Amber barmene dönüp dört *shot* siparişi veriyor. Barman içkileri önümüze koyduğunda ilk *shot*ları alıp kadeh tokuşturuyoruz.

“10 Kasım’da uyanıp 9 Kasım’ı hatırlamamaya,” diyor.

“Buna içerim.”

İlk *shot*ları içip hemen ikincilere geçiyoruz. Genelde çok içmem ama bu geceyi hızlandırıp bir an önce sonlandırmak için ne gerekiyorsa yaparım.

• • •

Yarım saat geçtikten sonra *shot*lar görevini yapıyor. Kendimi iyi ve sarhoş hissediyorum hatta Theodore’un bu gece biraz fazla dokunmasına bile aldırmıyorum. Amber ve Glenn birkaç dakika önce dans pistine gitti ve Theodore bana şeyi anlatıyor... lanet olsun. Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yok. Onu dinlediğimi bile sanmıyorum.

Glenn bölmeye gelip karşımıza oturuyor ama dönüp bakmıyorum, kuzeniyle birlikte yaz gündönümünde çıktığı bir gezi hakkında anlattıklarını dinlediğimi sanması için Theodore'un yüzüne odaklanmaya çalışıyorum. Bu arada yaz gündönümü ne zamandı?

Theodore, Glenn'e, "Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor, sesindeki hoşnutsuzluktan bunu tuhaf buluyorum. Dönüp Glenn'e bakıyorum.

Ancak... o Glenn değil.

Bana bakan kahverengi gözleri gördüğüm anda Theodore'un elini itmek ve masanın karşısına geçmek istiyorum.

Lanet olası kader. Cehenneme kadar yolun var.

Dikkatini Theodore'a çeviren Ben'in yüzüne minik bir tebessüm yayılıyor. "Böldüğüm için özür dilerim," diyor Ben, "ama masa masa dolaşıp çiftlere yüksek lisans tezim olarak hazırladığım bir makale için sorular soruyorum. Size de birkaç tane sormamın sakıncası olur mu?"

Ben'in buraya bölgesini işaretlemek için gelmediğini anlayan Theodore rahatlıyor. En azından öyle olduğunu düşünüyor. "Evet, tabii," diyor Theodore. Masanın üstünden uzanıp elini sıkıyor. "Ben Theodore ve bu da Fallon," diyerek beni içime giren tek erkeğe tanıtıyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum Fallon," diyor Ben elimi iki elinin arasına alarak. Başparmağını hızlıca bileğime sürtüyor ve tenin teması tenimi yakıyor. Elimi bıraktığında iz kaldığından emin hâlde bileğime bakıyorum.

"Benim adım da Ben."

Umursamaz görüldüğünü umarak tek kaşımı kaldırıyorum. *Burada ne halt ediyor?*

Ben'in bakışları dudaklarıma kayıyor, ardından Theodore'a odaklanıyor. "Ne kadar zamandır Los Angeles'ta yaşıyorsun Theodore?"

Alkolle bulanmış zihnim bir sürü şeyi işlemek zorunda.

Ben burada.

Burada.

Bilgi almak için erkek arkadaşımı sorguluyor.

“Hayatımın büyük kısmında burada yaşadım. Sanırım yirmi yıldır.”

Theodore’a bakıyorum. “Nantucket’te büyüdüğünü sanıyordum.”

Oturduğu yerde kıpırdanıp gülüyor, masanın üstünde duran elimi sıkıyor. “Orada doğdum. Orada büyümedim. Dört yaşında buraya taşındık.” Dikkatini Ben’e çeviriyor ve *lanet olsun*, Amber yine kazanıyor.

“Pekâlâ,” diyor Ben parmağıyla Theodore ve beni işaret ederek. “İkizini çıkıyor musunuz?”

Theodore kolunu omzuma atıp beni kendine çekiyor. “Üstünde çalışıyorum,” diyor bana gülümseyerek. Ama sonra Ben’e bakıyor. “Bunlar oldukça kişisel sorular. Ne tür bir makale yazıyorsun?”

Ben eliyle boynunu ovuşturuyor. “Ruh eşleri olasılığını araştırıyorum.”

Theodore kıkırdıyor. “Ruh eşleri mi? Bu lisans seviyesi bir çalışma mı? Tanrım bize yardım et!”

Ben tek kaşını kaldırıyor. “Ruh eşlerine inanmıyor musun?”

Theodore kolunu bana dolayıp arkasına yaslanıyor. “Sen inandığını mı söylüyorsun? Kendi ruh eşinle tanıştın mı?” Theodore alaycı bir ifadeyle etrafına bakınıyor. “Bu gece burada seninle mi? Adı ne? Külkedisi mi?”

Gözlerim yavaşça Ben’e dönüyor. İsmi duymaya henüz hazır değilim. Bana dikkatle bakıyor, kolumda bir aşağı bir yukarı gezen parmakları izliyor.

“Burada benimle değil,” diyor. “Aslında bugün onunla buluşacaktım. Dört saat bekledim ama gelmedi.”

Sözleri buz sarkıtları gibi. Bıçak kadar güzel ve keskin.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

Gerçekten de gitti mi? Geçen yıl ona gelmeyeceğimi söylememe rağmen mi? Sözleri şu an bana çok fazla şey ifade ediyor ve bana dokunmayı kesmesini istediğim bir adamın yanında oturuyor olmak çok yanlış hissettiriyor.

“Nasıl bir kız dört saat beklemeye değer?” diye soruyor Theodore kahkaha atarak.

Ben arkasına yaslanıyor, tüm hareketlerini izliyorum. “Sadece bu kız,” diyor usulca kimseyi işaret etmeden. Belki de sözleri doğrudan bana yönelik.

Amber’dan bahsetmişken. Gerçi Amber’dan *bahsetmiyordum*, Ben burada olduğundan zihnim doğru düzgün çalışmıyor. Ama Amber masaya döndü.

Onu görünce gözlerim kocaman açılıyor, ikimizden biri hayalmiş gibi bir Ben’e bir de bana bakıyor. Onu gayet iyi anlıyorum çünkü ben de aynı şekilde hissediyorum. Belki de nedeni alkoldür. Başımı iki yana sallayıp gözlerimi açarak Ben’i tanıdığını belli etmemesini istiyorum. Neyse ki sessiz talimatlarımı anlıyor.

Hemen arkasından Glenn geliyor, ona da aynı şeyi yapıyorum ama daha bölmeye gelir gelmez gülümseyerek bağıyor. “Ben!” Onun yanına oturup sanki en iyi arkadaşını görmüş gibi kolunu omzuna atıyor.

Evet, Glenn sarhoş.

“Bu adamı tanıyor musun?” diye soruyor Theodore Ben’i göstererek.

Glenn beni işaret ediyor ve o sırada yüzümdeki ifadeyi fark ediyor. Neyse ki çözemeyecek kadar sarhoş değil. “Hmmm...” diye geveliyor. “Biz... şey. Tanıştık. Tuvalette.”

Theodore’un içkisi boğazında kalıyor. “*Tuvalette* mi tanıştınız?”

Fırsatı kullanıp bölmeden çıkıyorum, uzaklaşmam gerek. Bu çok fazla.

“Seninle gelmemi ister misin?” diye soruyor kolumdan yakalayan Amber.

Başımı iki yana sallıyorum. Sanırım ikimiz de peşimden Ben’in gelmesini umduğumu biliyoruz, böylece burada ne yaptığını açıklayabilir.

Doğruca tuvalete giderken bu kadar hızlı kaçmaya çalıştığım için utanıyorum. Bir yetişkinin bir başkasının yanında nasıl doğru düzgün hareket edeceğini unutmaması ne tuhaf. Sanki içim alev almış da kemiklerim kavrulmaya başlamış gibi hissediyorum. Yanaklarım yanıyor. Ensem yanıyor. Her yerim yanıyor. Yüzümü yıkamam gerek.

Tuvalete giriyorum ihtiyacım olmamasına rağmen yine de çişimi yapıyorum. Üstümde Amber’ın zorla giydirdiği bir etek var ve etek giydiğimde tuvalete girmek çok kolay olduğundan bu fırsatı değerlendirmemek aptallık olurdu diye düşünüyorum. Ayrıca Ben’in yüzüne yumruğumu indirdikten sonra bir taksiye atlayıp eve gideceğimden eminim, bu yüzden hazır gelmişken tuvaleti kullanmak en iyisi.

Neden işemiş olduğum gerçeğini haklı çıkarmaya çalışıyorum?

Belki de yaptığım, zaman kazanmaktır. Henüz tuvaletten çıkmak istediğimden emin değilim.

Ellerimi yıkarken fena hâlde titrediklerini fark ediyorum. Aynada yansımama bakarken birkaç sakinleştirici nefes alıyorum. Aynaya bakmak Ben’le tanıştığımdan öncekine nazaran çok farklı. Kusurlarımı eskisi gibi takmıyorum. Bazı güvensizliklerim hâlâ var ama Ben sayesinde kendimi olduğum gibi kabullenmeyi ve hayatta kaldığım için minnettar olmayı öğrendim. Bir yanım güvenimi geri kazanmamda payı olmasından nefret ediyor çünkü ondan nefret etmek istiyorum. Ondandır nefret edebilsem hayatım daha kolay olurdu ama hayatımda bu kadar olumlu etkisi olan bir adamdan nefret etmem çok zor. Geçen yıl hayatımda yarattığı olum-

suz etki, bu gece görünüşüm konusunda çaba göstermem için beni zorlayan Amber'a teşekkür etmeme neden oluyor. Üzerimde gözlerimin yeşilini ortaya çıkaran daracık mor bir bluz var, saçlarım geçen seneden bu yana biraz uzadı. En azından Ben iki saat önce kanepede surat asan hâlimi değil de bu hâlimi gördü. Ondan intikam almak niyetinde değilim ama bana baktığında neyi kaybettiğini hissetse iyi olur. Biraz pişmanlık hissettiğini bilseydim başka bir kıza âşık olduğu için azıcık da olsa hıncımı almış olurdum.

Lavaboda işimi bitirirken aklımdan bir sürü soru geçiyor. Buraya neden Jordyn'le gelmedi? Ayrıldılar mı? Hatta neden burada? *Benim* burada olacağımı biliyor muydu? Yoksa tesadüfen mi burada? Ve orada olacağımı umarak restorana gittiğinde ne olmasını bekliyordu?

Yansımam herhangi bir cevap vermiyor, cesaretimi toplayıp tuvaletten çıkarken onun muhtemelen orada olacağını biliyor. Bekliyor olacağını.

Tuvaletin kapısını açar açmaz bir el kolumu yakalayıp beni kalabalıktan uzağa, koridorun gerisine doğru çekiyor. O olduğunu anlamak için bakmama gerek yok. Birlikte olduğumuzda aramızda oluşan tanıdık elektrik titreşimi tüm bedenimi sarıyor.

Sırtım duvara dayalı, elleri başımın yanında, gözleri benimkileri delip geçiyor. “Oradaki *Balina Pantolonluyla* ne kadar ciddisin?”

Lanet olsun ki beni anında güldürüyor. “O pantolondan nefret ediyorum,” diye sızlanıyorum.

Yüzünde çarpık, kendini beğenmiş bir gülümseme belirliyor ama geldiği gibi hızla kaybolurken yerini hayal kırıklığı alıyor. “Bugün neden gelmedin?” diye soruyor.

Müzik sesiyle kalp atışım arasındaki farkı anlayamıyorum. Mükemmel bir uyum içindeler, Ben'in yakınlığı sayesinde ikisi de gümbürdüyor.

“Geçen yıl sana gelmeyeceğimi söylemiştim.” Koridor-
dan kulüp tarafına doğru bakıyorum. Tuvaletlerin ve in-
sanların ötesindeki bu yer karanlık. Her nasılsa sıcak be-
denlerle dolu bir binada mutlak mahremiyete sahibiz. “Bu
gece burada olacağımı nereden biliyordun?”

Başını umursamazca sallıyor. “Bu sorunun cevabı be-
nimki kadar önemli değil. O adamla ne kadar ciddisin?”

Sesi kısık, yüzü benimkine çok yakın. Teninden yayılan
sıcaklığı hissedebiliyorum. Bu tarz dikkat dağıtıcı bir or-
tamda odaklanmak çok zor.

“Bana ne sorduğunu unuttum.” Hafiften sallanıyorum
ama parmakları kalçalarımı tutup beni sabitliyor.

Gözlerini kısıyor. “Sarhoş musun?”

“Çakırkeyif. Büyük fark var. *Jordyn* nasıl?” Onun adını
niye böyle düşmanca söylediğimi bilmiyorum. Ona karşı
öfke duymuyorum. Tamam, belki birazcık. Ama çok değil
çünkü Oliver o kadar sevimli bir çocuk ki böylesi tatlı bir
çocuk dünyaya getiren birine kızmak zor.

Ben iç çekip bir an bakışlarını uzaklara çeviriyor. “*Jord-
yn* iyi. Onlar iyi.”

İyi. Aferin onlara. Ona, Oliver’a ve sevimli minik aile-
sine aferin.

“Bu güzel, Ben. Şimdi arkadaşımın yanma dönmeli-
yim.” Onu geçmeye çalışıyorum ama iyice yaklaşıp beni
duvarla arasına alıyor. Alnını başıma yaslıyor. Nefes veri-
yor ve dudaklarından dökülen nefesin saçlarımı uçuşturdu-
ğunu hissetmek gözlerimi sımsıkı kapamama neden oluyor.

“Böyle yapma,” diye fısıldıyor kulağıma. “Bugün seni
bulmak için çok uğraştım.”

Sözlerinin midemde düğümler oluşturması beni ürkütü-
yor. Kollarını dolayıp beni kendine çekiyor. Gücünü hissediy-
yorum. Tamamlandığını. Bu sene tam bir erkek olmuş. Soru-
mu sorarken kollarında kasılıyorum. “Hâlâ onunla mısın?”

“Beni iyi tanıyorsun Fallon, bir kız arkadaşım olsa kesinlikle burada durup seni benimle eve gelmeye ikna etmeye çalışmazdım,” derken kırılgan görünüyor. Tepkimi görmek için ifademi inceliyor, arzu dolu gözlerini yüz hatlarımda dolaştırıyor. Önemsememeye çalışıyorum ama bana yaslanıyor, kalçalarımı bacaklarının arasına alıyor. Uyluklarımda hissettiğim yakıcı sertlik gözlerindeki bakışın samimi olduğunu açıkça gösteriyor.

Onu yine bu şekilde hissetmek, dudaklarının benimkilere bu kadar yakın olması bana onunla geçirdiğim geceyi hatırlatıyor. Bir erkeğin beni, kalbimi, vücudumu ve ruhumu ele geçirmesine izin verdiğim geceyi. Bir adamın o gece bana neler yaptığını düşünmek neredeyse beni inlemeye sevk ediyor.

Ama ben hormonlarımdan daha güçlüyüm. Öyle olmalıyım. Hâlâ iyileşmeye çalıştığım yetmezmiş gibi bir kalp kırıklığı daha yaşayamam. Yaralarım hâlâ çok taze ve sanki onları çıplak elleriyle yeniden açıyormuş gibi hissediyorum.

“Benimle eve gel,” diye fısıldıyor.

Hayır. Hayır, hayır, hayır Fallon.

Başımı yanlışlıkla aşağı yukarı sallamamak için büyük çaba sarf ederek sağa sola sallıyorum. “Hayır Ben. Hayır.” Geçen yıl hayatımın en zor yılıydı. Sırf bu gece geldin diye sana dönmemi bekleyemezsin.”

Elinin arkasıyla yanağımı okşuyor. “Bunu beklemiyorum Fallon. Bunun için dua ediyorum. Her gece dizlerimin üstüne çöküp beni dinleyen bir Tanrı’ya dua ediyorum.”

Sözleri sanki göğüs duvarımı delip geçiyor ve ciğerlerimdeki tüm havayı tüketiyor. Nefesi çenemi okşarken gözlerimi kapatıyorum. Zayıflığımdan yararlanarak fırsatı değerlendiriyor ve her ne kadar bunun için onu yumruklamak istesem de önce tadı aynı mı öğrenmek istiyorum. Dili

hâlâ aynı şekilde mi hareket ediyor? Hâlâ bu bir ayrıcalık-mış gibi mi dokunuyor?

Arkamda duvar var, önümde Ben, yine de eli bacağıma inip parmakları yavaşça eteğimi sıyrırken yere düşecekmiş gibi hissediyorum. Konuşmamız gereken çok şey var ama her nedense bedenim ellerinin hareket etmeye devam edebilmesi için ağzımın kapalı kalmasını istiyor. Dokunuşlarını o kadar çok özledim ki hayatıma devam edip Ben'i unutmaya çalışmış olsam da başka biriyle böylesi fiziksel bir bağ kurabileceğimden emin değilim. Kimse kendimi Ben kadar arzu edilir hissettirmiyor. Bunu özlemişim. Bana bakışını, bana dokunmasını, yara izlerimin bir kusur değil özellik olduğunu hissettirmesini. Geçen yıl yaşananlar beni ne kadar incitmiş olsa da bu duygulara direnmek çok zor.

“Ben,” diye fısıldıyorum. Adı ağzımdan istediğim gibi itiraz ediyormuşum gibi çıkmıyor. Yüzünü boynuma gömüp nefes alıyor ve ben neye itiraz edeceğimi bile unuttuyorum. Başımı duvara yaslıyorum, elleri bacaklarımın arkasına kayıyor. Eteğimin altına kayan parmaklarının külotumun kenarını sıyırdığını hissettiğimde tüm vücudum titriyor. Ayakta durabilmek için yüzümü omzuna yaslayıp gömleğini tutuyorum. Tek yaptığı kalçama dokunmak ve bacaklarım beni taşıyamayacakmış gibi hissediyorum. Bundan utanmalıyım.

Azıcık geri çekilip omzunun üstünden etrafa bakınıyor. Kimi ya da neyi aradığını bilmiyorum ama arkamızda kimse olmadığını görünce sağımdaki bir kapıya uzanıyor. Kolu indirmesiyle kapı açılıyor. Ben vakit kaybetmiyor, beni belimden tutup karanlık odaya doğru çekiyor ve kapıyı arkamızdan kapamasıyla müziğin sesi boğuluyor.

Şimdi ne kadar güçlkle nefes aldığımı duyabiliyorum. Aslında nefes nefeseyim. Ama o da öyle. Onu göremesem de tam karşımda olduğunu hissedebiliyorum. Odanın içini

taradığını hissedebiliyorum. Etraf zifirî karanlık, arkamda duvar, önümde onun olmaması boşluktaymışım hissi veriyor.

O sırada elleri belime dolanıyor. “Malzeme odası,” deyip sırtım kapıya dayanana kadar beni geri itiyor. “Mükemmel.” Önce dudaklarıma değen nefesini ardından benimkine sürtünen ağzını hissediyorum. Vücudumun her hücresine elektrik dalgası yayan temasla birlikte onu göğsünden itiyorum.

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama birlikte çalışmayı iyi bilen dil ve dudaklarla karşılaşıyorum. Ona *dur* demek yerine dudaklarımdan dökülen bir iniltiyle elimi saçlarına götürüp kararsızca itip çekiyorum.

Bana yaslanıp bacaklarını benimkilerin arasına sokuyor. Beni öyle şiddetli öpüyor ki elinin uyluğumda gezdiğini fark etmeden önce aklım sadece dilinin hareket ettiği yerleri algılıyor. Onu durdurmam gerektiğini biliyorum. Onu itmeli, açıklama yapmasını istemeliyim ama eli şu an bunu yapamayacağı kadar iyi hissettiriyor. Bacaklarım geri geliyor, bir elimle gömleğinin kolunu tutarken diğer elimle saçlarından çekerek nefes alabilmek için yüzünü ağzımdan uzaklaştırıyorum. Dudakları öncekinden arzulu bir şekilde geri dönmeden önce derin bir nefes alıyorum.

Eli. Ah Tanrım, parmakları külotumun önünce yavaşça geziniyor. Yine inliyorum. İki kez. Elini külotumun üstünden aşağı doğru kaydırırken nefesimin kesildiğini duyabilmek için dudaklarımızın arasında küçücük bir boşluk bırakıyor.

Dizlerimin bağı çözülüyor. Bedenimin bu tür şeyler hissedebileceğini bilmiyordum. Sanırım bedenime biraz âşık oluyorum.

“Tanrım Fallon,” diyor beni okşayıp derin nefesler alırken. “Çok ıslandın.”

Bunu duymak enfes hissettirse de gülmekten kendimi alamıyorum. Hemen elimle ağzımı kapatsam da çok geç. Bir parçası olduğum akıllara durgunluk veren baştan çıkarmanın ortasında kahkaha attığımı duyuyor.

Alnını başıma yaslıyor ve onun da sessizce kahkaha attığını duyuyorum. Ağzını kulağıma yaklaştırıp konuşurken yemin ederim sesindeki mutluluğu duyabiliyorum. “Tanrım, seni çok zlemişim.”

Bu tek cümle beni tüm gece söylediği her şeyden daha çok etkiliyor, bunun nedeni bir an için eski Fallon ve Ben gibi hissetmiş olmam mı yoksa ellerini uzatıp beni ruhuma kadar hissettiğim bir şekilde kollarının arasına alması mı bilmiyorum. Alnı benimkine dayalı duruyor, fiziksel şeylerden bahsetmesini tercih edermişim gibi hissediyorum çünkü bu duygusal konulardan çok daha kolay.

Yeniden kollarının arasında olmak ne kadar güzel olsa da işleri berbat etmekten korkuyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum. Hayatıma bu kadar kolay geri dönmesine izin vermeli miyim bilmiyorum çünkü bir araya gelme olayı da bırakıp gitmek kadar zor olmalı ve bu onun için çok kolaymış gibi görünüyor. Sanırım zamana ihtiyaım var. Bilmiyorum. Bu türden bir kararı şu anda verebilecek durumda değilim.

“Fallon,” diyor kısık sesle.

“Evet?” diye soluyorum.

“Benimle eve gel. Seninle konuşmak istiyorum ama burada olmaz.”

Yine aynı yere geldik. Bu kadar ısrarcı olmasının sebebi bitmesine sadece birkaç saat kalan 9 Kasım’dan en iyi şekilde yararlanmak istemesi mi yoksa diğer günlerde de beni istiyor mu diye merak ediyorum.

Arkamdaki kapı kolunu yokluyorum. Bulduğum anda Ben’i göğsünden itip kapıyı açıyorum. Dışarı çıktığım anda

o elini sağ bileğime dolarken bir başkası da sol dirseğimden yakalıyor. Amber’la göz göze geldiğim anda soluğumu tutuyorum.

“Seni arıyordum,” diyor. “Burada ne yapıyor...” Ben’in arkamdan çıktığını görünce sorusu yarıda kesiliyor. Ve sonra “Bu buluşmayı böldüğüm için üzgünüm ama Teddy senin için endişelendi.”

Randevuya çıktığım çocuğun olduğu binadaki karanlık bir odada Ben’le sevişme kararım onu hayal kırıklığına uğratmış gibi bakıyor ve *aman Tanrım* şimdi düşünüyorum da bu gerçekten berbat.

“Lanet olsun!” diyorum. “Masaya geri dönmem gerek.”

Ben bunlar ağızımdan çıkmasını beklediği son şeylermiş gibi yüzünü buruşturuyor.

“Doğru karar,” diyor Amber, Ben’e bakarak.

Beni daha sonra da bulabilir. Theodore ne kadar zavallı olduğumu anlamadan masaya dönmem gerek. Amber’ın peşinden bölmeye yürüyorum, neyse ki içerisi söylediklerini anlayamayacağım kadar gürültülü. Yine de bana nasihat çektiğinden eminim. Yerlerimize oturmamızın üstünden çok geçmeden Ben, masanın kenarına bir sandalye çekiyor. Oturup kollarını göğsünde birleştiriyor.

Theodore kolunu omzuma atıp bana doğru eğiliyor. “İyi misin?”

Zorla gülümseyip başımı sallıyorum ama Ben’in masanın üstünden atlayıp Theodore’un kolunu vücudumdan söküp atacakmış gibi baktığını gördüğümde başka bir şey yapamıyorum.

Theodore ilgisine karşılık verdiğimi düşünmesin diye kendimi ayarlıyorum. Amber’a bir şey söylemek istiyormuşum gibi yapıp öne eğilerek kolundan uzaklaşıyorum. Tam ağızımı açtığım anda Ben’in eli masanın altından dizi-

mi okşuyor. Gözlerimi Ben'e kaydırıyorum, bana masum bir bakış atıyor.

Neyse ki Glenn, Theodore'un dikkatini çekiyor da tüm vücudumun kasıldığını hissetmiyor. Ben parmaklarını uyluğuma doğru çıkarmaya başlıyor, masanın altından uzanıp elini itiyorum. Gülüp arkasına yaslanıyor.

"Evet," diyor Amber dikkatini Ben'e çevirip. "Seninle on beş dakika önce tanıştığımız, hakkında kesinlikle hiçbir şey bilmediğimiz, daha önce senin yanında hiç bulunmadığımız için hepimiz sana yabancıyız, neden bize kendinden bahsetmiyorsun? Ne iş yaparsın? Theodore yazar olduğunu söyledi. İlginç bir şeyler yazıyor musun? Mesela bir aşk hikâyesi? Nasıl gidiyor?"

Masanın altından Amber'ı tekmeliyorum. Daha bariz olabilir miydi?

Ben kahkaha atıyor, Amber az önce dünyadaki en rasgele soruyu sorduğundan Theodore ve Glenn Ben'e bakarak cevap vermesini bekliyor.

"Şey," diyor Ben sandalyesinde doğrularak. "Aslına bakarsanız evet. Ben bir yazarım. Bu yıl oldukça kötü bir yazar tikanıklığı yaşadım. 365 gün boyunca tek kelime yazmadım. Ama ne tesadüf ki birkaç dakika önce büyük bir ilerleme yaşadığımı sanıyorum."

"Hadi canım," diyor Amber gözlerini devirerek.

Bu şifreli konuşmaya dahil olmaya karar verip öne eğiliyorum. "Biliyor musun Ben, yazar tikanıklığı tehlikeli bir durum olabilir. Birkaç dakika önce ilerleme kaydetmiş olman bunun kalıcı olacağı anlamına gelmez."

Söylediklerimi düşünüyormuş gibi yapıyor ama sonra başını iki yana sallıyor. "Hayır. Hayır ilerleme kaydettim mi anlarım. Ve birkaç dakika önce yaşadıklarım insanın en aklını başından alan ilerlemeydi."

Tek kaşımı kaldırıyorum. "Özgüvenle kendini beğenmişlik arasında ince bir çizgi var."

Ben, ifademini aynısını takınırken masanın altından geri gelen eli tüm vücudumun kasılmasına neden oluyor. “O hâlde ben de uzun bacaklı bir esmerin kalçalarıymış gibi o çizginin üstünde duruyorum.”

Aman Tanrım, o kelimeler.

Glenn kahkaha atıyor, bu arada Theodore, Ben’le konuşmak için öne eğiliyor. “Nantucket’te kitabı basılmış bir amcam var. Oldukça zor bir...”

“Theodore,” diyerek sözünü kesiyor Ben. “Sen... iyi bir adama benziyorsun.”

“Teşekkürler,” diyor Theodore gülümseyerek.

“İzin ver bitireyim,” diyor Ben parmağını uyarırcasına kaldırırken. “Çünkü benden nefret etmek üzeresin. Yalan söyledim. Bir makale yazmıyorum.” Glenn’i işaret ediyor. “Bu adam bugün bana hayatımın geri kalanını geçireceğim kızı bulabilmem için bu gece burada olacağınızı söyledi. Ve o kız senin randevuya çıktığın kız olduğu için üzgünüm. Ama onu seviyorum. Yani ona gerçekten âşığım. Sakatlayan, elden ayaktan düşüren, felç eden türden bir aşk. Bu yüzden lütfen özürlerimi kabul et çünkü o bu gece benim evime gelecek. Umarım. Bunun için dua ediyorum.” Ben bana sevimli bir bakış atıyor. “Lütfen? Aksi hâlde bu konuşma beni tam bir aptal gibi gösterecek ve torunlarımıza bundan bahsederken hoş görünmeyecek.” Tutmak için elimi uzanıyor ama ben de en az zavallı Theodore gibi donup kalmış hâldeyim.

Glenn ağzını kapatıp sarhoş kahkahasını gizlemeye çalışıyor. Amber bu sefer gerçekten söyleyecek bir şey bulamıyor.

“Bu da *ne* demek?” diyor Theodore. Ben çekilemeden önce Theodore üstümden uzanıp Ben’in gömleğinin yakasına yapışıyor ve gırtlaklarını sıkmak ya da yumruklamak için ya da... ne yapacağını bilmiyorum ama onu kendine çeki-

yor. Ortada kalmamak için eğilip bölmeden çıkıyorum. Arkamı döndüğümde Theodore'un bölmede dizlerinin üstüne kalktığını ve masanın üstünden Ben'in başının tuttuğunu görüyorum. Ben, Theodore'un kolunu kavramış boğazından itmeye çalışıyor. Kocaman açılmış gözleriyle doğrudan bana bakıyor.

"Seni kahrolası pislik!" diye bağıyor Theodore.

Ben, Theodore'u tutan tek elini bırakıp parmağını uzatarak yaklaşmamı işaret ediyor. Onu bu karmaşadan nasıl çıkaracağımı bilemeden tedirgin bir adım atıyorum. Aramızda iki adım kaldığında Ben güçlkle konuşuyor. "Fallon," diyor boynuna dolanan kolla mücadele ederken. "Sen... sen bu gece benimle eve gelecek misin gelmeyecek misin?"

Ah, aman Tanrım. Çok inatçı. Araya giren iki koruma sayesinde Theodore'un onu boğazını sıkan kolundan kurtuluyor. Korumalar Ben ve Theodore'a dışarı kadar eşlik ediyor. Amber, Glenn ve ben de peşlerinden gidiyoruz. Kapağı varmadan Amber, Glenn'in omzunu yumrukluyor.

"Bu gece burada olacağımızı Ben'e sen mi söyledin?" diye tıslıyor.

Glenn kolunu ovuşturuyor. "Bugün Fallon'ı aramak için eve geldi."

Amber homurdanıyor. "Sen de nerede bulacağını mı söyledin? Bunu neden yaptın?"

"O *komik!*" diyor Glenn sanki bir haklı bir savunmamış gibi.

Amber omzunun üstünden bana özür dileyen bir bakış atıyor. Kendini kötü hissetmesine neden olan bir şey olmadığını söylemiyorum. Açıkçası Glenn'in Ben'e bu akşam nerede olacağını söylediğine memnunum. Restoranda beni dört saat beklediğini ve ardından Amber ve Glenn'in hâlâ aynı yerde yaşadığını umarak beni aramak için eski evime

gittiğini öğrenmek iyi hissettiriyor. Bana yaşattıklarını telafi etmese de gururumu okşuyor.

Dışarı çıkar çıkmaz doğruca yüzünde öfkeli bir ifadeyle kaldırımda volta atan Theodore'un yanına gidiyorum. Karşısında beni görünce durup Ben'i işaret ediyor. "Bu doğru mu?" diyor. "Siz ikiniz şey mi... kahretsin bilmiyorum. Nesiniz? Çıkıyor musunuz? Eski sevgili misiniz? Ben resmin içinde miyim yoksa boşa mı vakit harcıyorum?"

Ne yapacağımı şaşırmış hâlde başımı iki yana sallıyorum. Bu soruya ne cevap vereceğimi bilmiyorum çünkü dürüst olmak gerekirse Ben'le ikimizin ne olduğu hakkında benim de fikrim yok. Ama Theodore ile aramda ne olduğunu biliyorum, bu yüzden de oradan başlıyorum.

"Üzgünüm," diyorum. "Yemin ederim bu geceye kadar onunla bir yıl hiç konuşmadım. İkinizle aynı anda görüştüğümü düşünmeni istemem ama... Üzgünüm. Sanırım bunu çözmek için biraz zamana ihtiyacım var."

Theodore az önce duydukları onu şoka uğratmış gibi başını yana eğiyor. "Çözmek mi?" Başını iki yana bu kez de o sallıyor. "Bu saçmalık için zamanım yok." Diğer tarafa doğru yürümeye başlıyor ama işitme mesafesinden çıkmadan önce "O kadar güzel de değilsin," diye mırıldanıyor.

Hakaretini anlamaya çalışırken Ben koşarak yanımdan geçiyor. Ne olduğunu anlayamadan yumruğu havada uçuyor. Glenn onları ayırmaya gidiyor ama... Bir dakika. Hayır. Glenn *de* Theodore'a yumruk atıyor.

Neyse ki korumalar içeri geri dönmemiş, kimse ciddi şekilde yaralanmadan üçünü ayırıyorlar. Theodore korumanın elinden kurtulmaya çalışıyor ve bu süre boyunca Ben'e küfür ediyor. Bu arada hemen yanında duran Amber'ın bir park-metreye tutunup ayakkabısının tekini çözdüğünü görüyorum.

"Polisi çağırmadan hepinizin gitmesini istiyorum!" diye bağılıyor korumalardan biri.

“Bir dakika,” diyor Amber ayakkabısını çıkarırken parmağını kaldırarak. “Benim işim henüz bitmedi.” Ayakkabısını eline alıp Theodore’a dik dik bakıyor sonra ayakkabıyı fırlatıp onu bacağından vuruyor. “Aptal pantolonundan nefret ediyorum pislik!” diye bağıyor. “Fallon senden daha iyisini hak ediyor, NANTUCKET DE!”

Vay canına. Yürü be Amber.

Theodore’u tutan koruma arabasını nereye park ettiğini soruyor. Amber ayakkabısını alırken koruma Theodore’a eşlik ediyor. Ben ve Glenn koruma yanında Theodore olmadan geri dönene kadar bırakılmıyor. “Siz dördünüz. Gidin. Hemen.”

Koruma Ben’in kolunu bırakır bırakmaz doğruca bana koşup yüzümü ellerinin arasına alıyor ve yaralandım mı diye bakıyor. Belki de duygularımı kontrol ediyor bilmiyorum. Kesin olan tek şey endişeli görüldüğü. “Sen iyi misin?”

Teselli edici tonundan Theodore’un duygularımı incittiğinden endişelendiğini anlıyorum. “İyiyim, Ben. O pantolonu kendi isteğiyle giyen bir adamın görünüşümle ilgili ettiği hakaret pek anlam ifade etmiyor.”

Alnımdan öperken gülümsemesinden rahatladığını anlıyorum.

“Araban var mı?” diye soruyor Glenn, Ben’e bakarak. Ben başını sallıyor. “Evet, ikinizi eve bırakayım.”

“Üçünüzü,” diyorum sırf buraya geldi diye hemen onun peşinden gitmeyeceğimi ima ederek. “Beni de evime bırakmanı istiyorum.”

Amber yanımdan geçerken omzuma dokunarak homurdanıyor. “Onu şimdi affet,” diyor. “Glenn sevebileceği bir hemcinsini buldu, Ben’i affetmezsen Glenn’in kalbi kırılacak.”

Ben ve Glenn sessizce bana bakıyor. Glenn yavru köpek bakışı atıyor, Ben altdudağını sarkıtıyor.

Dayanamıyorum. Yenilgiyle omuzlarımı silkiyorum. “Tamam o zaman. Sanırım *Glenn* senden hoşlandıysa iş bitmiştir. Seninle evine gelmeliyim.”

Ben elini yumruk yapıp Glenn’e uzatırken benimle göz temasını bir an olsun kesmiyor. Glenn onunla yumruk tokuşturduktan sonra ikisi de bir şey söylemeden ellerini indiriyor.

Ben’i geçip otoparka doğru giderken gözlerimi kısıp ona bakıyorum. “Gerçi açıklaman gereken çok şey var. Çok. Dizlerime kapanman gerek.”

“İkisini de yapabilirim,” diyor Ben peşimden gelirken.

“Ve bana kahvaltı hazırlamalısın,” diye ekliyorum. “İyi pişmiş pastırma ve az pişmiş yumurta isterim.”

“Anlaşıldı,” diyor Ben. “Kendimi açıklayacağım, dizlerine kapanacağım, sonra uyuyacağız uyanacağız, yumurtayla doyacağız.” Kolunu omzuma atıp beni arabasına doğru götürüyor. Yolcu tarafının kapısını açıyor, kendisi binmeden önce yüzümü ellerinin arasına alıp dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Geri çekildiğinde son on beş dakikada yaşanan saçmalıkların ardından yüzündeki duygu dolu ifadeyi görünce şaşkına dönüyorum. “Pişman olmayacaksın Fallon. Söz veriyorum.”

Umarım.

Yanağımdan öpüp arabaya binmemi bekliyor.

Arkadan omzuma konan elleri hissediyorum. Arka koltuktaki Glenn eğilip yüzünü bana yaklaştırıyor. “Ben de söz veriyorum,” diyerek yanağıma küçük bir şaplak atıyor.

Park yerinden çıkarken camdan dışarı bakıyorum çünkü üçünün de gözümdeki yaşları görmesini istemiyorum.

Çünkü evet, Theodore’un hakareti sadece duygularımı incitmedi, aynı zamanda yaşadığım en utanç verici andı. Yine de bu üçünün bir an bile düşünmeden beni savunması neredeyse bu hakarete değerdi.

Ben

Amber ve Glenn'i iki kilometre kadar önce bıraktığımızdan beri araba sessiz. Yol boyunca hep dışarı baktı ama ben bana bakmasını dilerdim. Geçen yıl ona yaşattıklarımın onu tahmin edebileceğimden daha fazla incittiğini biliyorum umarım her şeyi düzelteceğimin farkındadır. Hayatımın geri kalanı boyunca uğraşmak zorunda kalsam da işleri düzelteceğim. Uzanıp elini tutuyorum.

“Özür dilemem gerek,” diyorum. “O şeyleri söylememeliydim...”

Başını iki yana sallayarak sessizce beni susturuyor. “Geri alma. Theodore’a karşı dürüst olman takdir edilecek bir davranış. Çoğu erkek bir şey söyleyemeyecek kadar korkup arkadaşının arkasından kızı çalardı.”

Kendimi neden kötü hissettiğime dair bir fikri yok.

“Onun için özür dilemedim. Özür diledim çünkü seni sevdiğimi o şekilde söylememeliydim, doğrudan sana hitap etmeliydim. Dolaylı bir seni seviyorumdan fazlasını hak ediyorsun.”

Konuşmadan bana bakıyor ama sonra yine cama dönüyor. Ben de bakışlarımı yola çeviriyorum ama ona doğru bir bakış daha atıyorum. Elim sıkarken bir gülümsemeyle yanağının yukarı doğru hareket ettiğini görüyorum. “Açıklama ve dizlere kapanma iyi giderse sabaha bana kahvaltı hazırlamadan önce *seni seviyoruma* bir şans daha verirsin.”

Gülümsüyorum çünkü dizlerine kapanma ve kahvaltının çocuk oyuncağı olacağını biliyorum.

Beni korkutan açıklama. En az on beş dakika daha yolumuz var, bu yüzden başlamaya karar veriyorum.

“Geçen yıl Noel’den hemen sonra taşındım. Ian’la birlikte evi Jordyn ve Oliver’a bıraktık.”

Jordyn’in adının geçmesiyle tuttuğum elindeki kasılmayı hissediyorum. Bundan nefret ediyorum. Olayları buraya getirmiş olmaktan, hayatlarımızın sonuna kadar aklımın bir köşesinde bunun hep kalacak olmasından nefret ediyorum. Çünkü istese de istemese de Jordyn, Oliver’ın annesi ve Oliver kendi oğlum gibi. Ne olursa olsun hep hayatımda olacaklar.

“Aramızın gayet iyi olduğunu söylesem bana inanır mısın? Jordyn ve benim?”

Bana göz ucuyla bakıyor. “Ne anlamda iyi?”

Elimi çekip direksiyonu tutuyorum, böylece diğer elimle gerilen çenemi ovuşturabilirim.

“Bir şey demeden önce beni dinlemenı istiyorum, tamam mı? Çünkü duymak istemediğın şeyler söyleyebilirim ama önce bunları bilmen gerek.”

Hafifçe başını sallıyor, ben de cesaret toplamak için derin bir nefes alıyorum. “İki yıl önce... seninle seviştiğimde... sana her şeyimi verdim. Kalbimi ve ruhumu. Ama sonra o gece bütün bir yılı beni görmeden geçirmeyi seçtiğinde ne olduğunu anlayamadım. Sen hiçbir şey hissetmemişken ben nasıl böyle hissetmiştim anlamadım. Ve çok canım yandı Fallon. Sen gittin ve ben öfkeliydim, sonraki birkaç ayın ne kadar zor olduğunu sana anlatamam bile. Sadece Kyle’ın ölümünün yasını tutmuyordum, seni kaybetmenin de acısını çekiyordum.”

Söylediklerimin nasıl bir etki yarattığını görmek istemediğimden doğruca önüme bakıyorum. “Oliver doğduğunda habersizce kapıda belirdeğın geceden beri ilk kez mutlu hissettim. Ve Jordyn da Kyle’ın ölümünden beri ilk kez

güldü. Sonraki birkaç ay her dakikamızı Oliver’la geçirdik. Çünkü ikimizin hayatındaki tek renk oydu. Ve iki kişi birini bizim onu sevdiğimiz gibi sevince nasıl açıklayacağımı bile bilmediğim bu bağ oluşuyor. Senin ve Kyle’in kalbimde bıraktığı boşluğu Oliver doldurdu. Ve sanırım Kyle’in *Jordyn’in* kalbinde bıraktığı boşluğu da bir şekilde ben doldurdum. İşler ilerlediğinde ikimizin de öncesinde durup bunu düşündüğünü sanmıyorum. Ama oldu ve yanımda bir gün pişman olacağımı söyleyecek kimse yoktu.

“Yani... bir yanım sonraki kasımda buluştuğumuzda benim adıma mutlu olacağına inandı. Çünkü belki de istediğin buydu, benim hayatıma devam etmem ve senin on sekiz yaşındayken yarattığımız kurgulanmış bir ilişki olarak gördüğün şeye tutunmayı bırakmamdı.

“Ama sonra o gün buluştuğumuzda... bu şekilde incindiğini görmek beklediğim son şeydi. Jordyn ile görüştüğümü anladığın an gözlerinde beni gerçekten ne kadar sevdiğini gördüm ve o an hayatımın en kötü ânıydı Fallon. En lanet ânıydı ve hâlâ her nefes aldığımda gözyaşlarının göğsümde açtığı yaraları hissediyorum.”

Direksiyonu sıkıp nefes veriyorum. “O gece eve döndüğün an Jordyn yüzümden kalbimin kırıldığını anladı. Ve o ifadeyi yaratanın kendisi olmadığını biliyordu. Ve şaşırtıcı olan, buna hiç üzülmedi. Muhtemelen iki saat boyunca konuştuk. Benim senin hakkında ne hissettiğimi, onun Kyle hakkında ne hissettiğini ve ikimizin de geçmişte başkalarıyla yaşadığımız ilişkiyle asla aynı olmayacak bir ilişki sürdürerek kendimize zarar verdiğimizizi bildiğimizi. Böylece bitirdik. O gün. Ben eşyalarımı o gece odasından aldım ve yeni bir yer bulana kadar kendi odama döndüm.”

Ona bakmaya cesaret ediyorum ama o hâlâ camdan dışarıyı izliyor. Gözünden bir damla yaş aktığını görüyorum ve onu kızdırmadığımı umuyorum. “Seni suçlamıyorum

Fallon. Tamam mı? O yıl çekip gitmenden bahsetmemin tek nedeni kalbimin hep senin olduğunu bilmeni istemem. Ve senin geri isteme ihtimalin olduğunu bilseydim asla onu kimseye ödünç vermezdim.”

Omuzlarının sarsıldığını görebiliyorum, onu bu şekilde ağlatmaktan nefret ediyorum. Nefret ediyorum. Onun üzülmelerini istemiyorum. Bana dolu gözlerle bakıyor. “Oliver ne olacak?” diye soruyor. “Artık onunla yaşamayacak mısın?” Bir gözyaşı daha akıtıyor. “Kendimi *berbat* hissediyorum, Ben. Seni o küçük oğlandan uzaklaştırmış gibi hissediyorum.”

Elleriyle yüzünü kapatıyor ve hıçkırıklara boğuluyor ve bir saniye daha dayanamıyorum. Arabayı kenara çekip dörtlüleri açıyorum. Emniyet kemerimi çözüp koltuktan uzanıp onu kendime çekiyorum. “Bebeğim, hayır,” diye fısıldıyorum. Oliver’la biz... biz harikayız. Onu ne zaman istersem neredeyse her gün görüyorum. Onu aynı şekilde sevmek için annesiyle birlikte yaşamama gerek yok.”

Ellerimi saçlarında gezdirip başının kenarını öpüyorum. “Sorun yok. Her şey harika Fallon. Hayatımda yolunda gitmeyen tek şey senin her günümün bir parçası olmaman.”

Başını omzumdan kaldırıp burnunu çekiyor. “*Benim* hayatımda yolunda olmayan tek şey bu Ben. Geri kalan her şey harika. Dünyadaki en iyi iki arkadaşına sahibim. Okulu seviyorum. İşimi seviyorum. Bir buçuk harika ebeveynim var.” Son cümleyi bir kahkahayla söylüyor. “Ama beni üzen tek şey –en büyük şey– her günün her saniyesi seni düşünüyor olmam ve seni nasıl unutacağımı bilmemem.”

“Yapma,” diye yalvarıyorum. “Lütfen beni unutma.”

Gönülsüz bir gülümsemeyle omuz silkiyor. “Yapamıyorum. Denedim ama sanırım isimsiz alkolikler toplantısına falan katılmalıyım. Sanırım artık kimyasal yapımın bir parçasısın.”

Gülüyorum, beni onun... onun sadece *var olması* rahatlatıyor. Ve aynı yaşam döneminde, dünyanın aynı bölgesinde, aynı eyaletinde var olacak kadar şanslıyız. Ve bunca yıl sonra sonunda bizi bir araya getiren hiçbir şeyi şaşırtıcı bir şekilde değiştirmedim.

“Ben?” diyor. “Yine hasta olacak gibi görünüyorsun.”

Kahkaha atıp başımı sallıyorum. “Olmayacağım. Sadece seni sevdiğimi söylemem gerekiyor ama bunu yapmadan önce seni uyarmam gerektiğini düşünüyorum.”

“Tamam,” diyor. “Ne hakkında uyaracaksın?”

“Sevgime karşılık vermeyi kabul ederek büyük bir sorumluluk alıyorsun. Çünkü Oliver sonsuza dek hayatımın bir parçası olacak. Bir amca yeğen ilişkisinden bahsetmiyorum, o benim çocuğum gibi. Doğum günü partileri, beyzbol maçları ve...”

Elini ağzıma götürüp beni susturuyor. “Birini sevmek sadece o kişiyi kapsamıyor Ben. Birini sevmek o kişinin sevdiği tüm şeyleri ve insanları da kabul etmek anlamına geliyor. Ve ben de bunu yapacağım. Söz veriyorum.”

Onu gerçekten hak etmiyorum. Yine de onu kendime çekip direksiyonla arama alıyorum. Ağzımı onunkine yaklaştırıp, “Seni seviyorum Fallon. Şiirden çok, kelimelerden çok, müzikten çok, göğüslerinden çok. İkisinden de çok. Bunun ne kadar çok olduğu hakkında bir fikrin var mı?” diyorum.

Aynı anda hem gülüp hem ağlıyor, dudaklarımı onunkilere bastırırken diğer öpücüklerden çok bu öpücüğü hatırlamak istiyorum. Ancak sadece iki saniye sürüyor çünkü geri çekilip şöyle diyor: “Ben de seni seviyorum. Ve bence bu mükemmel bir açıklamaydı. Dizlere kapanmaya gerek kalmadı, bu yüzden şimdi evine gidip seninle sevişmek istiyorum.”

Bir öpücük verip hemen yerine kaydırıp yola çıkmaya hazırlanıyorum. Emniyet kemerini takarken, “Ama yine sabah kahvaltımı istiyorum,” diyor.

“Yani teknik olarak tanıştığımızdan beri birlikte sadece toplam yirmi sekiz saat geçirdik,” diyor.

Yatağımdayız. Yanımda yatmış parmaklarını göğsümde gezdiriyor. Eve gelir gelmez onunla seviştim. İki kere. Ve eğer bana bu şekilde dokunmayı bırakmazsa üç olacak.

“Bu, birini sevdiğini anlamak için yeterli bir süre,” diyorum.

Dört yıl içinde gerçekte ne kadar süreyi birlikte geçirdiğimizi hesaplıyorduk. Aslında bundan daha fazla olduğunu düşünüyordum çünkü öyle hissetmişim ama toplam iki gün bile etmediğini söylerken haklıydı.

“Şu açıdan bak,” diyerek biraz daha detaylandırıyorum. “Eğer geleneksel bir ilişkimiz olsaydı birkaç randevuya çıkardık, belki haftada bir iki kez ve her biri birkaç saat sürerdi. Bu da ilk ayda ortalama ancak on iki saat anlamına gelir. İkinci ayda da birkaç kalmalı randevu oldu diyelim. Çiftler toplam yirmi sekiz saati birlikte geçirdiklerinde ilişkilerinin üçüncü ayına girmiş olurlar. Ve üçüncü ay ‘Seni seviyorum’ demek için mükemmel bir ay. Yani teknik olarak doğru yoldayız.”

Sırıtmamak için dudağını ısıyor. “Mantığın hoşuma gitti. İlk görüşte aşkı sevmediğimi biliyorsun.”

“Ah, yine de ilk görüşte aşk,” diyorum. “Ama bizimki ciddi.”

Dirseğinin üstünde doğrulup bana bakıyor. “Ne zaman anladın? Bana âşık olduğundan ne zaman emin oldun?”

Tereddüt bile etmiyorum. “Sahilde öpüştüğümüzde oturup dövme yaptırmak istediğimi söylediğimi hatırlıyor musun?”

Gülümsüyor. “Çok beklenmedikti, nasıl unutabilirim?”

“Bu yüzden dövme yaptırdım. Çünkü o an ilk kez bir kıza âşık olduğumu anladım. *Gerçek* aşk. *Özverili* aşk. Annem bir keresinde özverili aşkı bulduğum zaman bunu anlayacağımı ve o ânı hatırlamak için bir şey yapmam gerektiğini çünkü bunun herkesin başına gelmeyeceğini söylemişti. Yani... evet.”

Bileğimi tutup dövmeme bakıyor. İşaretparmağıyla üstünden geçiyor. “Bunu benim yüzümden mi yaptırdın?” diye soruyor bana dönerek. “Peki anlamı ne? Neden *şairane* kelimesini seçtin? Ve bir de porte?”

Dövmeme bakıyorum neden bunu seçtiğimle ilgili detaylara girmem gerekir mi düşünüyorum. Ama o an içinde bulunduğumuz ânı gölgeleyebilir ve ben bunun olmasını istemiyorum. “Kişisel nedenler,” diyorum kendimi gülümsemeye zorlayarak. “Ve bir gün sana onları anlatacağım ama şimdi seni yine öpmek istiyorum.”

Onu üstüme çekip içine girmem on saniye almıyor. Bu kez onunla ağır ağır sevişiyorum, önceki iki sefer gibi acele etmiyorum. Dudaklarından başlayıp göğsüne kadar öpüyorum, dudaklarımı dokunma ayrıcalığına sahip olduğum teninin her santimine yumuşakça bastırıyorum.

Ve bu kez bittikten sonra konuşmuyoruz. İkimiz de gözlerimizi kapatıyoruz, ertesi sabah yanında uyandığımda geçmişte ondan gerçeği sakladığım tüm zamanlar için kendimi affetmeyi görev hâline getireceğimi biliyorum.

Ona kahvaltı hazırladıktan *sonra*.

Fallon

Guruldayan midem bana dün gece akşam yemeği yemediğimi hatırlatıyor. Sessizce yataktan kalkıp giysilerimi arıyorum ama sadece eteğimi bulabiliyorum. Gömleğimi bulmak için ışığı yakmak istemiyorum, bu yüzden buzdolabını karıştırırken üstüme giyecek bir tişört bulmak için Ben'in dolabına gidiyorum.

Yüzümde aptal bir gülümsemeyle dolabında el yordamıyla tişört ararken kendimi aptal gibi hissediyorum. Bu sabah uyandığımda günün böyle biteceği hiç aklıma gelmemişti. *Kesinlikle mükemmel.*

Kapıyı arkamdan kapatıp ışığı öyle açmaya karar veriyorum, böylece onu uyandırmam. İnce, yumuşak bir tişört bulup askıdan alıyorum. Başımdan geçirdikten sonra ışığı kapamaya gidiyorum ama gözüme bir şey ilişiyor.

Üst rafta, bir ayakkabı kutusunun yanında bir yığın kâğıt var. Taslağa benziyor.

Olabilir mi?

Merakım artıyor. Ona ulaşmak için parmak uçlarımda yükselip sadece ne olduğunu görmek için en üstteki sayfayı çekiyorum.

9 Kasım

Benton James Kessler

Kâğıda bir süre bakıyorum. Vicdanımla topyekün bir savaş başlatmaya yetecek kadar uzun bir süre.

Bunu okumamalıyım. Geri koymalıyım.

Ama okuma hakkım var. *Sanırım*. Yani bu Ben'le ilişkimiz hakkında. Bitene kadar okumamı istemediğini söylediğini biliyorum ama artık yazmadığına göre bu da tek kuralını geçersiz kılıyor.

Ne yapacağıma karar vermemiş olsam da taslağın tamamını raftan alıyorum. Mutfağa götüreceğim. Yiyecek bir şeyler bulacağım. Ve sonra bununla ne yapacağıma karar vereceğim.

Işığı kapatıp dolabın kapısını açıyorum. Ben hâlâ aynı pozisyonda, ağır ağır nefes alıyor, horlamanın eşiğinde bile olabilir.

Odadan çıkıp mutfağa gidiyorum.

Taslağı masada önüme dikkatle koyuyorum. Ellerimin neden titrediğini bilmiyorum. Belki benim ve bizim hakkımızdaki gerçek düşünceleri ve yaşadığımız her şey önümde durduğu içindir. Peki ya onun gerçekleri hoşuma gitmezse? Mahremiyet insanların hakkı ve benim yapmak üzere olduğum şey onun mahremiyetini ihlal etmek. Bu bir ilişkiye başlamak için güzel bir yol değil.

Peki ya sadece bir bölüm okusam? Sadece birkaç sayfa ve sonra yerine koyarsam asla bilemez.

Nereyi okumak istediğimi zaten biliyorum. Olay gerçekleştikten beri aklımı kurcalayıp duruyor.

Buluştığımız ikinci yıl Kyle'ın onu koridorda neden yumrukladığını öğrenmek istiyorum. Bunun benimle alakası yok, bu yüzden sonrasında kendimi fazla suçlu hissetmeden okuyabileceğim en güvenli sahne olmalı.

Cümleleri okumadan taslağın sayfalarını karıştırmak için elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Ben bölümleri yaşma göre bölerek bulma işini kolaylaştırmış. Kavga bir-

likte olduğumuz ikinci yılda gerçekleşti yani “Yaş On Dokuz” isimli bölümü bulup önüme çekiyorum. Restoranda beni beklerkenki iseslerini okumadan geçiyorum. Umarım bir gün bunları okumama izin verir çünkü gerçek dşnlerini öğrenmek için lyorum. Ama hepsini okumayı reddediyorum. Sadece birkaç sayfa okuyacak olmak kendimi bok gibi hissetmeme neden olduğuna göre tümünü okusam nasıl hissederim tahmin edebiliyorum.

Kyle’ın adını bulana kadar gözlerimi sayfada kaydırıyorum. Sayfayı önüme çekip paragrafın ortasından okumaya başlıyorum.

“Her şey yoluna girecek, Jordyn. Söz veriyorum.”

Ön kapının açıldığını duyunca başını çeviriyor. Gözlerindeki heyecandan gelenin büyük ihtimalle Kyle olduğunu anlayabiliyorum.

Taşlardan daha ağır gelen sinirlerim midemi kaldırıyor. *Kahretsin.* Akşam yediden önce gelmeyeceğini söylemişti.

“Kyle mı geldi?” diye soruyorum Jordyn’e.

Başını sallayıp beni iterek geçiyor. “Bana yardım etmek için izin aldı,” diyor lavaboya doğru giderken. Bir peçete alıp gözlerini kuruluyor. “Ona hemen geleceğimi söyle. Bugün ne çok ağladığımı bilmesini istemiyorum, kendimi kaçık gibi hissediyorum.”

Lanet olsun.

Belki de hatırlamaz. Çok uzun zaman oldu ve bu konuda hiç konuşmadık. Derin bir nefes alıp paniğimi saklamaya çalışarak salona geçiyorum. Bunu mahvedemez.

“Jordyn gayet iyi,” diyorum salona girerken gerginliğimi bastırmayı umarak. Onu gördüğüm an duruyorum çünkü yüzündeki ifadeden hatırladığı belli oluyor. Ve sinirli olduğu da.

Kyle çenesini kasıyor. Anahtarları girişteki sehpa atıp beni işaret ediyor. “Konuşmamız gerek.”

En azından bunu konuşmak için beni Fallon’ın yanından uzaklaştırıyor. Bu iyi. Onun önünde bir şey söylemeyecek gibi görünüyor. Onunla yalnızken başa çıkabilirim, bu sorun olmaz. Kendimi içine soktuğum bu pislikten kurtarmak için yol bulabilirim ama Fallon’ı da içine çekmek en son istediğim şey.

Fallon’a gülümsüyorum, yüzündeki ifadeden Kyle ilgili bir sorun olduğunu anladığı belli oluyor. Öyle olmamasına rağmen her şeyin yolunda olduğu konusunda onu rahatlatmak istiyorum. “Hemen dönerim.” Başını salıyor. Kyle’ın arkasından koridora yürüyorum. Yatak odasının hemen önünde duruyor.

Oturma odasını işaret ediyor. “Bana burada ne halt olduğunu açıklayabilir misin?”

O tarafa doğru bakıp bu durumdan konuşarak nasıl kurtulacağımı düşünüyorum. Ama onun gerçeklerden başkasına inanmayacağını biliyorum.

Ellerimi belime koyup bakışlarımı yere çeviriyorum çünkü hayal kırıklığıyla dolu gözlerine bakmak çok zor. “Biz arkadaşız,” diyorum. “Onunla geçen yıl tanıştım. Bir restoranda.”

Kyle inanmayan bir kahkaha atıyor. “Arkadaş mı?” diyor. “Çünkü Ian az önce onu senin kahrolası *sevgilin* olarak tanıttı Ben.”

Lanet olsun.

Öfkesini hafifletmek için ne gerekiyorsa yapıyorum. Daha önce onu hiç bu kadar sinirli görmedim. “Yemin ederim öyle bir şey değil. Ben sadece...” Kahretsin, bu berbat bir durum. Ellerimi yenilgiyle havaya kaldırıyorum. “Ondan hoşlanıyorum, tamam mı? Buna engel olamıyorum. Bu planladığım bir şey değil.”

Kyle bakışlarını çeviriyor, kederle yüzünü ovuşturuyor. Tekrar bana döndüğünde beni hazırlıksız yakalıyor. Beni sertçe itiyor, arkadaki duvara çarpıyorum. Omuzlarımdan tutup beni duvara yapıştırıyor. “Biliyor mu Ben? O yangını çıkaranın sen olduğunu biliyor mu? Az kalsın *ölecek* olmasının sorumlusunun sen olduğunu biliyor mu?”

Çenemin kasıldığını hissediyorum. *Bunu yapamaz. Bugün yapamaz. Ona yapamaz.* “Sus,” diyorum sıkıttığım dişlerimin arasından. “*Lütfen.* Yan odada, Tanrı aşkına!” Onu itmeye çalışıyorum ama kolunu boğazıma dayıyor.

“Kendini ne türden bir bataklığın içine soktun Ben? Aptal mısın?”

Soru ağzından çıktığı sırada onun köşeyi döndüğünü görüyorum. Manzarayı görünce yüzünde beliren şaşkınlık bana başka bir şey duymadığını gösteriyor.

Fallon

Sayfayı diğerlerinin üzerine atıyorum.

Kafayı sıyırmış.

Ben kaçık, berbat bir yazar. Ne cüretle gerçek olan bir şeyi... acı çektiğim bir şeyi alır ve onu saçma bir olay örgüsü olan bir kurgu hâline getirir?

Sinirlendim. *Bunu nasıl yapar?* Ama diğer yandan kitabı bitirmedi, yani kızmaya hakkım var mı?

Ama bunu neden yaptı ki? Bu hikâyenin benim için ne denli kişisel olduğunu bilmiyor mu? Böylesine korkunç bir trajediyle çıkar elde etmeye çalıştığına inanamıyorum.

Neredeyse bunların *doğru* olmasını, yangını kendisinin *başlatmış* olmasını tercih edeceğim. En azından o zaman hikâyemden faydalanıyormuş gibi hissetmem.

Kyle'la olan kavgasının etrafındaki her şey gerçekten yaşanmışken kavganın konusunu neden uydurdu ki? Peki bunları uydurdu mu?

Kendi kendime gülüyorum. Bu doğru değil. Yangından iki yıl sonra tanıştık. Onun orada olmasına imkân yok. Ayrıca iki yıl sonra yangının yıldönümünde benimle karşılaşma ihtimali ne? Bunun için beni takip ediyor olması gerekirdi.

Beni takip etmiyordu.

Ediyor muydu?

Su içmem gerek.

Su alıyorum.

Oturmam gerek.

Oturuyorum.

Her şey dönüyor. Muhtemel yalanlardan oluşan ağ dönüyor, zihnim dönüyor, midem dönüyor. Damarlarımdaki kanın bile döndüğünü hissediyorum. Taslağın sayfalarını onları bulduğum gibi düzene sokuyorum.

Bunu neden yazdın Ben?

Kapağa bakıp parmaklarımı başlık üstünde gezdiriyorum. 9 Kasım.

İyi bir konuya ihtiyacı vardı. Yaptığı bu muydu? Bir olay örgüsü mü kurguladı?

Yangından onun sorumlu olmasına imkân yok. Hiç mantıklı değil. Suçlanacak kişi babam. O da polis de ben de bunu biliyoruz.

Kâğıtların üstündeki kapak sayfasını kaldırıyorum. Taslağın ilk sayfasına bakıp daha fazla cevap bulabilmek için yapabileceğim tek şeyi yapıyorum.

Okuyorum.

9 Kasım

Benton James Kessler

“Başlamak, en başından.”

Dylan Thomas

Önsöz

Her hayat bir anneyle başlar. Benimki de farklı değil.

O bir yazardı. Babamın bir psikiyatrist olduğu söylendi ama ona sorma şansını bulamadığımdan bundan emin olamıyorum. Ben üç yaşındayken ölmüş. Ona dair hiç anım yok ama sanırım en iyisi bu. Hatırlamadığın insanlar için yas tutmak zordur.

Annem şiir alanında yüksek lisans yapmış, tezini Galli şair Dylan Thomas üzerine yazmış. Ondan sık sık alıntı yapardı ama en sevdiği sözleri onun dünyaca ünlü şiirlerinden değil günlük diyaloglarındandı. Dylan Thomas’a bir şair olarak mı yoksa bir insan olarak mı saygı duyardı hiç bilmiyorum. Çünkü araştırmalarım sırasında onunla ilgili öğrendiklerimden karakteriyle ilgili saygı duyulacak pek bir şey bulamadım. Belki de asıl saygı duyulması gereken buydu: –Dylan Thomas’ın şahsi olarak popülerlik kazanmak adına çok az şey yaparken şair olarak popülerlik kazanmak için her şeyi yapmış olması.

Sanırım annemin nasıl öldüğüyle devam etmeliyim. Ayrıca bu kitabı yazmam için bana ilham veren kızın annemle başlayan hikâyeye nasıl dahil olduğunu anlatmalıyım. Ve sanırım bu iki şeyi ele alırken Dylan Thomas’ın annemin

hayatıyla, en önemlisi onun ölümüyle ilişkisinden ve her ikisinin beni Fallon'a nasıl yönlendirdiğinden de bahsetmeliyim.

Oldukça karmaşık görünmesine rağmen aslında çok basit.

Her şey birbiriyle ilişkili.

Her şey birbirine bağlı.

Ve hepsi 9 Kasım'da başlıyor. Fallon O'Neil ile ilk kez karşılaşmamdan iki yıl önce.

9 Kasım.

Annemin ilk ve son olarak öldüğü tarih.

9 Kasım.

Bir gün hayatımı kurtaracak kızın az kalsın hayatına mal olacak yangını bilerek başlattığım gece.

Fallon

Önümdeki sayfalara mutlak bir şaşkınlıkla bakıyorum. Safra boğazıma hücum ediyor.

Ben ne yaptım?

Güçlkle yutuyorum, gırtlğıımı yakıyor.

Kalbimi ne tür bir canavara verdim?

Ellerim titriyor. Hareket edemiyorum. Daha fazla okumalı mıyım karar veremiyorum –okuduğum her şeyin Ben’in muhteşem ama çarpık hayal gücünün eseri olduğunu açıkça belli edecek olan, gerçekte kurguyu karıştırarak hikâyemizi satılabilir hâle getirmenin bir yolunu bulduğu bir sonraki sayfaya geçmeli miyim? Okumaya devam etmeli miyim?

Yoksa kaçmalı mıyım?

Dört yıl içinde kendimi yavaş yavaş verdiğim birinden nasıl kaçarım?

Yoksa altı yıl mı?

Beni on altı yaşından beri mi tanıyor?

Restoranda karşılaştığımız gün beni tanıyor muydu?

Benim *yüzümden* mi oradaydı?

Çok fazla kan var, hepsi, her bir damla beynime hücum ediyor, hatta kulaklarım bile basınçla çınılıyor. Korku sanki bir uçurumun kenarındaymışım, kenardan sallanıyormuşum gibi bedenimi sarıyor.

Buradan çıkmam gerek. Telefonumu alıp sessizce bir taksi çağırıyorum.

Alt sokakta bir tane olduğunu ve birkaç dakikaya geleceğini söylüyorlar.

Korku beni tamamen ele geçiriyor. Elimdeki sayfaların korkusu. Kandırılmış olmanın korkusu. Yan odada uyuyan ve kalan günlerimi onunla geçireceğimi vadettiğim adamın korkusu.

Eşyalarımı almaya gitmek için oturduğum sandalyeyi geriye itiyorum ama daha ayağa kalkamadan odasının kapısının açıldığını duyuyorum. Panikle başımı çeviriyorum. Kapı eşiğinde durmuş uykulu gözlerini ovuşturuyor.

Eğer bu ânı dondurabilseydim onu incelemek için tüm fırsatları kullanırdım. Aralarından dökülen kelimeler kadar yumuşak olup olmadıklarını görmek için parmaklarımı dudaklarında gezdirirdim. Sorumlusu olduğu yara izlerini okşamaya muktedir olup olmadıklarını görmek için ellerini alıp başparmaklarımı avuçlarında dolaştırırdım. Kollarımı omzuna dolayıp parmak uçlarımda yükselerek kulağına “*Bana üstünde durmayı öğrettiğin temelin bataklıktan yapıldığını neden söylemedin?*” diye fısıldardım.

Bakışlarının elimde sıkıca tuttuğum taslak sayfalarına kaydığını görüyorum. Saniyeler içinde tüm düşünceleri yüzüne yansıyor.

Onu nasıl bulduğumu merak ediyor.

Ne kadarını okuduğumu merak ediyor.

Yazar Ben.

Kahkaha atmak istiyorum çünkü Benton James Kessler bir yazar değil. O bir *aktör*. Dört yıllık bir performansı henüz tamamlayan bir kandırma ustası.

İlk kez onu âşık olduğum Ben olarak görmüyorum. Tek başına hayatımı değiştiren Ben.

Tam şu an onu sadece bir yabancı olarak görüyorum.

Hakkında hiçbir şey bilmediğim biri.

“Ne yapıyorsun Fallon?”

Sesi beni ürkütüyor. Sadece bir saat önce “Seni seviyorum,” diyen aynı ses.

Ama şimdi sesi içimi panikle dolduruyor. Huzursuzluk beni ele geçirirken korku beni yakıp kül ediyor.

Onun kim olduğu hakkında bir fikrim yok.

Geçen birkaç yıldaki amacının ne olduğuna dair bir fikrim yok.

Ne yapabileceğine dair bir fikrim yok.

Bana doğru yürümeye başlıyor ve ben de düşünebildiğim tek şeyi yapıyorum. Bu adamla aramıza güvenli bir mesafe koymayı umarak masanın diğer tarafına doğru koşuyorum.

Tepkim karşısında yüzünde beliren acı gerçek mi yoksa önceden prova edilmiş bir ifade mi bilmiyorum. Az önce okuduğum her şeye inanmalı mıyım... yoksa sırf bir olay örgüsü yaratabilmek adına tümünü uydurdu mu bilmiyorum.

Hayatımda birçok sebepten ötürü ağladım. Çoğu üzüntüden, bazen hayal kırıklığı ya da öfkeden. Ama ilk kez akan gözyaşlarımın nedeni korku.

Ben, yanağımdan yuvarlanan yaşa bakıp beni sakinleştirmek için elini kaldırıyor. “Fallon.” Kocaman açılmış gözleri en az benimkiler kadar korku barındırıyor. Ancak artık yüzünde gördüklerim gerçek mi bilmiyorum. “Fallon, lütfen. İzin ver açıklayayım.”

Çok endişeli görünüyor. Çok samimi. Belki de kurgudur. Belki hikâyemizi kurguya dönüştürmüştü. Bunu bana yapmadığından eminim. Ellerimin titrediğini fark etmemesini umarak taslağı işaret ediyorum. “Bu doğru mu Ben?”

Taslağa bakıyor ama sonra sanki masanın üstünde duran sayfalara bakmayı midesi kaldırmıyormuş gibi gözlerini bana çeviriyor. *Başını salla Ben. İnkâr et. Lütfen.*

Hiçbir şey yapmıyor.

İnkâr etmemesiyle sarsılıyorum, nefesim kesiliyor.

“İzin ver açıklayayım. Lütfen. Sadece...” Bana doğru yürümeye başlıyor, bu yüzden ben de duvara çarpana kadar geri çekiliyorum.

Buradan çıkmam gerek. Ondan uzaklaşmam gerek.

Sola değil sağa doğru adım atıyor, ben kapıya daha yakı-
nım. Başarabilirim. Eğer yeterince hızlı hareket edersem
kapıya ondan önce varabilirim.

İyi de bunu neden yapıyor? Neden kaçmam için bana
şans veriyor?

“Gitmek istiyorum,” diyorum ona. “Lütfen.”

Başını sallıyor, eli hâlâ havada, avcu bana dönük. Ba-
şını sallaması bana bir şey söylerken havadaki eli benden
olduğum yerde kalmamı istiyor. Bana bir açıklama yapmak
istediğini biliyorum... ama bana okuduklarımın doğru ol-
madığını söylemediği müddetçe durup onu dinlemek iste-
miyorum.

Sadece bana gerçek olmadığını söylemesi gerek.

Ellerimi arkamdaki duvara bastırıp “Ben,” diye fısıl-
dıyorum. “Lütfen bana okuduklarımın doğru olmadığını
söyle. Lütfen bana senin lanet *hikâyenin konusu* olmadı-
ğını söyle.”

Sözlerim görmek istemediğim tek ifadeyi ortaya çıkarı-
yor. *Pişmanlık*.

Safranın tadı yine ağzıma geliyor.

Karnımı tutuyorum.

“Ah, Tanrım.”

Gitmek istiyorum. Gidemeyecek kadar hasta ve güçsüz
hissetmeden buradan çıkmam lazım. Sonrasında bulanıkla-
şan birkaç saniyede yeniden “Ah, Tanrım” diye mırıldanıp
koltuğa koşuyorum. Çantamı almam gerek. Ayakkabıları-
mı. Gitmek istiyorum, gitmek istiyorum, gitmek istiyorum.
Kapıya varıp sürgüyü sola doğru kaydırıyorum ama eli be-
nimkini kavırıyor, göğsü sırtıma değip beni kapıya doğru
bastırıyor.

Nefesini enseme hissettiğim an gözlerimi sımsıkı ka-
patıyorum. “Özür dilerim. Özür dilerim, özür dilerim,

özür dilerim.” Sesi, beni kendine çevirirkenki tutuşu kadar umutsuz. “Çok özür dilerim. Lütfen gitme.”

Buna kanmayacağım. Beni bir daha kandırmasına izin vermeyeceğim. Onu itiyorum ama bileklerimi tutup göğsüne bastırırken alnını alnıma dayıyor. “Seni seviyorum Fallon. Tanrım, seni çok seviyorum. Lütfen gitme. Lütfen.”

Tam o anda içimdeki her şey şekil değiştiriyor. Artık korkmuyorum.

Kızgınım.

Öfkeliyim.

Çünkü bu sözlerin ağzından döküldüğünü duymak daha bir saat önce onları dinlerken hissettiklerimden çok başka bir etki yaratıyor. Bana yalan söyleme cüreti gösterdi. Beni bir kitap için kullandı. Gerçek beni gördüğüne inandırdı – yüzümdeki yara izlerini değil.

Onun sorumlu olduğu yara izleri.

“Benton James Kessler. Sen beni sevmiyorsun. Bu kelimeleri bir daha asla söyleme. Ne bana ne de başkasına. Bu kelimeler senin ağzından çıktığında rezil bir hâl alıyor.”

Gözleri kocaman açılıyor, onu göğsünden ittiğimde geriye doğru sendeliyor. Yalanlarını kusup sahte özürler dilemesi için ona fırsat vermeyeceğim.

Kapıyı çarparak çıkıyorum, çantamı beceriksiz bir hareketle omzuma asıyorum. Çıplak ayaklarım kaldırım la buluşuyor, eve doğru yaklaştığını gördüğüm taksiye koşuyorum. Arkamdan seslendiğini duyuyorum.

Hayır.

Dinlemeyeceğim. Ona hiçbir şey borçlu değilim.

Arabanın kapısını açıp biniyorum. Sürücüye adresi söylüyorum, sürücü GPS’e adresi girene kadar Ben arabaya yetişiyor. Camın açık olduğunu fark edemedi elini içeri sokup kapatmamam için düğmeyi tutuyor. Bakışlarıyla yalvarıyor.

“Al,” diyor sayfaları içeri iterek. Kucağıma düşen kâğıtların bir kısmı yere düşüyor. “Madem açıklamama izin vermeyeceksin bari oku. Hepsini. Lütfen sadece...”

Kucağımdaki kâğıtların bir kısmını avuçlayıp yan koltuğa atıyorum. Kalanları camdan atmaya çalışıyorum ama Ben sayfaları yakalayıp içeri itiyor.

Camı yukarı kaldırırken onun “Lütfen benden nefret etme,” dediğini duyuyorum.

Ama korkarım bunun için çok geç.

Sürücüye gitmesini söylüyorum, park alanından çıkınca taksi yola dönmek için duruyor. Dönüp arkaya bakıyorum. Evin kapısının önünde duruyor, elleri ensesinde. Gidişimi izliyor. Taslağın tutabildiğim kadarını tutup camdan atıyorum. Taksi tam dönmeden önce yenilgiyle dizlerinin üzerine çöktüğünü görüyorum.

Ona âşık olmam dört yılımı aldı.

Ama bırakmama dört sayfa yetti.

Altıncı 9 Kasım

Kader.

Alinyazısı anlamında bir kelime.

Kader.

Kıyamet anlamında bir kelime.

– BENTON JAMES KESSLER

Fallon

Az önce hayatımın en uzun dakikasını yaşadım.

Kanepede oturmuş saatimin yelkovanının salyangoz adımlarıyla ilerleyerek 8 Kasım'ı 9 Kasım'a bağlamasını izliyorum.

Saat gece yarısını vurduğunda hiç ses çıkmamış olmasına rağmen her evin her duvarındaki her saat kafamın içinde çınliyormuş gibi tüm vücudum sarsılıyor.

Gece yarısını on saniye geçerken telefonumun ekranı aydınlanıyor. Amber'dan mesaj geliyor.

Bu da tıpkı diğerleri gibi takvimdeki bir tarih. Seni seviyorum ve teklifim hâlâ geçerli. Günü seninle geçirmemi istersen mesaj atman yeterli.

İki saat önce annemden de bir mesaj geldiğini fark ediyorum.

Yarın sana kahvaltı getireceğim. Ben içeri kendim gireyim, alarm kurmana gerek yok.

Lanet olsun.

Uyandığımda kimsenin olmasını istemiyorum. Ne Amber ne annem ne de başkası. En azından babamın yıldönümünü hatırlamayacağını biliyorum. Bu, nadiren görüşmemizin iyi yanı.

Telefonun yanındaki düğmeye basıp kilitliyorum ardından kollarımı dizlerime doluyorum. Kanepedeyim, üstümde pijamalarım var ve 10 Kasım'a kadar da çıkarmayı planlamıyorum. Önümüzdeki yirmi dört saat bu evden dışarı çıkmayacağım. Hiç kimseyle konuşmayacağım.

Pekâlâ, annem hariç çünkü bana kahvaltı getirecek ama ondan sonra dünyadan uzak bir gün geçireceğim.

Geçen yıl Ben'le yaşadıklarımın sonra bu tarihin lanetli olduğuna karar verdim. Bundan böyle kaç yaşma gelsem de evli olsam da 9 Kasım'da asla evden çıkmayacağım.

Ayrıca bugün kendime yangını düşünme izni verdiğim tek gün. Ben'i düşünme izni verdiğim. Onun için harcadığım her şeyi düşünme izni verdiğim. Kimse bu kadar kalp acısına değmez. Bana yaptığını haklı çıkaracak hiçbir bahane yok.

İşte bu yüzden geçen yıl onun evinden ayrıldıktan sonra doğruca karakola gidip ona karşı bir uzaklaştırma emri çıkarttırdım.

Onun evinden ayrıldığım gecenin üstünden tam bir yıl geçti ve ondan hiç haber almadım.

Kimseye olanları anlatmadım. Ne babama ne Amber'a ne anneme. Bunun nedeni onun başının belaya girmesini istememem değil çünkü bana yaptıklarının bedelini ödemesi gerektiğine inanıyorum.

Nedeni utanmış olmam.

Bu adama güvendim. Onu sevdim. Aramızdaki bağın nadir rastlanan ve gerçek bir şey olduğuna, bizimki gibi bir aşk bulan şanslı birkaç kişiden biri olduğumuza tüm kalbimle inandım.

Tüm ilişkimiz boyunca bana yalan söylediğini öğrenmek hâlâ sindirmeye çalıştığım bir şey. Her gün uyanıp onu aklımdan çıkarmaya çalışıyorum. Hayatıma Benton James Kessler hiç girmemiş gibi devam ediyorum. Bazen işe yarıyor bazen yaramıyor. Aslında çoğu zaman yaramıyor.

Bir terapistle gitmeyi düşündüm. Anneme onu ve yangından onun sorumlu olduğunu anlatmayı düşündüm. Hatta onun hakkında babamla bile konuşmayı düşündüm. Ama çoğu zaman hiç var olmamış gibi davranmaya çalışırken ondan bahsetmek çok zor.

Kendime zamanla kolaylaşacağını söylüyorum. Günün birinde Ben'le ilgili düşüncelerimi susturacak biriyle tanışacağımı söyleyip duruyorum ama şimdilik kimseye flört edecek kadar güvenemiyorum.

Konu sadakatsizlik olduğunda erkeklere karşı güven sorunları yaşamak bir şey ama Ben bana öyle büyük ölçekte bir yalan söyledi ki artık neyin doğru, neyin yalan, neyin kitap için uydurulduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Doğru olduğunu bildiğim tek şey az kalsın hayatıma mal olacak yangından bir şekilde sorumlu olduğu. Bunun kasten mi yoksa kazara mı olduğunu önemsemiyorum zaten beni en çok kızdıran kısım da bu değil.

En çok onları oraya koyanın kendisi olduğunu asla itiraf etmeyip yaralarımın güzel hissettirdiğini söylediği zamanları düşündükçe yıkılıyorum.

Hiçbir mazeret bu yalanları haklı çıkaramaz. Bu yüzden de onları dinlemenin bir anlamı yok.

Aslında tüm bunları halihazırda düşündüğümünden daha fazla düşünmeye bile gerek yok. Yatmalıyım. Belki bir mucize olur ve yarının büyük kısmını uyuyarak geçiririm.

Kanepenin yanındaki lambayı söndürmek için uzanıyorum. Yatak odama doğru giderken kapı tıklıyor.

Amber.

Düne kadar bugün günlerden ne olduğu hakkında konuşmamayı başardı. Birkaç saat önce durduk yere yatıya gelmek istediğini söyledi ama geri çevirdim. Bu gece yalnız kalmamı istemediğini biliyorum ama etrafta seni yargılayacak kimse olmadığında surat asmak daha kolay.

Önce kilidi, sonra kapıyı açıyorum.

Kimse yok.

Sırtım ürperiyor. Amber böyle bir şey yapmaz. Yalnız yaşayan bir kıza gecenin bu saatinde eşek şakası yapmanın komik olduğunu düşünmez.

Kapıyı kapamak için hemen içeri çekiliyorum ama tam kapayacağım sırada yerde bir karton kutu olduğunu görüyorum. Paketli değil ama kutunun üstünde üzerinde adının yazılı olduğu bir zarf var.

Etrafa bakıyorum, kimseler yok. Ama uzaklaşan bir araba görüyorum, keşke bu kadar karanlık olmasaydı, o zaman arabayı tanıyor muyum anlayabilirdim.

Bakışlarımı yine pakete çeviriyorum, hemen alıp içeri giriyorum ve kapıyı kilitliyorum.

Mağazaların gömlek paketlemek için kullandığı karton hediye kutularına benziyor ama içindeki gömlek olamayacak kadar ağır. Mutfak tezgâhının üstüne koyup zarfı alıyorum.

Yapıştırılmamış, sadece kapağı zarfın içine sıkıştırılmış, ben de içindeki katlı kâğıdı çekip alıyorum.

Fallon,

Hayatımın çoğunu bu mektup gibi önemli bir şeyi yazmaya hazırlanarak geçirdim. Ancak ilk kez İngiliz alfabesinde harflerin sana söylemek istediğim kelimeleri yeterince ifade edecek kadar gelişmediğini hissediyorum.

Geçen yıl giderken ruhumu ellerinle, kalbimi dişlerinle sökerek gittin ve ikisini de asla geri alamayacağımı biliyorum. Sende kalabilirler, artık ikisine de ihtiyacım yok.

Bu mektubu beni affetmeni umarak yazmıyorum. Sen daha iyisini hak ediyorsun. Hep ettin. Ne söylesem ayaklarımı senin yürüdüğün toprakta yürümeye layık kılamaz. Ne yapсам kalbimi seninkiyle bir sevgi paylaşmaya layık kılamaz.

Senden beni aramanı istemiyorum. Senin ve hatta belki benim bile bu durumu mümkün olduğunca az hasarla atlatmamızı sağlayabileceğini umarak sadece kutudaki sayfaları okumanı istiyorum.

Bana inanmayabilirsin ama tek istediğim mutlu olman. İstedğim hep buydu. Ve bunun için her şeyi yapacağım, bu beni unutmama yardım etmek anlamına gelse bile.

Okumak üzere oldukların senden başka kimse tarafından okunmadı ve senden başka kimse tarafından okunmayacak. Bu tek kopya. Bitirdikten sonra istediğini yapabilirsin. Bana hiçbir şey borçlu olmadığını biliyorum ve bu taslağı benim için okumanı istemiyorum. Bunu kendin için okumanı istiyorum. Çünkü birini sevdiğinde en iyi hâllerini ortaya çıkarmalarına yardım etmeyi ona borçlu olursun. Ve bunu kabullenmek benim için ne kadar zor olsa da senin en iyi hâlinde ben yokum.

Ben

Kâğıtları dikkatle kutunun yanına koyuyorum.

Bir elimi yanağıma götürüp gözyaşları arıyorum çünkü hiç akıtmadığıma inanmıyorum. Ondan bir daha haber alırsam duygusal anlamda mahvolacağımdan emindim.

Ama öyle olmadı. Ellerim titremiyor. Kalbim sızlamıyor.

Nabzımın atıp atmadığını kontrol etmek için parmaklarımı boğazıma dayıyorum. Geçen yılın büyük kısmını az önce okuduğum kelimelerin bile aşamayacağı yüksek duvarlar örerek geçirmedim.

Ama sanırım olan bu. O duvarları yıkamayacak olan tek kişi Ben değil, korkarım beni onları o kadar sağlam ve yüksek örmeye zorladı ki sonsuza dek arkalarında saklanacağım.

Ancak bir konuda haklı. Ona hiçbir şey borçlu değilim.

Her bir sayfayı mutfak tezgâhına bırakarak odama gidip yatağıma kıvrılıyorum.

• • •

Saat 11:15.

Gözlerimi kısıyorum, demek ki güneş var. Yani saat sabah 11:15.

Elimi yüzüme götürüp gözlerimi kapatıyorum. Birkaç saniye bekledikten sonra cep telefonumu alıyorum.

9 Kasım.

Lanet olsun.

Yirmi dört saat boyunca uyumamış olmam şaşırtıcı değil elbette, dolayısıyla neden üzüldüğümü bilmiyorum. Özellikle de on bir saat *uyuduğum* düşünülürse. Ergenlik yıllarımdan beri bu kadar çok uyuduğumu hatırlamıyorum. Özellikle bugünün yıldönümlerinde bu kadar uyumamıştım. Hatta normalde hiç uyuyamam.

Odamın ortasında durup bugünü nasıl atlatacağımı düşünüyorum. Birinci kapının arkasında banyom, diş fırçam ve duşum var.

İkinci kapının arkasında kanepa, televizyon ve buzdolabı.

İki numaralı kapıyı seçiyorum.

Kapıyı açtığım an birinci kapıyı seçmediğime pişman oluyorum.

Annem kanepemde oturuyor.

Lanet olsun. Bana kahvaltı getireceğini unutmuştum. Şimdi her gün geç saatlere kadar uyuduğumu düşünecek.

“Hey,” diyorum odamdan çıkarken. Bana bakıyor, yüzünü gördüğüm anda kafam karışıyor.

Ağlıyor.

Ona ne olduğunu, onu kimin ağlattığını merak ediyorum. Babam mı? Büyükanne mi? Kuzenlerim mi? Teyzelerim mi? Dayılarım mı? Annemin köpeği Boddle mı?”

“Sorun ne?” diye soruyorum.

Ama sonra kucağına bakıp her şeyi yanlış anladığımı fark ediyorum. Taslağı okuyor.

Ben'in taslağını.

Bizim hikâyemizi.

Ne zamandan beri mahremiyeti ihlal ediyor? Taslağı işaret edip ona gücenmiş bir bakış atıyorum. “Ne yapıyorsun sen?”

Bir mendil alıp gözlerini kuruluyor. “Üzgünüm,” diyor burnunu çekerken. “Mektubu gördüm. Senin kişisel şeylerini hiç karıştırmam ama sabah kahvaltı getirdiğimde ortadaydı ve ben sadece... çok özür dilerim. Ama sonra,” – taslağın birkaç sayfasını alıp sallıyor– “ilk sayfayı okudum ve sonra kendimi durduramadım, dört saattir okuyorum.”

Dört saattir okuyor mu?

Yanına gidip kucağındaki sayfaları alıyorum. “Ne kadarını okudun?” Taslağı toplayıp mutfığa geri götürüyorum. “Ve neden? Bunu okumaya hakkın yok anne. Tanrım, bunu yaptığına inanamıyorum.” Karton kutunun kapağını kapatıp çöp kutusuna doğru yürüyorum. Kapağı açmak için pedala basıyorum ama annem daha önce görmediğim kadar hızlı hareket ederek yanıma geliyor.

“Fallon, sakın onları atma!” diyor. Kutuyu elimden alıp göğsüne bastırıyor. “Bunu neden yapıyorsun?” Kutuyu tezgâha bırakıyor, içinde az kalsın kıracağım değerli bir şey varmış gibi kapağı eliyle düzeltiyor.

Onu sinirlendirmesi gereken bir şeye böyle bir tepki vermesi kafamı karıştırıyor.

Hızlıca soluğunu bırakıp dikkatle gözlerime bakıyor. “Tatlım,” diyor. “Bunlarda doğruluk payı var mı? Bu şeyler gerçekten yaşandı mı?”

Ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum çünkü hangi “şeylerden” bahsettiğine dair bir fikrim yok. Omuz silkiyorum. “Bilmiyorum. Daha okumadım.” Yanından geçip kanepeye gidiyorum. “Ama eğer Benton James Kessler ve onun tamamen kurgusal bir versiyonuna âşık olmama izin vermesini

kast ediyorsan o zaman cevabım evet. Bu oldu.” Uzaktan kumandayı bulmak için koltuk yastıklarından birini kaldırıyorum. “Ve eğer az kalsın hayatıma mal olacak yangından bir şekilde onun sorumlu olduğunu öğrendiğimden ama ben ona âşık olurken bu minik ayrıntıyı söylemediğinden bahsediyorsan, evet, o da oldu.” Kumandayı buluyorum.

Kanepeye oturup bacak bacak üstüne atarak on iki saatlik TV maratonuna hazırlanıyorum. Artık annemin gitmesi için mükemmel bir zaman ama kanepeye gelip yanıma oturuyor.

“Bunların hiçbirini okumadın mı?” diye soruyor kutuyu önümüzdeki kahve sehпасına bırakırken.

“Geçen yıl önsözü okudum. Bu benim için yeterli.”

Elimi saran elinin sıcaklığını hissediyorum. Başımı yavaşça çevirdiğimde şefkatli bir gülümsemeyle bana baktığını görüyorum. “Bir tanem...”

Başım kanepenin arkasına düşüyor. “Tavsiyen yarına kadar bekleyebilir mi?”

İç çekiyor. “Fallon, bana bak.”

Bakıyorum çünkü o benim annem, onu seviyorum ve her nedense yirmi üç yaşında olmama rağmen hâlâ her söylediğini yapıyorum.

Bir elini yüzüme götürüyor, saçlarımı sol kulağımın arkasına atıyor. Başparmağıyla yanağımdaki yara izlerini okşuyor, onlara ilk kez bilinçli olarak dokunduğundan irkiliyorum. Ben dışında kimsenin onlara dokunmasına izin vermemiştim.

“Onu sevdin mi?” diye soruyor.

Birkaç saniye boyunca hiçbir şey yapmıyorum. Boğazım yanıyor gibi hissediyorum, bu yüzden evet demek yerine sadece başımı sallıyorum.

Dudakları seğiriyor, ağlamamaya çalışıyormuş gibi gözlerini iki kez hızlıca kırıştırıyor. Başparmağı hâlâ ya-

nağımnda. Bakışlarını gözlerimden ayırıp yüzümdeki ve boynumdaki yara izlerinde gezdiriyor. “Ne yaşadığını anlıyormuş gibi davranmaya çalışmayacağım. Ama bu sayfaları okuduktan sonra şunu anladım, seni temin ederim o yangında yaralanan tek kişi sen değilsin. Sana yaralarını göstermemeyi seçmesi var olmadıkları anlamına gelmez.” Kutuyu alıp kucağıma koyuyor. “Ama işte buradalar. Tüm yaralarını gözlerinin önüne sermiş ve sen de onlara yüz çevirmeyerek sana gösterdiği saygıyı ona göstermelisin.”

Günün ilk yaşı gözlerimden akıyor. Bugünü ağlamadan tamamlayamayacağımı bilmeliydim.

Ayağa kalkıp eşyalarını topluyor. Başka bir şey söylemeden evimden çıkıyor.

Kutuyu açıyorum çünkü o benim annem, onu seviyorum ve her nedense yirmi üç yaşında olmama rağmen hâlâ her söylediğini yapıyorum.

Geçen yıl okuduğum önsözü gözden geçiriyorum. Hiçbir şey değişmemiş. İlk bölümü açıyorum ve en baştan başlıyorum.

Ben'in romanı – BİRİNCİ BÖLÜM

9 Kasım

Yaş 16

“Güneş batıncaya dek güneşte kırılacaklar ve hükmü kalmayacak ölümün.”

Dylan Thomas

Çoğu insan ölümün neye benzediğini bilmez.

Ben biliyorum.

Ölüm koridordaki ayak seslerinin yokluğuna benzer. Alınmayan bir sabah düşünün sesine benzer. Mutfaktan bana seslenip yataktan çıkmamı söylemesi gereken sesin yokluğuna benzer. Ölüm, alarm çalmadan önce kapımdaki tıklamanın olmamasına benzer.

Bazı insanlar kötü bir şey olacağına dair önsezileri olduğunda bunu midelerindeki kasılmadan hissettiklerini söylerler.

Şu an kasılma hissi midemde değil.

Kollarımdaki tüylerden tutun, tenimden kemiklerime kadar lanet olası vücudumun her yerinde. Ve yatak odamın kapsının dışından tek bir ses gelmeden geçen her saniye o his giderek ağırlaşır yavaşça ruhuma nüfuz etmeye başlıyor.

Birkaç dakika daha yatakta yatıp onun mutfak dolaplarından birinin kapısını çarpmasını ya da oturma odasındaki televizyonda açtığı müziğin sesini duymayı bekliyorum. Hiçbir şey olmuyor, hatta alarmım çaldıktan sonra bile.

Alarmı kapatmak için uzanıyorum, iki yıl önce Noel'de

aldığımdan beri kolaylıkla susturduğum aynı lanet alarmı nasıl susturacağımı hatırlamaya çalışırken parmaklarım titriyor. Ses kesildiğinde kendimi yataktan kalkıp giyinmeye zorluyorum. Komodinin üstünden cep telefonumu alıyorum, sadece Abitha'dan gelen bir mesaj var.

Bugün okuldan sonra antrenman var. Beşte buluşalım mı?

Telefonu cebime koyuyorum ama sonra yine çıkarıp elime alıyorum. Bana neden diye sormayın ama ihtiyacım olabileceğini düşünüyorum. Telefonu cebimden çıkarmak için harcayacağım zaman heba edilen değerli bir zaman olabilir.

Onun odası alt katta. Oraya gidip kapısının önünde duruyorum. Dinliyorum ama tek duyduğum sessizlik. Duyulabilecek en gürültülü sessizlik.

Boğazımda düğümlenen korkuyu bastırıyorum. Kendi kendime birkaç dakika sonra bu hâlime güleceğimi söylüyorum. Kapıyı açtığımda onun çoktan işe gitmek için evden çıkmış olduğunu göreceğimi. Belki de erkenden biri aradı ve sadece beni uyandırmak istemedi.

Terler alnımda boncuk boncuk birikmeye başlıyor. Gömleğimin koluyla onları kuruluyorum.

Elimi kaldırıp kapıyı tıklatıyorum ama cevap vermesini beklemeden elim kapı koluna gidiyor.

Zaten cevap da gelmiyor. Kapıyı açtığımda onun orada olmadığını görüyorum.

Gitmiş.

Bulduğum tek şey yatak odasının zemininde yatan cansız bedeni, başının etrafında biriken kan.

Ama o, orada değil.

Hayır. Annem *gitmiş*.

* * *

Onu bulduğum anla cesedini alıp evden çıkmaları arasında üç saat geçti. Odasındaki her şeyi, odasının dışını ve evin tamamını fotoğraflamaktan beni sorgulamaya ve kanıt bulmak için eşyalarını karıştırmaya kadar yapmaları gereken çok şey vardı.

Eğer düşünürseniz üç saat çok da fazla değil. Eğer bir cinayet olduğunu düşünselerdi evi mühürlerlerdi. Bana soruşturma süresince kalacak başka bir yer bulmamı söylerlerdi. Şimdi davrandıklarından daha titiz davranırlardı.

Sonuçta bir kadın kendi yatak odasında elinde bir silah ve yatağında bir intihar mektubuyla ölü bulunduğunda suçlunun o olduğunu belirlemek için üç saat yeterli oluyormuş.

Kyle'ın yurttan eve gelmesi üç buçuk saat sürüyor, yani otuz dakikaya burada olacak.

Otuz dakika oturup halıda kalan kan lekesine bakmak için çok uzun bir süre. Eğer başımı sola eğersem leke avını yutmak için ağzı kocaman açılmış bir suaygırına benziyor. Ama sağa eğersem Gary Busey'in vesikalık fotoğrafını andırıyor.

Ardında bıraktığı kan lekesinin Gary Busey'e benzeyeceğini bilse yine de gider miydi merak ediyorum.

Odasında cesediyle çok zaman geçirmedim. Sadece 911'i arayıp ilk müdahale ekipleri gelene kadar orada kaldım ki bana sonsuzluk gibi gelse de muhtemelen sadece birkaç dakika sürmüştü. Ama o birkaç dakikada annem hakkında mümkün olabileceğinden daha fazlasını öğrendim.

Onu bulduğumda sırtüstü yatıyordu, üstünde birkaç ay önce yaptırdığı dövmenin son kelimelerini ortaya çıkaran bir bluz vardı. Bunun aşkla ilgili bir söz olduğunu biliyordum ama tek bildiğim buydu. Muhtemelen Dylan Thomas'tan bir alıntıydı ama ona hiç sormamıştım.

Uzanıp sözün tamamını okuyabilmek için bluzu yana kaydırdım.

Âşıklar yok olsa da aşk kalır.

Sırtımdaki ürpertinin geldiği gibi hızla kaybolmasını umarak ayağa kalkıp birkaç adım geri çekildim. Bu söz şu âna kadar hiçbir anlam ifade etmemişti. İlk yaptırdığında bunun sırf iki insan birbirini sevmeyi bıraktı diye aşklarının hiç var olmadığı anlamına gelmeyeceğini ifade ettiğini sanmıştım. Daha önce bir bağlantı kuramamış olsam da şimdi dövmenin bir duyuru olduğu hissine kapılıyorum. Sanki kendi gitse de aşkının gitmediğini bilmemi istediği için yaptırmış.

Bedeni sadece bir bedenden ibaret olana kadar vücudundaki kelimelerle bağlantı kuramamış olmak beni sinirlendiriyor.

Sonra sol bileğindeki dövmeyi fark ediyorum, ben doğduğumdan beri orada olanı. Bir müzik portesinde yazılı *şairane* kelimesi. Bunun ardındaki mânâyı biliyorum çünkü birkaç yıl önce arabada sadece ikimizken bana açıklamıştı. Aşktan bahsediyorduk ve ona birine gerçekten âşık olduğunu nasıl anlarsın diye sormuştum. Başta bana tipik bir cevap vermişti. *“Bilirsin işte.”* Ama sonra bana bakıp cevabının beni tatmin etmediğini anladığında ifadesi ciddileşmişti.

“Oh,” demişti. *“Bu kez gerçekten mi soruyorsun? Meraklı bir çocuk olarak değil tavsiyeye ihtiyacı olan biri olarak mı? Pekâlâ o zaman izin ver sana gerçek cevabı vereyim.”*

Yüzümün kızardığını hissetmiştim çünkü birine âşık olduğumu düşündüğümü bilmesini istemiyordum. Daha on üç yaşındaydım, bu duygular benim için yeniydi ama Brynn Fellows’un ilk gerçek kız arkadaşım olacağını biliyordum.

Annem bakışlarını yola çevirdiğinde yüzüne yayılan gülümsemeyi görmüştüm. *“Sana bilirsin işte dememin nedeni bilecek olman. Bunu sorgulamayacaksın. Hissettiğinin*

gerçek aşk olup olmadığını merak etmeyeceksin çünkü bu olduğunda içine girdiğin şeyden dehşete kapılacaksın. Ve bu olduğunda önceliklerin değişecek. Kendini ya da kendi mutluluğunu düşünmeyeceksin. Sadece o kişiyi, onu mutlu etmek için neler yapabileceğini düşüneceksin. Bu arkayı dönüp gitmek, onun mutluluğu için kendininkini feda etmek anlamına gelse bile.”

Bana yan gözle bakmıştı. “Aşk budur, Ben. Aşk fedakârlıktır.” Parmağıyla sol bileğindeki dövme dokunmuştu, ben doğduğumdan beri orada olan dövme. “Bu dövme-yi babana bu türden bir sevgi duyduğum gün yaptırdım. Bunu seçmemin nedeni, o gün aşkı tarif etsem en sevdiğim iki şeyin bir araya gelip daha güçlenmesi gibi hissettirdiğini söyledim. Sanki en sevdiğim şiirin dizesi en sevdiğim şarkının sözlerine karışmış gibi.” Sonra bana yine ciddi bir ifadeyle bakmıştı. “Bileceksin, Ben. Sırf bir başkasını mutlu görmek adına senin için önemli şeylerden vazgeçmek istemek gerçek aşktır.”

Bir gün ben de birini böyle sevecek miyim diye düşünerek bir süre dövmesine bakmıştım. Karşılığında hiçbir şey almayacağım anlamına geliyorsa o zaman en çok sevdiğim şeylerden vazgeçmek isteyeceğimden emin değildim. Brynn Fellows’un güzel olduğunu düşünüyordum ama karnım açken öğle yemeğimi ona vermek isteyeceğimden bile emin değildim. Kesinlikle onun için bir dövme de yaptırmazdım.

“Peki dövme-yi neden yaptırdın?” diye sormuştum ona. “Babam onu sevdiğini anlasın diye mi?”

Başını iki yana sallamıştı. “Bunu baban için hatta baban yüzünden yaptırmadım. Bunu daha çok kendim için yaptırdım çünkü özverili aşkın nasıl olduğunu bildiğimden yüzde yüz emindim. İlk kez birlikte olduğum kişinin mutluluğunu kendi mutluluğumdan çok istiyordum. Ve en sevdiğim iki şeyin birleşimi bu aşkın nasıl bir his olduğunu

tarif edebilir diye düşündüm. Bir daha hissetmem diye de sonsuza dek hatırlamak istedim.”

Bıraktığı intihar mektubunu okuyamadım ama özverili aşk hakkındaki fikrini değiştirip değiştirmedigini merak ettim. Belki de sadece babamı özveriyle sevmiştii ama çocuklarını sevememişti. Çünkü intihar bir insanın yapabileceği en bencilce şeydi.

Onu bulduktan sonra gerçekten gidip gitmediğini kontrol edip sonra 911'i aradım. Polis gelene kadar operatörle telefonda kalmak zorundaydım, bu yüzden yatak odasında intihar notu arayacak fırsatım olmadı. Onu polis buldu, bir cımbızla aldı ve kanıt torbasına koydu. Polis onu kanıt olarak mühürledikten sonra okuyabilir miyim diye soracak cesareti bulamadım.

Komşularımızdan biri, Bay Mitchell, onlar giderken buradaydı. Polis memuruna ağabeylerim gelene kadar bana göz kulak olacağını söylediğinden onun gözetimine bırakıldım. Ancak polisler gider gitmez ona tek başıma kalmanın sorun olmayacağını, akrabalarımı aramam gerektiğini söyledim. O da zaten postaneye gitmesi gerektiğini ama sonra gelip beni kontrol edeceğini söyledi.

Sanki köpeğim ölmüştü ve komşum bana her şeyin yoluna gireceğini, yeni bir tane alabileceğimi söylemek istiyor gibiydi.

Herhalde bir Yorkie alırdım çünkü sağ gözümü kapatıp diğerini kısıtışında kan lekesi tam da öyle görünüyordu.

Şokta mıyım merak ediyorum. Bu yüzden mi ağlamıyorum?

Annem ağlamadığımı görse kızardı. Eminim aldığı kararda dikkat çekmenin az da olsa bir rolü olmuştur. Dikkat çekmeyi severdi, kötü anlamda değil. Sadece gerçek bu. Ağlamıyor olmamın onun ölümünün yeterince dikkatimi çekmediği anlamına geldiğini sanmıyorum.

Sanırım daha ziyade şaşkındım. Hayatının çoğunda hep mutlu görünmüştü. Elbette üzgün olduğu günler vardı. Kötüye giden ilişkileri oldu. Annem sevmeyi severdi ve suratını dağıttığı âna kadar çekici bir kadındı. Erkeklerin çoğu böyle düşünürdü.

Ama annem aynı zamanda akıllıydı. Gelecek vadettiğine inandığı bir ilişki birkaç gün önce bitmiş olsa da bir adama sırf onunla birlikte kalması gerektiğini kanıtlamak için canına kıyacak bir tipe benzemiyordu. Ve hiçbir erkeği onsuz yaşayamayacağını hissedecek kadar sevmemişti. Zaten bu tür bir sevgi gerçek değildi. Ebeveynler çocuklarını kaybetmeye katlanabiliyorlarsa o hâlde erkek ya da kadın bir ilişkinin sona ermesini kolayca atlatabilirdi.

Bunları neden yaptığını düşünmeye başlayalı on beş dakika geçmişti ama cevaba eskisinden daha yakın değildim.

Araştırma yapmaya karar verdim. Kendimi biraz suçlu hissettim çünkü o benim annem ve mahremiyeti hak ediyordu. Ama intihar notu yazacak vakit bulan bir insanın kesinlikle çocuklarının bulmasını istemediği şeyleri yok edecek zamanı da olmuştur. Sonraki yarım saati (Kyle neden hâlâ gelmedi?) eşyalarını karıştırarak geçirdim.

Telefonuna ve epostalarına baktım. Birkaç kısa mesaj ve epostanın ardından annemin kendini neden öldürdüğünü bildiğime ikna oldum.

Adı Donovan O'Neil'di.

Fallon

Üstünde babamın adının yazılı olduğu sayfayı elimden bırakıyorum. Okuduğum sayfaların birkaçıyla birlikte uçuşarak yere düşüyor.

Taslağı kucağımdan uzaklaştırıp hemen ayağı kalkıyorum. Yatak odama koşup bir numaralı kapıyı seçiyorum, okumaya devam edebilecek kadar sakinleşmeyi umarak bir duş alıyorum ama bu süre boyunca sürekli ağlıyorum. Ben'in yaşadıklarını on altı yaşında hiç kimse yaşamamalı ama yine de bu, olanların benle ne ilgisi olduğuna dair kafamdaki soruları yanıtlamıyor. Ama artık babamın bir noktada Ben'in annesiyle bir ilişkisi olduğunu öğrendiğimden giderek yaklaştığımı hissediyorum. Okumaya devam etmek istiyor muyum bilmiyorum ama artık başladım ve duramam. Midemin bulanmasına, ellerimin on beş dakikadır kesintisiz titremesine, babamın tüm bunlarla ne ilgisi olduğunu öğrenmekten korkmama rağmen kendimi devam etmeye zorluyorum.

Taslağı geri dönecek cesareti bulmam en az bir saatimi alıyor. Kanepeye oturup kaldığım yerden devam ediyorum.

Ben'in Romanı – İKİNCİ BÖLÜM

Yaş 16

“Biri köprüleri yaktığında ne güzel bir ateş çıkar.”

Dylan Thomas

Kyle nihayet eve geldi. Ian da. Mutfaktaki masaya oturmuş, annemin neden bizi sevdiğinden çok hayatından nefret ettiği dışında her konudan konuşuyoruz. Kyle bana bugün çok cesur davrandığımı söylüyor. Altı ay önce ayrıldığından beri bu evin erkeği olmama rağmen bana sanki hâlâ on iki yaşındaymışım gibi davranıyor.

Ian kayıtlara geçen bir ölümün ardından temizlik hizmeti veren şu şirketlerden birini arıyor. Polis memurlarından biri ihtiyacımız olacağını düşünerek tezgâhın üstüne kartlarını bırakmış olmalı. Böyle bir şeyin varlığından bile haberdar değildim ama Ian birkaç yıl önce izlediği, geçimlerini sağlamak için böyle bir iş yapan iki kadının öyküsünün anlatıldığı *Günüşiği Temizleme Şirketi* diye bir filmde bahsetti.

Şirket iki adam gönderdi. Adamlardan biri İngilizce konuşmuyor, diğeri hiç konuşmuyor. Her şeyi ön cebinde taşıdığı bir not defterine yazıyor. İşleri bittikten sonra beni mutfakta bulup elime bir not tutuşturuyorlar.

En az dört saat yatak odasına girmeyin ki halı kuruyabilsin. Ödenecek tutar iki yüz dolar.

Oturma odasında Kyle'ı buluyorum. “iki yüz dolar tuttu.”

Birlikte Ian'ı arıyoruz ama onu bulamıyoruz. Arabası gitmiş ve üstünde bu kadar nakit olabilecek tek kişi o.

Mutfak tezgâhında annemin cüzdanını buluyorum. “Cüzdanında yeterince para var. Sence kullanmamız sorun olur mu?”

Kyle parayı elimden alıp adamlara ödeme yapmak için yanımdan uzaklaşıyor.

Ian akşamüstü geri dönüyor. Kyle’la ikisi karakola gideceğini bize haber verip vermediği konusunda tartışıyor, Kyle, Ian’ın çıktığını hatırlamadığını, Ian ise Kyle’a aklını vermediğini söylüyor.

Kimse onun karakola neden gittiğini sormuyor. Belki intihar mektubunu okumak istemiştir diye düşünüyorum ama sormuyorum. Şu Donovan denen adama ne kadar âşık olduğunu okuduktan sonra okumak istediğim son şey onsuz yaşayamayacak olması. Annemin oğullarını bir daha asla göremeyecek olmasından çok bir adamdan ayrılmakla yıkılmış olması beni öfkeliyor. Bu ikisi mukayese bile edilmemeli.

Onun kararını nasıl verdiğini hayal edebiliyorum. Dün gece yatağında oturduğunu, zavallı bir pislik için ağladığını gözümde canlandırıyorum. Sağ elinde onun ve sol elinde ben, Kyle ve Ian’ın fotoğrafını tuttuğunu hayal ediyorum. Resimler arasında gidip gelen gözleri Donovan’a odaklanıyor. *Bu adamsız bir gün daha yaşamak zorunda kalmamak için şimdi mi bitirmeliyim?* Sonra bizim fotoğrafımıza bakıyor. *Yoksa hayatımın geri kalanını anneleri olduğum için minnettar olan üç adamla geçirmek için bu kalp ağrısına mı katlanayım?*

Hayal edemediğim şey onu sol elindeki resim yerine sağ elindeki resmi seçmeye itenin ne olduğu.

O adamı bu kadar özel yapanın ne olduğunu kendim görmezsem bunun beni yiyip bitireceğini biliyorum. Bu kemiklerimi parçalayan öylesine yavaş, öylesine acı verici bir eziyet olacak ki kendimi annem dudaklarını o silahın

namlusuna doladığında hissettiği kadar değersiz hissetme neden olacak.

Birkaç saat Kyle ve Ian'ın odalarına gitmelerini bekleyip ardından annemin odasına giriyorum. Daha önce okuduğum her şeyi, aşk notlarını, tartışmalarını, ilişkilerinin bir kasırga misali çalkantılı olduğunu gösteren kanıtları araştırıyorum. Nihayet Google'da adresini aratmama yetecek kadar bilgi bulup evden çıkıyorum.

Annemin arabasını almak tuhaf geliyor. Daha dört ay önce 16 yaşına girdim. Annem ilk arabamı almama yardım etmek için para biriktiriyordu ama henüz o noktaya varamadığımızdan müsait olduğunda onun arabasını kullanıyordum.

Güzel bir araba. Bir Cadillac. Bazen neden bunu satıp iki tane daha ucuz araba almadığını düşünür ama sonra bu yüzden kendimi suçlu hissederdim. Ben on altı yaşında bir çocuktum ve o, kariyerinde bulunduğu yere gelmek için çok çalışan bekâr bir anneydi. İkimizin de aynı şeyleri hak ettiğini düşünmek adil değildi.

Saat onu geçtikten sonra Donovan'ın mahallesine gidiyorum. Bizim yaşadığımızdan çok daha güzel bir mahalle. Bizim mahallenin kötü olduğunu söylemiyorum ama buranın özel bir kapısı var. Gerçi o kadar da özel değil çünkü kapı açık durumda. Geri dönüp dönmemeyi düşünüyorum ama sonra buraya neden geldiğimi hatırlıyorum, üstelik bu yasadışı bir şey değil. Tek yaptığım annemin intiharından sorumlu adamın evini araştırmak.

Başta evler görülmüyor. Aralarında çok geniş alan ve uzun garaj yolları var. Ancak ilerledikçe ağaçlar seyrekleşiyor. Adresine yaklaştıkça nabzım kulaklarımda atmaya başlıyor. Sadece bir evi görecektim beni bu kadar endişelendirdiğinden kendimi zavallı hissediyorum. Avuçlarım terlediğinden ellerim direksiyondan kayıyor.

Nihayet eve ulaştığımda hiç etkilenmiyorum. Tıpkı diğerleri gibi. Eğimli, sivri çatılar. İki araba garajı. Biçilmiş çimler ve evin taşlarıyla uyumlu posta kutuları.

Donovan'dan daha fazlasını beklerdim.

Evi geçip etrafından dönerken kendi cesaretimden etkileniyorum. Görebilmek için birkaç ev ötede arabayı park ediyorum. Motoru durdurup farları kapatıyorum.

Bilip bilmediğini merak ediyorum.

Ortak arkadaşları yoksa öğrenebileceğini sanmıyorum.

Ama muhtemelen biliyordur. Annemin çok sayıda arkadaşı, meslektaşı ve karakterinin hiç görmediğim bir yanı olduğundan eminim.

Öğrendiğinde ağladı mı merak ediyorum. Herhangi bir pişmanlığı var mı merak ediyorum. Geri dönüp onun kalbini kırmama şansı olsa bunu yapar mıydı merak ediyorum.

Ve şimdi Toni Braxton'ın** şarkısını mırıldanıyorum. Lanet olsun sana Donovan O'Neil.

Koltukta duran telefonum titriyor. Kyle'dan bir mesaj geliyor.

Kyle: Neredesin?

Ben: Biraz dolaşmaya çıktım

Kyle: Geç oldu. Çabuk dön. Yarın sabah dokuzda ceneze evinde olmamız gerek.

Ben: Nesin sen annem mi?

Çok erken dostum gibi bir cevap vermesini bekliyorum. Ama bir şey yazmıyor. Cevap vermesini umarak bir süre telefona bakıyorum. O mesajı neden gönderdim bilmiyorum. Şimdi kendimi kötü hissediyorum. Bir geri al tuşu olmalıydı.

Harika. Şimdi mesajı gönderme sözlerini Unbreak My Heart şarkısının müziğiyle söylüyorum.

* Bahsi geçen şarkı: Unbreak My Heart. (ç.n.)

Lanet olsun sana Toni Braxton.

Bana doğru yaklaşan farları fark edince koltuğumda siniyorum. Arabanın Donovan'ın evinin önüne park ettiğini görünce daha da siniyorum.

Şarkı söylemeyi kesiyorum, yanağımı ısırarak arabadan inmesini bekliyorum. Bu kadar karanlık olmasına uyuz oluyorum. En azından iyi görünümlü olup olmadığını bilmek isterdim. Onun çekicilik seviyesinin annemin bu dünyayı terk etme kararında rol almış olacağından değil tabii.

Garajlarından birinin kapısı açılıyor. Arabasını içeri sokarken diğer garajın kapısı açılmaya başlıyor. Floresan ışıkları garajdaki iki aracın üstünde parlıyor. Kullandığı Audi'nin motorunu durdurup arabadan iniyor.

Uzun boylu.

O kadar. Bu kadar uzaktan tek görebildiğim bu. Saçları koyu kahve olmalı ama ondan da pek emin değilim.

Diğer arabayı garaj yoluna çıkarıyor. Klasik bir araba ama arabalar hakkında pek bir şey bilmiyorum. Kırmızı, gösterişli. Dışarı çıkardıktan sonra kaputu açıyor.

Birkaç dakika boyunca kaputun altında oyalanmasını izliyorum. Onunla ilgili her türlü gözlemi yapıyorum. On dan hoşlanmadığımı biliyorum, bu kesin. Aynı zamanda büyük olasılıkla evli olmadığını da biliyorum. İki araba da bir erkeğin arabası olacak türde ve garajda başka arabaya yer yok, büyük olasılıkla yalnız yaşıyor.

Büyük ihtimalle boşanmış. Annem muhtemelen mahal lenin çekiciliğinden, onun yanına taşınma ihtimalimizden, böylece hayatımda bir baba figürü olması fikrinden hoşlanmıştı. Muhtemelen geleceklerine dair planlar yapmıştı ve evlenme teklif etmesini bekliyordu ama aksine o annemin kalbini kırdı.

Sonraki birkaç dakikayı arabayı yıkayıp cilalayarak geçiriyor, saat çok geç olduğundan bunu tuhaf buluyorum.

Belki gün içinde hiç evde olmadığındandır. Bu, komşular için rahatsız edici olmalı, gerçi evler birbirinden yeterince uzak olduğundan istemedikleri sürece kimse yan tarafta olup bitenleri fark etmez bile.

Garajdan bir benzin bidonu alıp arabaya benzin dolduruyor. İstasyondan doldurmadığı için özel bir benzin mi kullanıyor merak ediyorum.

Benzin bidonunu telaşla arabanın yanına bırakıp cep telefonunu çıkarıyor. Ekranı baktıktan sonra telefonu kulağına götürüyor.

Kiminle konuştuğunu, bir başka kadın olup olmadığını, annemi bu yüzden bırakıp bırakmadığını merak ediyorum.

Ama sonra elinin ensesini kavrayış biçiminden ne olduğunu anlıyorum. Omuzlarının çöküşünden, başını ileri geri sallayışından. Endişeli, üzgün hâlde ileri geri adım atmaya başlıyor.

Hattın diğer ucundaki her kimse ona annemin öldüğünü söylüyor.

Direksiyonu tutup öne eğilerek her hareketini dikkatle inceliyorum. Ağlayacak mı? Annem dizlerinin üzerine çökmesine layık mıydı? Acıyla attığı çığlığı buradan duyacak mıyım?

Değerli arabasına yaslanıp aramayı sonlandırıyor. On yedi saniye boyunca telefonuna bakıyor. Evet, saydım.

Telefonu cebine geri koyuyor ve sonra görkemli bir acı gösterisiyle havayı yumrukluyor.

Havayı yumruklama Donovan. Arabanı yumrukla, bu daha iyi hissettirir.

Arabayı kurulumak için kullandığı bezi alıp yere atıyor.

Hayır Donovan. Bez olmaz. Arabanı yumrukla. Bana annemi arabandan çok sevdiğini göster, belki o zaman senden o kadar çok nefret etmek zorunda kalmam.

Ayağını geri çekip benzin bidonunu tekmeleyerek çimlerin üzerine gönderiyor.

Lanet arabanı yumrukla Donovan. Şu an seni izliyor olabilir. Ona kalbinin ne kadar kırıldığını, artık kendi hayatını umursamadığını göster.

Donovan elini bir kez olsun arabasına sürmeden evin içine girerek ikimizi de hayal kırıklığına uğrattıyor. Çılgına dönmediği için annem adına üzülüyorum. Ağladığından bile emin değilim, göremeyecek kadar uzaktayım.

Garajdaki floresan ışıkları sönüyor.

Garaj kapıları inmeye başlıyor.

En azından arabasını içeri sokamayacak kadar üzgün.

Bir daha dışarı çıkıp çıkmayacağını düşünerek birkaç dakika daha evi izliyorum. Çıkmadığını görünce kıpırdanmaya başlıyorum. Büyük bir parçam buradan uzaklaşmamı ve bu adamı bir daha düşünmememi istiyor ama küçük bir parçam burada oturduğum her saniye daha da meraklanıyor.

Lanet araba neden bu kadar özel?

Onun az önce aldığı gibi yıkıcı bir haber alan kim olsa en yakınındaki şeye saldırdı. Âşık olan her normal adam yumruğunu arabanın kaputuna indirirdi. Ya da kadını ne kadar sevdiğine bağlı olarak belki de ön cama yumruk atardı. Ama bu pislik bir bez alıp yere attı. Öfkesini eski, değersiz bir bez parçasından çıkardı.

O, yaptığından utanmalı.

Ve ben onun düzgün bir şekilde yas tutmasına yardım etmeliyim.

Arabanın kaputunu onun yerine yumruklamalıyım. Bundan iyi bir şey çıkmayacağını bilmeme rağmen kendime bunun iyi bir fikir olduğunu söyleyemeden arabadan inip yolu yarılıyorum. Konu adrenalin ve mantık savaşı olduğunda adrenalin hep kazanır.

Arabanın yanına gidiyorum, dışarıda beni gören var mı diye bakma zahmetine bile girmiyorum. Kimse olmadığını biliyorum. Saat on biri geçiyor. Muhtemelen bu saatte bu sokakta kimse ayakta değildir, ayakta olsalar da umursamazdım.

Bezi alıp özel olduğunu gösteren bir şey vardır umuyla inceliyorum. Ama yok, arabanın kapısını açmak için kullanıyorum. Kazayla arabayı çizersem diye parmak izi bırakmak istemiyorum.

Arabanın içi dışından daha da güzel. Çok iyi durumda. Vişne kırmızısı deri koltuklar. Ahşap damarlı yan döşemeler. Konsolda bir sigara paketi ve kibrit görüyorum, annemin sigara içen birine âşık olması beni hüsrana uğrattıyor.

Gözlerimi eve çevirip ardından kibritlere bakıyorum. Artık kim kibrit kullanıyor? Yemin ederim ondan nefret etmek için giderek daha çok neden buluyorum.

Arabana dön Ben. Bir gün için bu kadar heyecan yeter.

Adrenalin vicdanımı bir kez daha yeniyor. Benzin bidonuna bakıyorum.

Acaba...

Donovan değerli minik klasik arabasının alevler almasına annemin ölümünden daha çok mu üzülürdü?

Sanırım bunu yakında öğreneceğiz çünkü adrenalinin benzin bidonunu alıp sıvıyı tekerleğin ve arabanın yanına döküyor. Neyse ki mantığım bidonu tekmeyle savurduğu yere koymam gerektiğini bilecek kadar tetikte. Kibritlerden sadece birini çıkıyorum ve tıpkı filmlerde olduğu gibi arabama doğru yürürken parmaklarımın arasından fırlatıyorum.

Hava arkamda hızlı bir ıslık sesi çıkarıyor. Gece sanki biri Noel ışıklarını yakmış gibi aydınlanıyor.

Arabama vardığımda gülümsüyorum. Bugün ilk kez gülümsüyorum.

Arabamı çalıştırıp sakince uzaklaşıyorum; annemin kendine yaptığı, bana yaptığı şeyden dolayı haklı olduğumu düşünüyorum.

Ve sonunda bu sabah onun cesedini bulduğumdan beri ilk kez gözümden bir damla yaş akıyor.

Sonra bir tane daha.

Ve bir tane daha.

O kadar şiddetli ağlıyorum ki yolu görmekte zorlanıyorum. Bir tepede kenara çekip direksiyona yaslanıyorum, gözyaşlarım hıçkırıklara dönüşüyor. Onu özlüyorum. Daha bir gün bile olmadı ama onu çok özlüyorum ve bana bunu neden yaptığını bilmiyorum. Çok kişisel geliyor ve bunun benimle bir ilgisi olduğuna inanacak kadar ben-cil olmaktan nefret ediyorum ama diğer yandan yok mu? Onunla ben yaşıyordum. O evde kalan tek kişi bendim. Onu benim bulacağımı biliyordu. Bunun bana ne yapacağını biliyordu ama yine de yaptı ve ben nefret ettiğim birini hiç bu kadar sevmemiş ve sevdiğim birinden hiç bu kadar nefret etmemiştim.

O kadar uzun süredir ağlıyorum ki karın kaslarım ağrı-maya başlıyor. Çenem gerilmekten acıyor. Yanımdan geçen sirenlerin çığlıkları kulaklarımı acıtıyor.

Dikiz aynasından bakıp itfaiye aracının tepeden inişini izliyorum.

Arkamdaki karanlık gökyüzünü aydınlatan turuncu parlaklığı olmasını beklediğimden parlak.

Alevler olması gerekenden yüksek.

Nabzım atmasını istediğimden daha hızlı atıyor.

Ben ne yaptım?

Ne yaptım?

Ellerim o kadar çok titriyor ki kontağı sürüş moduna çeviremiyorum. Nefes alamıyorum. Ayağım frenlerden kayıyor.

Ben ne yaptım?

Arabayı sürüyorum. Sürmeye devam ediyorum. İçime hava çekmeye çalışıyorum ama ciğerlerim kalın, siyah dumanla doluymuş gibi hissediyorum. Telefonu alıyorum. Kyle'ı arayıp panik atak geçiriyor olabileceğimi söylemek istiyorum ama elimi numarasını tuşlayacak kadar sabit tutamıyorum. Telefon elimden kayıp yere düşüyor.

Sadece iki kilometre kaldı. Bunu yapabilirim.

Tam olarak on yedi kez on yediye kadar sayıyorum ve arabayı garaj yoluna çekiyorum.

Sendeleyerek eve gidiyorum, neyse ki Kyle hâlâ ayakta ve mutfakta. Onun odasına çıkmaya çalışmama gerek kalmıyor.

Ellerini omzuma koyup beni bir sandalyeye götürüyor. Kocaman açılan gözlerimi, yaşlarla dolu ifademi görünce paniğe kapılmasını bekliyorum ama o bana su veriyor. Sakince konuşuyor ama ne anlattığı hakkında bir fikrim yok. Bana sürekli gözlerine odaklanmamı, gözlerine odaklanmamı söyleyip duruyor.

“Gözlerime odaklan,” diyor. Anlayabildiğim ilk cümle bu.

“Nefes al Ben.”

Sesi yükseliyor.

“Nefes al.”

Nabzım giderek sabit bir ritme ulaşıyor.

“Nefes al.”

Ciğerlerim yapmaları gerektiği gibi havayı içeri alıp dışarı atıyor.

Soluk alıp veriyorum, alıp veriyorum, bir yudum daha su içiyorum ve konuşabileceğimi hissettiğim anda içimde patlamadan önce bu sırrı dışarı atmaktan başka bir şey istemiyorum.

“Her şeyi berbat ettim Kyle.” Ayağa kalkıp yürümeye başlıyorum. Yanağımdaki yaşları, sesimdeki titremeyi his-

sedebiliyorum. Ellerimle başımı sıkıyorum. “Niyetim bu değildi, yemin ederim, neden yaptığımı bilmiyorum.”

Kyle beni durduruyor. Omuzlarımı kavırıyor, başını eğip dikkatle gözlerime bakıyor. “Ne yaptın Ben?”

Aldığım derin nefesi Kyle’dan uzaklaşırken bırakıyorum. Ve ardından ona her şeyi anlatıyorum. Annemin kanının lekesinin nasıl Gary Busey’in başına benzediğini, Donovan’ın ona yazdığı mektupların hepsini nasıl okuduğumu, o adama neden bizden daha çok önem verdiğini görmek istediğimi, annemin öldüğünü öğrendiğinde nasıl yeterince sinirlenmediğini, evi ateşe vermek niyetinde olmadığını hatta arabayı bile yakmak istemediğimi, oraya bu yüzden gitmediğimi anlatıyorum.

Oturuyoruz. Mutfak masasında. Şu âna kadar çok fazla konuşmayan Kyle’ın şimdi söylediği şey beni hayatımda ilk kez bu kadar korkutuyor.

“Kimse zarar gördü mü Ben?”

Başımı iki yana sallamak istiyorum ama kımıldamıyorum. Cevap veremiyorum çünkü bilmiyorum. Elbette kimse zarar görmedi. Donovan ayaktaydı, zamanında çıkmıştır.

Değil mi?

Kyle’ın gözlerindeki endişeyi görünce nefesim kesiliyor. Hemen masadan kalkıp oturma odasına yürüyor. Televizyonun açıldığını duyuyorum ve bir an annem artık izlemeyeceğinden TV’nin son kez Bravo kanalında olduğunu düşünüyorum.

Sonra kanal tekrar tekrar değişiyor. Ardından “yangın” “Hyacinth Caddesi” ve “bir yaralı” kelimelerini işitiyorum.

Yaralı. Muhtemelen evden kaçarken düşüp parmağını falan kesti. Bu çok kötü değil. Evin sigortası olduğundan eminim.

“Ben.”

Oturma odasında Kyle’a katılmak için ayağa kalkıyorum. Beni sorun olmadığını, her şeyin yoluna gireceğini, artık yatmam gerektiğini söylemek için çağırdığından eminim.

Oturma odasının girişine vardığımda ayaklarım kıpırdamayı kesiyor. TV’nin sağ üst köşesinde bir resim var. Bir kız. Tanıdık geliyor, nereden tanıdığımı çıkartamıyorum ama muhabir benim yerime söylüyor.

“Son alınan bilgilere göre popüler TV dizisi *Gumshoe*’nun on altı yaşındaki başrol oyuncusu Fallon O’Neil, olay yerinden helikopterle uzaklaştırıldı. Durumu hakkında bir bilgi yok ancak yeni haberler geldikçe sizi bilgilendirmeye devam edeceğiz.”

Kyle bana sorun yok demiyor.

Bana hiçbir şey söylemiyor.

TV’nin önünde durup reklamların arasına giren haberleri izliyoruz. Sabah biri biraz geç kızın Southy Bay’de bir yanık merkezine götürüldüğünü öğreniyoruz. On dakika sonra durumunun kritik olduğunu öğreniyoruz. Saat bir buçukta vücudunun yüzde otuzunda dördüncü derece yanıklar olduğunu öğreniyoruz. Bir kırk beşte hayati tehlikesinin olmadığını düşünüldüğünü ancak bir dizi rekonstrüktif cerrahi ve rehabilitasyon süreci geçireceğini öğreniyoruz. Bir ellide muhabirler evsahibinin, garajının dışında park hâlindeki bir arabanın yakınına yakıt döküldüğünü itiraf ettiğini belirtiyor. Müfettişler yangının kasıtlı olarak çıkarıldığına inanmak için bir neden olmadığını ancak evsahibinin iddialarını doğrulamak için kapsamlı bir soruşturma yapılacağını vurguluyor.

Bir muhabir, kurbanın kariyerinin sonsuza dek bitmiş olabileceğini ima ediyor. Bir başkası yapımcıların oyuncu kadrosunda değişikliğe gitmek ya da kurban iyileşene kadar dizinin çekimlerine ara vermek gibi büyük bir karar vermek zorunda kalacaklarını söylüyor. Haberler kurbanın

durumuyla ilgili güncellemelerden Donovan O'Neil'in kaç kez Emmy Ödülü'ne aday gösterildiğine geçiş yapıyor.

Kyle yaklaşık iki gibi televizyonu kapatıyor. Uzaktan kumandayı dikkatle –sessizce– kanepenin kolçağına bırakıyor.

“Olanları gören oldu mu?” Gözleri benimkilere kilitleniyor, hemen başımı iki yana sallıyorum.

“Arkanda bir şey bıraktın mı? Olası bir kanıt?”

“Hayır,” diye fısıldıyorum. Boğazımı temizliyorum. “Doğru söylüyor. Benzin bidonunu tekmeledi, sonra da eve girdi. Sonrasında ne yaptığımı kimse görmedi.”

Kyle başını sallıyor ardından gerilen ensesini ovuşturuyor. Bir adım yaklaşıyor. “Yani orada olduğunu *kimse* bilmiyor mu?”

“Sadece sen.”

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Bana vuracağını sanıyorum. Emin değilim ama çenesinin kasılışındaki öfke bunu istediğini gösteriyor. Onu suçlamıyorum.

“Beni dinlemenı istiyorum, Ben.” Sesi kısık ve sert. Başımınla onaylıyorum. “Şu an üstünde olan her şeyi çıkarıp çamaşır makinesine atmanı istiyorum. Bir duş al. Ve sonra yatağına yat ve bunun olduğunu unut, tamam mı?”

Yine başımı sallıyorum. Her an kusabilirim, emin değilim.

“Bu gece olanlarla ilgili en ufak izi sürülebilir bir bağ bırakmayacaksın. Asla o insanları internette aratmayacaksın. Bir daha evlerinin oraya gitmeyeceksin. Onları sana ulaştıracak her şeyden uzak duracaksın. Ve asla ama asla bundan bahsetmeyeceksin. Ne bana... ne Ian'a... ne başka birine. Beni duydun mu?”

Kesinlikle kusacağım ama yine de başımı sallayarak onaylamayı başarıyorum.

Bir dakika boyunca yüzümü inceleyip bana güvenebileceğinden emin olmak istiyor. Hareket etmeye cesaret ede-

miyorum. Bana güvenebileceğini bilmesini istiyorum.

“Cenazenin hazırlanması için yarın yapılacak çok şey var. Biraz uyumaya çalış.”

Başımı sallamıyorum çünkü ışığı kapatıp gidiyor.

Birkaç dakika karanlıkta duruyorum. Sessiz... hareket-siz... yalnız.

Yakalanmaktan korkuyor olmalıyım. Bu andan sonra Kyle bana her baktığında suçluluk hissedeceğim için üzgün olmalıyım. Muhtemelen bu gecenin –annemi bulduğum bu sabahla birlikte– beni mahvedeceğinden endişelenmeliyim. Belki de TSSB yaşayacağım ya da depresyona gireceğim.

Ama bunların hiçbir önemi yok.

Çünkü merdivenlerden yukarı koşarken, banyomun kapısını savurarak açarken ve midemdeki her şeyi tuvalete boşaltırken aklımda sadece o kız ve hayatını nasıl mahvet-tiğim var.

Klozeti sıkıca tutmuş otururken alnımı koluma yaslıyo-rum.

Yaşamayı hak etmiyorum.

Yaşamayı hak etmiyorum.

Kan lekem Gary Busey’e benzer mi merak ediyorum.

Fallon

Tuvalete kusmadan zor yetişiyorum.

Alnımdan boncuk boncuk ter akıyor.

Bunu yapamam.

Daha fazla okuyamam.

Çok fazla. Çok fazla ve çok zor ve şu an okuyamayacak kadar midem bulanıyor.

Bir şekilde yerden kalkıp lavaboya gitmeyi başarıyorum. Ellerimi yıkıyorum. Avcuma su doldurup ağzıma götürüyorum, suyla ağzımı çalkalıyorum. Ağzımdaki safra tadı gidene kadar birkaç kez tekrarlıyorum.

Aynada yanağımdan boynuma uzanan yara izlerine bakıyorum. Tişörtümü çıkarıp kollarımdaki, göğsümdeki, belimdeki yara izlerine bakıyorum. Sağ elimin parmaklarımı kolumdan boynuma, oradan yanağıma kaydırıp sonra geri döndürüp göğsümde ve belimde dolaştırıyorum.

Tezgâha değene kadar öne eğiliyor... aynaya yaklaşabildiğim kadar yaklaşıyorum. Ve onlara gerçekten bakıyorum. Daha önce hiç bakmadığım kadar dikkatli bakıyorum çünkü hissettiklerim kafamı karıştırıyor.

Onlara ilk kez arkalarında en ufak bir öfke olmadan bakıyorum.

Ben'in yazıklarını okuyana kadar başıma gelenlerden ötürü babamı ne kadar suçladığımı hiç bilmiyordum. Çok uzun süre ondan nefret ettim. Olanlar için benimle birlikte üzülmesine izin vermedim. Söylediğı her şeyde bir hata buldum. Her konuşmamız bir kavgaya dönüştü.

Onun duyarsız bir pislik olmasına mazeret bulmuyorum. O hep duyarsız bir pislikti. Ama aynı zamanda beni hep sevdi. Ve şimdi o gece neler olduğunu gayet açık bildiğimden artık orada olduğumu unuttuğu için onu suçlayamam.

Onun evinde sadece haftada bir kalıyordum ve sevdiği birinin öldüğünü yeni öğrenmişti. Harap olmuş olmalıydı. Ve sonra evinin yandığını gördüğünde ondan kusursuz bir hassasiyetle hareket etmesini beklemek fazla olurdu. Dakikalar içinde önce acı yaşadı ardından öfkeleni ve sonra yangın nedeniyle paniğe kapıldı. On iki saat önce o gece orada kalacağıma dair mesaj attığımı hatırlamasını beklemek hiç gerçekçi değildi. Orada yaşamıyordum. Annemle yaşamak ve panik anında ilk aklına gelenin ben olmasıyla aynı şey değildi. Babamın durumu tamamen farklıydı ve ben de ona göre davranmalıydım. Geçtiğimiz birkaç yıl içinde görüşmüş olsak da ilişkimiz eskisi gibi değil. Bunun için kendimi de suçluyorum. Ebeveynlerimizi biz seçemeyiz ve ebeveynler de çocuklarını seçemez. Ama bize verilenlerle en iyi işi çıkarmak için ne kadar istekli olacağımıza karar verebiliriz.

Cebimden telefonumu alıp babama bir mesaj yazıyorum.

Ben: Selam baba. Yarın kahvaltı etmek ister misin?

Göndere bastıktan sonra tişörtümü giyip oturma odasına geri dönüyorum. Daha ne kadar dayanabileceğimi düşünerek taslağa bakıyorum. Okuması o kadar zorken Ben ve ağabeylerinin tüm bunları nasıl atlattığını hayal dahi edemiyorum.

Okuduklarım sanki şu an oluyormuş ve Kyle hâlâ buralardaymış gibi Kessler çocukları için hızlıca bir dua okuyorum.

Ve sonra kaldığım yerden devam ediyorum.

Ben'in Romanı –ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Yaş 16

“Karalanmış bir isimle insan üzerinde hüküm kuran el büyüktür.”

Dylan Thomas

Annenizin kendini öldürdüğü günden daha kötü olan nedir biliyor musunuz?

Annenizin kendini öldürdüğünün ertesi günü.

Bir kişi çok fazla fiziksel acı çektiğinde –diyelim kazara elini kesti– insan vücudu hemen endorfin salgılar. Bu endorfin, morfin ya da kodein gibi uyuşturucu ilaçlara benzer etki gösterir. Yani bir kazanın hemen ardından çok fazla acı hissetmemeniz normaldir.

Duygusal acı için de aynı şey söz konusu olmalı çünkü bugün canım dünden daha çok yanıyor. Dün bir tür rüyada gibiydim, sanki bilincim onun gerçekten gittiğine inanmama izin vermiyordu. Zihnimde bir şekilde tüm günün gerçekten yaşanmadığına dair o ince umut ipliğine tutunuyor.

Ama onu tutmak için ne kadar çabalasam da o iplik artık yok.

O öldü.

Eğer param ve bağlantılarım olsaydı bu acıyı bulabildiğim herhangi bir ilaçla uyuştururdum.

Bu sabah yataktan çıkmayı reddettim. Ian ve Kyle cenaze evine onlarla gitmem için beni zorladı ama ben kazandım. Aslında tüm gün kazanıyordum.

Bir şeyler ye, dedi Kyle öğlen yemeğinde.

Yemedim. Kazandım.

Chele Teyze ve Andrew Enişte burada, dedi Ian öğleden sonra saat iki gibi.

Ama şimdi gittiler, ben hâlâ yataktayım yani kazandım.

Ben, yemeğe gel. Bir sürü yiyecek var, insanlar tüm gün güveç getirdi, dedi Kyle saat altı civarı başını kapıdan içeri uzatıp.

Ama ben yatakta kalıp o hâlden anlayan güveçlere dokunmayarak yine kazanan oldum.

Benimle konuş, dedi Ian.

Bu turu da kazandığımı söylemek isterdim ama Ian hâlâ yatağımda oturuyor ve gitmeyi reddediyor.

Örtüleri başımın üstüne çekiyorum. Onları aşağı indiriyor. “Ben. Eğer yataktan çıkmazsan aşırı tepkiler vermeye başlayacağım. Beni bir psikiyatrist aramaya zorlamak istemezsin değil mi?”

Lanet olası yüce Tanrım!

Yatakta oturup yastığı yumrukluyorum. “Bırak da *uyuyayım* Ian! *Lanet olsun!*”

Bağırmama tepki vermiyor. Sakince bakıyor. “Seni uyuman için *bıraktım*. Yaklaşık yirmi dört saat oldu. O yataktan kalkman, dişlerini fırçalaman, duş alman ya da bir şeyler yemen *falan* lazım.”

Geri yatıyorum. Ian yataktan kalkıp homurdanıyor. “Benton, bana bak!”

Ian bana asla bağırmadığı için örtüleri indirip ona bakıyorum. “Tek acı çeken sen değilsin Ben! Çözmemiz gereken işler var! On altı yaşındasın ve burada yalnız yaşayamazsın ve eğer aşağı gelip bana ve Kyle’a bunun senin tamamen mahvetmediğini kanıtlamazsan o zaman muhtemelen senin için yanlış karar vereceğiz!”

Çenesi seğiriyor, çok öfkeli.

Bir saniyeliliğine bunu düşünüyorum. İkisinin de burada yaşamadıklarını. Ian uçuş okulunda. Kyle üniversiteye daha yeni başladı. Annem öldü.

Reşit olmadığım için ikisinden biri eve geri dönmek zorunda kalacak.

“Sence annem bunu düşünmüş müdür?” diye soruyorum bir kez daha yatakta otururken.

Ian öfkeyle başını iki yana sallıyor. Elleri iki yanına düşüyor. “Neyi düşünmüş müdür?”

“Kendini öldürme kararının ikinizden birini hayallerinden vazgeçmeye zorlayacağını? Kardeşinize bakmak için eve geri taşınmak zorunda kalacağınızı?”

Ian başını iki yana sallıyor, kafası karışık. “Elbette bunu düşündü.”

Kahkaha atıyorum. “Hayır. Düşünmedi. O lanet olası bencil bir sürtük.”

Çenesi kasılıyor. “Sus.”

“Ondan nefret ediyorum Ian. Öldüğüne memnunum. Ve onu bulan ben olduğum için de memnunum böylece onu sürekli kalbindeki karadelikle uyumlu yüzündeki karadelikle hatırlayacağım.”

Ian yanıma gelip gömleğimin yakasından kavrayarak beni yatağa geri itiyor. Yüzünü benimkine yaklaştırıp sıkıdığı dişlerinin arasından konuşuyor. “Kahrolası çeneni kapa Ben. O seni severdi. İyi bir anneydi ve ona saygı göstereceksin, beni duydun mu? Şu an seni görüp görmediği umurumda değil, bu evin içindeyken ölene dek ona saygı göstereceksin.”

Gözlerim yaşlarla doluyor ve nefretim beni boğuyor. Onu nasıl savunur anlamıyorum.

Sanırım ona dair anıları odasına girdiğimde karşılaştığım manzarayla lekelenmediği için bu daha kolay oluyor.

Ian’ın gözünden dökülen bir damla yaş yanağıma düşüyor.

Boynumu tutan elleri gevşiyor, arkasını dönüp başını ellerinin arasına gömüyor. “Üzgünüm,” diyor ağlamaklı bir sesle. “Üzgünüm, Ben.”

Ben değilim.

Dönüp bana bakarken gözyaşlarını saklamaya bile çalışmıyor. “Ben sadece... bunu nasıl söylersin? Ne yaşadığını bilirken...”

Kısık sesle kahkaha atıyorum. “Erkek arkadaşından ayrıldı Ian. Bu pek de felaket sayılmaz.”

Bana doğru dönüyor. Başını yana eğiyor. “Ben... okumadın mı?”

Omuz silkiyorum. “Neyi okumadım mı?”

Derin bir iç çekip ayağa kalkıyor. “Mektubu. Polis almadan önce mektubu okumadın mı?”

Güçlkle yutkunuyorum. Dün oraya gittiğini biliyordum. Biliyordum.

Ellerini saçlarında gezdiriyor. “Aman Tanrım. Okudun sanmıştım.” Odamdan dışarı çıkıyor. “Yarım saate gelirim.”

Yalan söylemiyor ve gerçekten de otuz üç dakika sonunda yatak odamın kapısından içeri giriyor. Tüm bu süreyi o mektupta benim ondan nefret etmemi, Ian’ın onun için üzülmelerini sağlayacak ne yazıyor olabileceğini düşünerek geçiriyorum.

Cebinden bir kâğıt çıkarıyor. “Henüz mektubun orijinalini veremiyorlar. Ama fotoğrafını çekip bastılar. Okuyabilirsin.” Kâğıdı bana uzatıyor.

Odamdan çıkıp kapıyı kapatıyor.

Yatağımda oturup annemin bana söyleyeceği son sözleri okuyorum.

Oğullarıma,

Bütün hayatımı yazı yazma üzerine çalışarak geçirdim. Hiçbir yazma okulu... hiçbir üniversite... hiçbir hayat tec-

rübesi bir insanı çocuklarının okuyacağı intihar notunu yazmaya hazırlayamaz. Ama ben kesinlikle bir deneyeceğim.

Öncelikle bunu neden yaptığımı açıklamak istiyorum. Anlamayacağınızı biliyorum. Ben, cesedimi bulan kişi olacağın için muhtemelen bu mektubu ilk okuyacak olan sensin. Lütfen benden nefret etmeden önce bu mektubun tamamını oku.

Dört ay önce yumurtalık kanseri olduğumu öğrendim. Çirkin, yenilmez, sessiz kanser herhangi bir belirti göstermeden ilerlemiş. Öfkelenip bana pes ettiğimi söylemeden önce bil ki bu, yapacağım son şey olurdu. Hastalığım savaşabileceğim bir şey olsaydı siz çocuklar tüm gücümle savaşacağımı bilirdiniz. Ama kanserle ilgili olan da bu, bundan sanki güçlü olanın kazandığı, zayıf olanın kaybettiği bir savaşmış gibi bahsediyorlar ama kanser öyle bir şey değil.

Kanser oyundaki oyuncularından biri değil. Kanser oyunun ta kendisi.

Ne kadar dayanıklı olduğunun önemi yok. Ne kadar pratik yaptığının önemi yok. Kanser oyundaki en önemli öge ve senin tek yapabileceğin formanı giyip maça çıkmak. Çünkü bilemezsin... Tüm oyun boyunca yedek kulübesinde oturmak zorunda kalabilirsin. Sana mücadele şansı bile verilmeyebilir.

İşte o benim. Ben oyun bitene kadar yedek kulübesinde oturmaya zorlandım çünkü benim için yapılabilecek başka bir şey yoktu. Tüm ayrıntılara girebilirim ama sonuç olarak asıl mesele geç fark edildi.

Ve şimdi işin zor kısmı geliyor.

Bekleyebilir miydim? Kanserın sahip olduğum her şeyi benden yavaşça çalmasına izin verebilir miydim? Büyükbaba Dwight'ı, kanserin onu nasıl ele geçirdiğini ama aylarca onu bırakmayı nasıl reddettiğini hatırlarsınız. Büyükanne-

niz onunla ilgilenmek için tüm hayatını değiştirmek zorunda kaldı. İşini kaybetti, sağlık faturaları birikti ve sonunda evlerini kaybettiler. Büyükbaba öldükten iki hafta sonra evden çıkarıldı. Tüm bunların nedeni kanserin büyükbaba-
bayla birlikte değerli zamanını da almış olmasıydı.

Ben bunu istemiyorum. Sizin bakımımı üstleneceğinizi düşünmeye dayanamam. Biliyorum ki hayatımı sonlandırmazsam bu dünyada altı ay daha yaşayacak kadar şanslı olabilirim. Belki dokuz. Ama bu aylar her birinizden tanıdığınız annenizi çalacak. Ve sonra onurum ve hücrelerim yetmemeye başladığında kanser geride kalan her şeyi alacak. Evi. Birikimlerimizi. Üniversite fonlarınızı. Birlikte paylaştığımız tüm mutlu anıları.

Her ne kadar kararımı haklı göstermeye çabalasam da üçünüzün de çok incineceğinizi biliyorum. Ama bunu yapmadan önce sizlerle konuşsam biliyorum ki beni vazgeçirirdiniz.

En çok senin için üzülüyorum Ben. Benim tatlı, minik oğlum. Çok üzgünüm. Bunu daha iyi bir şekilde yapabiliyordim çünkü hiçbir çocuk annesini bu durumda görmemeli. Ama bu gece sen eve gelmeden önce yapmazsam bir daha yapamayacağımı biliyorum. Bana sorarsan bu çok daha bencilce verilmiş bir karar olurdu. Sabah beni senin bulacağını ve bunun seni mahvedeceğini biliyorum çünkü bunu düşünmek bile beni mahvediyor. Ama her iki durumda da sen on yedi yaşına basmadan ölmüş olacağım. En azından bu şekilde daha çabuk ve kolay olacak. 911'i arayabilirsin, onlar cesedimin icabına bakar ve birkaç saatten fazla sürmez. Ölmem ve cesedimin evden çıkarılması için geçen birkaç saat kanserin işini bitirilebilmesi için muhtemelen kullanacağı birkaç aydan daha iyidir.

Bununla başa çıkmanın sizin için zor olacağını biliyorum bu yüzden işinizi elimden geldiğince kolaylaştırmaya

çalıştım. Cesedim alındıktan sonra temizlik yapılması gerekecek, mutfak tezgâhına aramanız gereken yerin kartını bıraktım. Cüzdanımda yeterince para var. Onu da mutfakta tezgâhın üstüne bıraktım.

Ofisimde sağ tarafta alttan üçüncü çekmecede yetimlere ödenecek maaşlarla ilgili tüm evrakları hazırladığımı göreceksiniz. Bununla hemen ilgilenin. Evraklar doldurulduktan sonra birkaç hafta içinde bir çek alacaksınız. Evin üstünde hâlâ ipotek var ama her birinizin eğitime yetecek miktar kalacak. Tüm bunları avukatımızla birlikte ayarladım.

Lütfen hepiniz yetişkin olup hayatlarınızı kurana kadar evi satmayın. Burası güzel bir ev ve bu tek şey dışında burada bir sürü güzel anımız var.

Üçünüzün de hayatımın her saniyesini yaşanılır kıldığınızı unutmayın. Eğer bu kanseri çekip atabilseydim yapardım. Bu konuda o kadar bencil olurdum ki sırf sizlerle biraz daha zaman geçirebilmek için muhtemelen onu başkasına verirdim. Sizi o kadar çok seviyorum.

Lütfen beni affedin. Önümde seçmek istemediğim iki kötü seçenek vardı. Ben de sonunda hepimiz için en yararlı olanı seçtim. Umarım bir gün beni anlarsınız. Ve umarım bunu seçerek bu tarihi sizin için berbat etmemişimdir. 9 Kasım, Dylan Thomas'ın öldüğü gün olduğundan benim için çok anlamlı. Ve siz onun şiirlerinin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsunuz. Hayatta birçok şeyi, özellikle de babanızın ölümünü atlatmamı sağladı. Ancak bu tarihin sizin için gelecekte yas tutmak için az önemi ve az nedeni olan bir tarih olmasını umuyorum.

Ve lütfen benim için endişelenmeyin. Acılarım sona eriyor. Dylan Thomas'ın bilge sözlerindeki gibi... İlk ölümünden sonra başkası yoktur.

Sevgilerimle
Anneniz.

Gözyaşlarım arasından annemin imzasını zar zor görüyorum. Birkaç dakika sonra Ian odama gelip yanıma oturuyor.

Bana okuttuğu için teşekkür etmek istiyorum ama konuşamayacak kadar öfkeliyim. Eğer mektubu polis almadan önce okusaydım her şeyi o zaman öğrenmiş olacaktım. O zaman son iki gün bambaşka olabilirdi. Mektubu o zaman okusaydım böylesi bir şok yaşamazdım. Her şeyi yanlış anlayıp annemin kararının bir adamla ilgisi olduğunu varsaymazdım.

Ve dün gece onun arabasına atlayıp bir yabancının evine gidip kontrolden çıkacak bir yangın başlatmak yerine kesinlikle evde kalırdım.

Hıçkırıklarla iki büklüm olduğum sırada Ian kollarını dolayıp bana sıkıca sarılıyor. Az önce okuduklarım yüzünden ağladığımı sandığını biliyorum ve kısmen haklı. Muhtemelen annemle ilgili nefret dolu şeyler söylediğim için ağladığımı varsayıyor ve kısmen bunda da haklı.

Bilmediği şeyse gözyaşlarımın çoğunun acı yüzünden akmadığı.

Bunlar masum bir kızın hayatını mahvettiğim için duyduğum suçluluğun gözyaşları.

Fallon

Kâğıdı bırakıp bir mendil alıyorum. Okumaya başladığımdan beri ağlamamı kesebildiğimi sanmıyorum.

Telefonumu kontrol ediyorum, babamdan cevap gelmiş.

Babam: Selam! Çok isterim, ben de seni özledim. Nerede ve ne zaman olacağını söyle geleyim.

Mesajı okurken ağlamamaya çalışıyorum ama acım yüzünden onunla paylaşabileceğim pek çok güzel anıyı boşa harcadığımı düşünmeden edemiyorum. Önümüzdeki birkaç yıl bunu telafi etmeye çalışmamız gerekecek.

Yemek için ara verdim. Düşünmek için. Nefes almak için. Saat neredeyse 19:00 oldu ve daha taslağın yarısını okuyabildim. Genelde kitapları birkaç saat içinde bitiririm ama bu hayatımda okumakta en zorlandığım şey. Ben'in yazmakta ne kadar zorlandığını hayal dahi edemiyorum.

Sonraki sayfaya bakıp başlamadan önce bir molaya daha ihtiyacım var mı, karar vermeye çalışıyorum. Sıradaki bölümün restoranda tanıştığımız gün olduğunu görünce devam etmeye karar veriyorum. O gün onu ortaya çıkma-ya itenin ne olduğunu öğrenmem gerek. Daha da önemlisi hayatıma girmeye neden karar verdiğini öğrenmeliyim.

Kanepeye oturup derin bir nefes alıyorum. Ve sonra Ben'in taslağının dördüncü bölümünü okumaya başlıyorum.

Ben'in Romanı – DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Yaş 18

“Biri canımı sıkıyor. Sanırım o kişi benim.”

Dylan Thomas

Kolum yatağın bir kenarından sarkıyor ve elimin halıya değmesinden yatağın bir çerçevesi ya da bazası olmadığını anlıyorum. Sadece yere atılmış bir döşekten ibaret.

Yüzüstü yatıyorum. Üstümde belime kadar örtülmüş bir çarşaf var, başım yastığın üstünde.

Bu zamanlardan nefret ediyorum. Nerede olduğumu ya da yatakta yanımda kim olduğunu bilemeyecek kadar kafam allak bullak hâlde uyanmaktan. Genelde yanımdakini uyandırmayacağımı umarak bir süre hareket etmeden yatıp etrafı anlamaya çalışırım. Ama bu sabah durum farklı çünkü yatakta yanımda her kim varsa çoktan uyanmış. Duşun sesini duyabiliyorum.

Kaç kez ertesi gün neler olduğunu hatırlayamayacak kadar sarhoş uyandığımı hatırlamaya çalışıyorum. Sanırım bu yıl beşinci oldu ama bu açık ara en kötüsü. Normalde en azından hangi partide olduğumu bilirdim. Hangi arkadaşım ile birlikte olduğumu. Her şey bulanıklaşmadan önce hangi kızla flört ettiğimi. Ama şu an hiçbir şey yok.

Kalbim kafamdaki zonklamayla eşzamanlı çarpıyor. Kalkıp giysilerimi bulmam gerektiğini biliyorum. Etrafa bakınıp nerede olduğumu anlamalıyım. Arabamı nerede bıraktığımı hatırlamalıyım. Yine Kyle'ı aramak zorunda kalabilirim. Ama o kesinlikle son çare çünkü bugün bir nutuk dinleyecek havamda değilim.

Ne hâle geldiğimi görmenin onu hayal kırıklığına uğrattığını söylemek yetersiz kalır. Annem iki yıl önce öldüğünden beri evde hiçbir şey eskisi gibi değil.

Pekâlâ... *ben* eskisi değilim. Kyle ve Ian düşüşümün bir noktada yukarı doğru bir eğim bulacağını umuyorlar. Liseden mezun olduğumda üniversiteyi ciddiye alacağımı düşünüyorlardı ama bu onların düşündükleri şekilde olmadı. Aslında notlarım devamsızlık yüzünden o kadar kötü ki sömestri tamamlayabileceğimden emin değilim.

Deniyorum. *Tanrı* biliyor, deniyorum. Her gün kalkıp kendime bugün daha iyi olacağımı söylüyorum. Bugün suçluluk duygusundan kurtulacağım gün olacak. Ama sonra ohissi tetikleyen bir şey oluyor ve ben onu boğmak istiyorum. Ve tam olarak bunu yapıyorum. Her şeyi alkolle, arkadaşlarımla, kızlarla boğuyorum. Ve en azından gecenin kalanında yaptığım hataları düşünmek zorunda kalmıyorum. Mahvettiğim hayatı.

Bu düşünce beni gözlerimi açmaya ve odanın içine dolan günışığıyla yüzleşmeye zorluyor. Kısıtığım gözlerime ellerimle siper yapıyorum. Ayağa kalkıp giysilerimi bulmayı denemedenden önce bir dakika bekliyorum. Nihayet kalktığımda önce pantolonumu ardından dün okula giderken giydiğimi hatırladığım tişörtümü buluyorum.

Peki ya sonra ne oldu? Hiçbir şey. Kesinlikle hiçbir şey hatırlamıyorum.

Ayakkabılarımı bulup giyiyorum. Tamamen giyindikten sonra bir saniye odaya bakıyorum. Hiç tanıdık gelmiyor. Pencereye gidip dışarıya bakıyorum ve bir apartmanda olduğumu anlıyorum. Hiçbir şey tanıdık değil ama bunun nedeni gözlerimi iyice açıp ileriye bakamamam olabilir. Her yerim ağrıyor.

Nerede olduğumu öğrenmek üzereyim çünkü arkamdaki banyonun kapısı açılıyor. Dışarı kimin çıkacağını ya da

onun ne beklediğini hiç bilmediğimden gözlerimi sımsıkı kapatıyorum.

“Günaydın günışığı!”

Tanıdık sesi odanın karışından bir füze hızıyla uçup kalbime saplanıyor. Dizlerim bükülecekmiş gibi hissediyorum aslına bakarsanız bükülüyorlar. Yakındaki bir sandalyeyi tutup oturuyorum, başımı ellerimin arasına gömüyorum. Ona bakamıyorum.

Bunu Kyle’a nasıl yapar?

Bunu Kyle’a *yapmama* nasıl izin verir?

Jordyn yanıma geliyor ama ben ona bakmayı reddediyorum. “Kusacaksan tuvalete gitsen iyi olur.”

Sesinin yok olmasını, dairesinin yok olmasını, yaptığım ikinci en kötü şeyin yok olmasını isteyerek başımı iki yana sallıyorum. “Jordyn.” Sesimdeki zayıflığı duyduğumda neden kusmak üzere olduğumu düşündüğünü anlayabiliyorum. “Bu nasıl oldu?”

Kendini birkaç adım ötemdeki yatağa bırakmasıyla döşegin gıcırdadığını duyuyorum. “Pekâlâ...” diyor. “Bir ya da iki tek atmakla başladığına eminim. Sonra birkaç bira ve birkaç güzel kızla devam etti. Ve dün gece yarısı ağlayarak beni arayıp tarihten, eve gitmek istemenden ama çok sarhoş olduğun ve sana kızgın olduğu için Kyle’ı aramak istemediğinden bahsetmenle bitti.” Ayağa kalkıp dolaba yürüyor. “İnan bana çok kızardı. Ve o öğrenmesin diye bende kalmana izin verdiğimi söylersen de *bana* kızar. Yani beni ele vermesen iyi olur Ben. Seni öldürürüm.”

Zihnim ona yetişmeye çalışıyor ama çok hızlı konuşuyor.

Yani onu mu aradım? Yardım için mi?

Yani biz...

Tanrım hayır. Jordyn bunu yapmaz. Öte yandan bu duruma girdiğimde yaptığım şeyler üzerinde hiçbir kontrolüm

yok gibi görünüyor. Ama en azından aptalca bir şey yapmadan önce onu aramışım. O ve Kyle, ona kız kardeşim diyebileceğim kadar uzun süredir birlikteler ve Kyle’a söylemeyeceği konusunda ona güvenebilirim. Ama soru hâlâ kafamda... *Neden çıplaktım? Neden onun yatağındaydım?*

Dolaptan geri dönüyor ve ilk kez ona bakıyorum. Normal görünüyor. Suçlu gibi değil. Belki biraz yorgun ama her zamanki gibi güler yüzlü.

“Bu sabah kışını gördüm,” diyor gülerek. “Ne halt ettin sen? Sana duşumu kullanabilirsin dedim ama en azından sonrasında kıyafetlerini giyebilirdin.” Yüzünü ekşitiyor. “Şimdi çarşaf larımı yıkamam gerek.”

Yataktan çarşaf ları sökmeye başlıyor. “Umarım Kyle’ın yanına taşındığımda iç çamaş ırı falan giymeye başlarsın. Sen sarhoş kışını yatağıma devirirken kanepede uyumak zorunda kaldığıma inanamıyorum.” Ona yavaşlamasını söylemek istiyorum ama o konuştu kça daha da rahatlıyorum. “Bana büyük borçland ın.”

Karşıma geçip yatağı oturd uğunda yüzündeki gülümseme kayboluyor. Öne eğilip bana dikkatle bakıyor. “Hayatına burnunu sokmak istemem. Ama ağabeyini seviyorum ve kira kontrat ım biter bitmez birlikte yaşamaya başlayacağız. Yani bunu sadece bir kez söyleyeceğim. Beni dinliyor musun?”

Başımı sallayarak onaylıyorum.

“Doğduğumuzda bize tek bir akıl ve beden verilir. Ve alıp alacağ ımızın hepsi bu kadardır ve kendimize bakmak bize bağlıdır. Bunu söylemekten nefret ediyorum Ben ama şu anda olabileceğ in en *kötü* hâlindesin. Depresyondas ın. Oradan oraya sürükleniyorsun. Daha on sekiz yaşındas ın ve alkolü nereden ald ığını bilmiyorum ama çok içiyorsun. Ve ağabeylerin her ne kadar sana yardım etmeye çalışsa da kimse seni daha iyi bir insan olmak istemeye zorlaya-

maz. Bunu ancak sen yapabilirsin Ben. Eğer içinde azıcık bir umut kaldıysa sana onu arayıp bulmanı öneririm çünkü eğer bulamazsan asla en iyi hâlin olamayacaksın. Ve ağabeylerini de kendinle birlikte aşağı çekeceksin çünkü seni çok seviyorlar.”

Bana, söyledikleri zihnimde anlam kazanacak kadar uzun süre bakıyor. Anneme benziyor ve bu düşünce beni çok sarsıyor.

Ayağa kalkıyorum. “Bitti mi? Çünkü arabamı bulmak istiyorum.”

Hayal kırıklığıyla iç çekişi kendimi kötü hissetmeme neden oluyor ama şu an tek düşünebildiğimin annem olduğunu ve bugün beni görebilseydi hakkımda ne düşünürdü diye merak ettiğimi anlamasını istemiyorum.

* * *

Birkaç arkadaşşıma mesaj attıktan sonra arabamın nerede olduğunu öğreniyorum. Jordyn beni bırakırken ondan özür dilemeyi düşünüyorum. Arabanın kapısını kapamadan ne söyleyeceğimi bulmaya çalışıyorum. Sonunda eğilip ona bakıyorum.

“Tavrım için özür dilerim. Dün gece bana yardım ettiğin ve beni arabama kadar getirdiğin için teşekkür ederim.” Kapıyı kapamaya hazırlanıyorum ama bana seslenip arabadan iniyor. Kaputun üstünden bana bakıyor.

“Dün gece... beni aradığında... sürekli bugünün tarihini söylüyordun... burnumu sokmak istemiyorum. Ama bugünün annene olanların yıldönümü olduğunu biliyorum. Onu görmeye gitsen senin için iyi olur diye düşündüm.” Bakışlarını indirip parmaklarını kaputa vuruyor. “Bunu bir düşün, olur mu?”

Bir süre ona bakıyorum, ardından başımı hızlıca sallayıp arabama biniyorum.

İki yıl olduğunu biliyorum ama bir hatırlatıcıya ihtiyacım yok. Her gün uyanıp ilk nefesimi aldığımda o günü hatırlıyorum.

* * *

Direksiyonu sımsıkı tutuyorum, arabadan inebileceğim mi bilmiyorum. Daha en başta mezarlığa gelmem kötü fikirdi. Annemin mezarını daha önce hiç ziyaret etmedim. Buna gerek duymuyorum çünkü onun orada olduğunu hissetmiyorum. Bazen annemle konuşuyorum. Elbette bu tek taraflı ama yine de onunla konuşuyorum. Bunu yapmak için bir mezar taşına bakmama gerek olduğunu sanmıyorum.

O hâlde neden buradayım?

Belki de yardımı olacağını düşündüm. Ama işin aslı annemin ölümünü kabullendim. Bunu neden yaptığını anladım. Ve kendi hayatını sonlandırmaya karar vermeseydi de biliyorum ki çok geçmeden kanser onu alacaktı. Ama ailemdeki herkes benim devam edemediğimi düşünüyor. Ona duyduğum özlemin hayatımı etkilediğini.

Elbette onu özlüyorum ama bunu atlattım. Benim atlatmadığım, o gece yaptığım şey.

Kyle'ı dinleyip bir daha Fallon ya da babasından bahsetmedim. Onları internette aratmadım. Şu an nerede yaşıyorlarsa oraya gitmedim. Lanet olsun, nerede yaşadıklarını bile bilmiyorum. Bunu öğrenmeyi de planlamıyorum. Kyle mesafe koymam gerektiğini söylerken haklıydı. Yangın bir kaza olarak değerlendirildi ve birilerinin o geceyle ilgili şüphesini çekmek ihtiyacım olan son şey.

Yine de her gün o kızı düşünüyorum. Benim yüzümden kariyerini kaybetti. Çok iyi bir kariyeri. Birçok insanı hayalini kurduğu kariyeri. Ve o gece yaptıklarım hayatının sonuna kadar peşini bırakmayacak.

Bazen şu an ne yaptığını düşünüyorum. Sırf yangında ne kadar yaralandığını öğrenebilmek için onu araştırmak –hatta yakından görmek– istediğim zamanlar oldu. Neden bilmiyorum. Sanırım onun iyi bir hayat yaşadığını görmenin bir şekilde yoluma devam etmeme yardımı olur diye düşünüyorum. Ama iyi bir hayat yaşamıyor olabileceği gerçeği bunu yapmama engel oluyor. Hayatı beklediğimden kötü olabilir ve bu durumla başa çıkamamaktan korkuyorum.

Tam marşa basmak üzereyken park alanında yanıma başka bir araba çekiyor. Sürücü kapısı açılıyor ve içindeki daha inmeden boğazımın kuruduğunu hissediyorum.

Burada ne arıyor?

Ensesinden, boyundan, yürüyüş şeklinden onun kim olduğunu anlayabiliyorum. Donovan O’Neil’ın fark edilir bir yapısı var ve yangının olduğu gece televizyonda sürekli onu gördüğümü düşünürsek yüzünü unutabileceğimi hiç sanmıyorum.

Etrafıma bakıp arabayı çalıştırıp beni fark etmeden buradan gitmeli miyim diye düşünüyorum. Ama çevresindekilerin farkında bile değil. Sağ elinde bir demet ortanca tutuyor. Annemin mezarına doğru gidiyor.

Buraya annemi görmeye gelmiş.

Aniden aynı arabanın içinde oturup yolun karşısından onu izlediğim o geceye gidiyorum. Öyle gibi hissetsem de bu kez içimdeki öfke değil, merak. Mezarlıkta fazla kalmıyor. Solmuş çiçekleri yenileriyle değiştiriyor. Bir süre mezar taşına bakıyor ve sonra arabasına geri dönüyor.

Sanki bunu sürekli yapıyormuş gibi bir rutini var. Bir an onun annemi önemsemediğini düşündüğüm için suçluluk duyuyorum çünkü iki yıl sonra hâlâ mezarını ziyaret ettiğine göre belli ki önemsemiş.

Arabasına yürürken saatine bakıyor ve ardından adımlarını hızlandırıyor. Bir şey geç kalmış gibi. Bir mucize eseri

bu bir şeyin kızıyla ilgisi olabilir mi merak ediyorum. Kontak anahtarına uzanırken kendime durmamı söylüyorum. Kendimi dinleyeceğimi umarak, “Bunu yapma, Ben” diyorum yüksek sesle.

Ama bugün merakım galip geliyor çünkü mezarlıktan çıkan arabasını takip ediyorum ve ne yaptığımı hiç bilmiyorum.

* * *

Önüne çektiği restoranda birkaç araba gerisine park ediyorum. Restorana girerken onu izliyorum. Biri –*bir kız*– ayağa kalkıp ona sarılıyor. Çenemi o kadar sıkıyorum ki canım acıyor.

Bu, o olabilir.

Avuçlarım terlemeye başlıyor. Onu gerçekten görmek istiyor muyum bilmiyorum. Ama ona bu kadar yakinken en azından içeri girip masalarının yanından geçmeden gidemeyeceğimi biliyorum. Bilmem gerek. Ona ne yaptığımı bilmem gerek.

İçeri girmeden önce dizüstü bilgisayarımı yanıma alıyorum, böylece orada tek başıma otururken odaklanabileceğim bir şey olur. Ya da en azından odaklanıyormuş gibi yapabilirim. İçeri girerken yüzünü görüp Fallon olduğundan emin olamıyorum. Sırtı bana dönük. Bakmaya çalışmıyorum çünkü babasının onlarla ilgilendiğimi fark etmesini istemiyorum.

“Masa mı, bölme mi?” diye soruyor garson.

Onların arkasındaki bölmeyi işaret ediyorum. “Oraya geçebilir miyim?”

Garson kız gülümseyip bir menü alıyor. “Tek kişi mi olacaksınız?”

Beni bölmeye doğru götürürken başımla onaylıyorum. Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki yanlarından geçerken ba-

kacak cesaret bulamıyorum. Ters tarafa bakacak şekilde oturuyorum. Birkaç dakika içinde kendimi toplayacağım. Burada olmamda bir terslik yok. Tek yaptığım yemek yemek için burada oturmakken neden kanunları çiğnemişim gibi hissettiğimi bilmiyorum.

Ellerimi önümdeki masanın üstünde birbirine kenetliyorum. Arkamı dönüp omzumun üstünden bakmak için bir sürü neden bulmaya çalışıyorum ama bunu yaptığımda bakmayı kesememekten korkuyorum. Ona ne kadar hasar verdiğime dair hiçbir fikrim yok ve gözlerine baktığımda üzgün olduğunu görmekten endişeleniyorum.

Ama onun gözlerine *bakmazsam* mutlu olduğu ihtimalini kaçırmaktan da korkuyorum.

“Sadece yarım saat geç kaldım Fallon. Bu kadar üstüme gelme,” diyor babası.

Adını söylüyor. Bu kesinlikle o. Birkaç dakika içinde az kalsın ölümüne sebep olacağım kızla yüz yüze gelebilirim.

Neyse ki garson siparişimi almaya gelerek dikkatimi dağıtıyor. Hiç aç değilim ama yine de bir şeyler sipariş ediyorum çünkü ne tür bir adam restorana gelip sipariş vermez ki? Dikkatleri üstüme çekmek istemiyorum.

Garson benimle arkamdaki adamın Max Epcott’u oynayan aktör Donovan O’Neil’e benzediğine dair bir sohbet girmeye çalışıyor. Onun kim olduğunu bilmiyormuş gibi davranınca umursamıyor. Sadece gitmesini istiyorum ve sonunda gidiyor. Konuşmalarını duyabilmek için arkama yaslanıyorum.

“Yani evet. Biraz şaşırdım ama oluyor,” diyor babası.

Cevap vermesini bekliyorum. Meraklı garson sayesinde her neden bahsediyorlarsa kaçırdım ama sessizliği onun duymak istemediği bir şey olduğunu kanıtlıyor.

“Fallon? Bir şey demeyecek misin?”

“Ne söylemem gerek?” *Sesi mutlu gelmiyor.* “Seni tebrik etmemi mi istiyorsun?”

Babasının arkasına yaslandığını hissediyorum. “Benim adıma mutlu olacağını düşünmüştüm,” diyor.

“Senin adına *mutlu* olmak mı?”

Pekâlâ. Babası her ne söylediye onu kızdırmış. Yeterince cesur biri, bunu söyleyebilirim.

“Yeniden baba olmak istediğimi bilmiyordum.”

Bu konuda ne hissedeceğimi bilmiyorum. Bir an için bu adamın anneme âşık olduğunu hatırlıyor ve bunun annemle yaşadığı bir olay olabileceğini düşünüyorum, tabii kanser annemi almasaydı.

Yani evet... onu alanın kanser olmadığını biliyorum. Bunu silah yaptı. Ama her durumda bu kanserin suçuydu.

“Yirmi dört yaşındaki birinin vajinasına sperm bırakmak seni baba yapmaz,” diyor Fallon.

Sessizce gülüyorum. Neden bilmem ama onunla bu şekilde konuştuğunu duymak bile suçluluk duygumu hafifletiyor. Belki de onu hep uysal, sessiz, kendine acıyan biri olarak hayal ettiğimdendir. Ama delidolu birine benziyor.

Yine de... Bu delilik. Burada olmamalıyım. Kyle ne yaptığımı öğrense beni öldürür.

“Kendime baba deme hakkım olmadığını mı söylüyorsun? O hâlde bu beni senin neyin yapar?”

Özel sohbetlerini dinlememem gerek. Sonraki birkaç dakikayı yanımda getirdiğim bilgisayarına odaklamaya çalışarak geçirsem de babasının ne kadar düşüncesiz bir pislik olduğunu dinlerken sadece ekran arasında dolaşıp çalışıyormuş gibi yapıyorum.

Oturduğum yerde Fallon’ın iç çektiğini duyuyorum. “İmkânsız birisin. Annem seni neden terk etti, şimdi anlıyorum.”

“Annen beni en yakın arkadaşıyla yattığım için terk etti. Karakterimin bununla ilgisi yoktu.”

Annem bu adamı nasıl sevmiş olabilir?

Şimdi düşünüyorum da sevdiğinden o kadar emin değilim. Tüm o mektupları ve mesajları gönderen Donovan gibiydi. Annemin ona gönderdiği bir şey görmedim, belki de Donovan’ın aşamadığı kısa süreli, tek taraflı bir ilişkiydi.

Yine de bu kendimi daha iyi hissetmeme neden oluyor. Annemin ilişkileriyle ilgili bazen kötü kararlar verebilen sıradan bir kadın olduğu, onun hafızamda canlandırdığım her şeyi bilen bir kahraman olmadığını düşünmek bile beni ürpertiyor.

Siparişlerini getiren garson konuşmalarını bölüyor. Orada oturanın Donovan O’Neil olduğunu henüz fark etmiş gibi yapması gözlerimi devirmeme neden oluyor. Fallon’dan ikisinin resimlerini çekmesini istediğini duyuyorum. Ayağa kalkarak görüş alanıma gireceğini düşünüp geriliyorum. Nasıl görüldüğünü görmeye hazır olduğumdan emin değilim.

Ama hazır olup olmamamın nedeni yok çünkü onlara *selfie* çekmelerini söyleyerek tuvalete doğru yürümeye başlıyor. Yanımdan geçiyor ve görüş alanıma girmesiyle nefesim tıkanıyor.

Diğer tarafa yürüdüğünden yüzünü göremiyorum. Gördüğüm şey saçlar. Bir sürü, uzun, gür, düz, tıpkı ayakkabıları gibi kestane rengi ve sırtından dökülüyorlar.

Ve kötü. Sanki ısmarlama dikilmiş gibi üzerine mükemmel oturan pantolonu kalçasından bileklerine kadar tüm kıvrımlarını sarıyor. Üstünde o kadar iyi duruyor ki kendimi altında ne tür bir külot olduğunu merak ederken buluyorum. Çünkü hiç külot izi görmüyorum. Tanga giyiyor olabilir ama aynı zamanda içinde hiç... Ne yapıyorsun Ben? Beynin ne ara bu yöne kaydı?

Nabzım hızlanıyor, gitmem gerektiğini biliyorum. Ayağa kalkmam, uzaklaşmam ve onun iyi göründüğünü kabullenmem lazım. Babası pisliğin teki olabilir ama Fallon kendini gayet iyi koruyabiliyor, ikisine bu kadar yakın olmam kimse içim iyi değil.

Ama lanet olsun ki garson, Donovan O'Neil'in onunla sohbet ettiği gerçeğinden rahatsız olmuyormuş gibi davranıyor. Oysa hesabımı getirse yemeğimi yememiş olmayı umursamadan öder, buradan defolup gidebilirim.

Stresle dizlerimi sallamaya başlıyorum. Uzun süredir tuvalette. Her an dışarı çıkacağını biliyorum ve ona bakmalı mıyım yoksa bakışlarımı başka tarafa mı çevirmeliyim, gülümsemeli miyim yoksa kaçmalı mıyım ya da *ne halt etmeliyim?* Dışarı çıkıyor.

Başı önde, hâlâ yüzünü göremiyorum ama vücudu arkadan olduğundan daha da mükemmel.

Bana bakınca midem düğümleniyor. Kalbim göğsümün içinde eriyormuş gibi hissediyorum. İki yıldır ilk kez ona ne yaptığımı tam olarak görüyorum.

Sol yanağının üstünde, gözünün yakınından boynuna kadar uzanan yara izleri var. Benim yüzümden olan yara izleri. Bazıları diğerlerinden daha soluk ama pembemsi renkleri, cildinin zarar görmemiş bölgesine nazaran çok daha parlak ve hassas görünüşleriyle hayli belirginler. Yine de dikkatimi en çok çeken şey izler değil. Şu an bana bakan yeşil gözleri. O gözlerdeki güven eksikliği hayatında nedenli bir hasar yarattığımı yüksek sesle söylüyor.

Bir elini kaldırıp bir tutam saçı ağzına sokarak yaralarından bazılarını gizliyor. Aynı anda başını öne eğerek saçlarının yanaklarına düşmesini ve böylece daha çok izin saklanması sağlıyor. Onu izlemeye devam ediyorum çünkü aksi canımı yakıyor. O gecenin onun için nasıl olduğunu düşünüyorum. Ne kadar korktuğunu. Takip eden aylarda ne kadar acı çektiğini.

Ellerimi yumruk yapıyorum, işleri düzeltebilmeye hayatımda hiç bu kadar ihtiyaç duymamıştım. Hemen önünde diz çöküp bu kadar acıya sebep olduğum için ondan özür dilemek istiyorum. Kariyerini mahvettiğim için. Bu kadar güzel olmasına rağmen yüzünü saklaması gerektiğini düşünmesine neden olduğum için.

Hiçbir fikri yok. Başını kaldırıp gözlerine baktığı adamın hayatını mahveden kişi olduğunu bilmiyor. Dudaklarımı o yara izlerine bastırabilmek, sebep olduğum yaraları öpebilmek, ona ne kadar üzgün olduğumu söylemek için her şeyimi vereceğimi bilmiyor.

Aynı anda hem muhteşem hem de bir işkence gibi bir his olduğundan sırf yüzünü görmenin beni ağlamanın eşiğine getirdiğini bilmiyor. Ona şimdi gülümsemezsem onun için ağlayacağımdan korkuyorum.

Ve sonra yanımdan geçerken göğsüm sıkışıyor. Çünkü az önce aramızda yaşananların –o minicik gülümsemenin– aramızda yaşanacak tek şey olmasından endişeleniyorum. Bugüne kadar onu görmek istediğimden bile emin değilken şimdi bu beni neden endişelendiriyor anlamıyorum.

Ama artık onu gördüm ve bunu bırakmayı istiyor muyum bilmiyorum. Tam şu an arkamda oturan babasının onun moralini bozuyor olması, artık oyunculuk yapacak kadar güzel olmadığını söylemesi bölmenin üstünden uzanıp onu boğmak istememe neden oluyor. Ya da en azından yandaki bölmeye geçip onu savunmak istememe.

Tam bu sırada garson yemeğimi getirmeye karar veriyor. Yemeye çalışıyorum. Gerçekten çabalıyorum ama hâlâ babasının onunla konuşma şekli beni çıldırtıyor. Babasının giderek daha da samimi-yetsiz bir tavır takınmasını dinlerken kızarmış patateslerimi yiyorum. Onun taşınma planları olduğunu duyduğumda rahatlıyorum.

Aferin sana, diye düşünüyorum.

Ülkenin öbür ucuna taşınıp oyunculuk hayalinin peşinden gidecek kadar cesur olması daha önce kimseye duymadığım kadar saygı duymamı sağlıyor. Babasının durmaksızın ona yeterince iyi olmadığını söylediğini duymaksa daha önce kimseye etmediğim kadar saygısızlık etmek istememe neden oluyor.

Babasının boğazını temizlediğini işitiyorum. “Ne demek istediğimi biliyorsun. Sesli kitaplarla kendini küçülttüğünü söylemiyorum. Demek istediğim artık oyunculuk yapmadığına göre daha iyi bir kariyer bulabilirsin. Kitap okumada fazla para yok. Ya da Broadway’de.”

O kadar çok sinirleniyorum ki Fallon’ın ne cevap verdiğini duyamıyorum. Bu adamın –zor bir işte kızını destekleyip koruması gereken bir babanın– böyle şeyler söylediğine inanamıyorum. Belki tüm bunları kalbine taş basarak yapıyor âna o kız bir sürü şey atlattı.

Sohbet bir ara duraksıyor. Babasının bardağının doldurulmasını istemesine yetecek kadar. Garsonun bana içeceğimi getirmesine, kalkıp tualete gitmeme, kendimi sakinleştirip ardından arkamdaki adamın gırtlığına yapışmadan yerime oturmama yetecek kadar bir süre.

“Bende erkeklere tövbe etme isteği uyandırırıyorsun,” diyor.

Lanet olsun, babası *bende* bile erkeklere sonsuza dek tövbe etme isteği uyandırıyor. Eğer erkekler bu adam kadar sığ ise bütün *kadınlar* sonsuza dek erkeklere tövbe etmeli.

“Bu sorun olmamalı,” diyor babası. Şimdiye kadar tek bir randevuya çıktığını biliyorum, o da iki yıl önceydi.”

Ve o anda bütün mantık pencereden uçup gidiyor.

Bugünün ne olduğuna dair hiçbir fikri yok mu? Kızının son iki yılda duygusal olarak neler yaşadığına dair en ufak bir bilgisi yok mu? İyileşmesinin bir yıl sürdüğüne eminim ve sadece gözlerine baktığım o birkaç saniyede kendine

zerre güven duymadığını anlayabildim. Ve şimdi babası kalkmış kazadan beri kimseyle çıkmadığı hakkında yorum mu yapıyor?

Ellerim titriyor. Çok sinirleniyorum. Arabasını ateşe verdiğim gecedan bile daha öfkeli olabileceğimi düşünüyorum.

“Evet baba,” diyor gergin bir sesle. “Erkeklerden eskisi gibi ilgi görmüyorum. Biliyorsun, bu olmadan önceki gibi.”

Kendimi tutmayıp bölmeden kalkıyorum. Birisi bu kızı doğru düzgün savunmadan bir saniye daha geçmesine izin verirsem bana lanet olsun.

Koltukta kayarak yanına oturuyorum.

“Üzgünüm geciktim bebeğim,” derken kolumu omzuna atıyorum.

Kolumun altında kasıldığını hissetsem de devam ediyorum. Dudaklarımı başının yanına bastırdığım anda istemeden de olsa şampuanının çiçeksi kokusunu içime çekiyorum. “Lanet L.A. trafiği,” diye mırıldanıyorum.

Babasının elini sıkmak için uzanıyorum ama adımı söylemeden önce annemi tanıdığından bir şekilde beni de anımsar mı diye düşünüyorum. Annem, babamın ölümünden birkaç yıl sonra kızlık soyadını geri aldı, bu yüzden belki de kim olduğumu anlamaz. En azından öyle olmasını umuyorum. “Adım Ben. Benton James Kessler. Kızınızın sevgilisiyim.”

İfadesinde en ufak bir hatırlama belirtisi görmüyorum. Kim olduğumu bilmiyor.

Babası elimi tutuyor, onu masanın üstünden çekip yüzünü yumruklamak istiyorum. Aslına bakılırsa Fallon yanımda bu kadar gerilmese bunu yapardım. Arkama yaslanıp onu kendime çekerek kulağına fısıldıyorum. “Bana uyum sağla.”

Sanki zihninde bir ampul yanmış gibi yüzündeki şaşkınlık neşeye dönüşüyor. Bana sevgiyle gülümseyip, “Yetiştireceğini sanmıyordum,” diyor.

Evet, demek istiyorum. Ben de burada olacağımı sanmıyordum. Ama bu buluşmada hayatını daha beter bir hâle getiremeyeceğime göre en azından biraz daha iyileştirmeyi deneyebilirim.

Duzenleme
Ny.ozlem

Fallon

Okuduğum sayfalardan yeni bir yığın oluşturun. Taslağa inanamayarak bakıyorum. Bu kadar uzun süre bana yalan söylediği için öfkeli olmam gerektiğini biliyorum ama onun kafasının içinde olmak bana karşı davranışlarını bir şekilde haklı çıkarıyor. Sırf o da değil aynı zamanda babamın böyle davranmakta haklı olduğunu gösteriyor.

Ben haklı. Şimdi durup o günü düşündüğümde tüm suçun babamda olmadığını görebiliyorum. Kariyerimle ilgili fikirlerini dile getiriyordu ki her ebeveynin bunu yapmaya hakkı vardır. Onunla aynı fikirde değildim, düşüncelerini ifade şeklini beğenmiyordum ama babam iletişim konusunda asla çok iyi değildi. Ayrıca daha masaya oturur oturmaz ona takmıştım. Ben hücum, o savunma durumundaydı ve işler o noktadan itibaren kötüye gitti.

İnsanların sevgilerini göstermesinin birden fazla yolu olduğunu hatırlamam gerek. Her ne kadar babamın ve benim bunları gösterme şekillerimiz farklı olsa da bu yine de sevgi.

Sonraki bölüme geçecekken beşinci ve altıncı bölümler arasında birkaç parça defter kâğıdı yere düşüyor. Taslak sayfalarını bırakıp mektubu alıyorum. Ben tarafından yazılmış başka bir not.

Fallon,

Taslakta bu noktadan sonra yaşanan her şeyi biliyorsun. Hepsi orada. Birlikte geçirdiğimiz her gün hatta bir-

likte geçirmediğimiz birkaç gün. Senin varlığında... öyle hissettiğim zamanlarda düşündüğüm her şey.

Az önce bitirdiğin bölümden tanıştığımız sırada iyi bir durumda olmadığımı anlamışsındır. Yangından sonraki iki yıl hayatım cehenneme döndü ve hissettiğim suçluluk duygusunu boğmak için her şeyi yaptım. Ama seninle geçirdiğim ilk gün çok uzun bir aradan sonra kendimi mutlu hissettiğim ilk gündü. Seni de mutlu ettiğimi söyleyebilirim ve bunun asla mümkün olduğunu düşünmezdim. Taşınıyor olmana rağmen eğer ikimizin de 9 Kasım'ı sabırsızlıkla beklemeye başlamamızın bir yolu varsa bunun ikimizin hayatında da büyük fark yaratabileceğini biliyordum. Bu yüzden seninle geçireceğim günlerin tadını çıkarmak için kendime izin vereceğime yemin ettim. Yangını düşünmeyecektim, sana yaptığımı düşünmeyecektim. Her yıl bir gün bu kıza âşık olan adam olmak istedim çünkü seninle ilgili her şey beni büyüledi. Senin yanında geçmişin beni yiyip bitirmesine izin verirsem bir şekilde hata yapabileceğimi biliyordum. Sana ne yaptığımı anlayacağını. Gerçekleri öğrenirsen senden aldıklarım için beni asla bağışlamayacağını biliyordum.

Koca dünyayı dolduracak kadar suçlu hissetmeme rağmen seninle geçirdiğim tek bir saniyeden dahi pişman değilim. Elbette işleri başka şekilde ele almak isterdim. Belki o gün sizin yanınıza gelip gerçeği açıklasaydım seni bir sürü kalp acısından kurtarabilirdim. Ancak bunun kaderimiz olduğunu düşünürken farklı yapmam gereken şeylerin üzerinde duramam. Biz, birbirimize çekildik. Birbirimizi mutlu ettik. Ve geçen birkaç yıl içinde ikimizin de birbirimize aynı anda delicesine âşık olduğumuz zamanlar olduğunu hiç şüphem yok. Bu herkesin başına gelmez Fallon ve eğer pişman olduğumu söylersem yalan söylemiş olurum.

En büyük korkumsa geçen yılı sana birden fazla yalan söylediğimi düşünerek geçirmiş olman ama söylemedim.

Sana söylediğim tek yalan yangından sorumlu olduğum gerçeğini saklamış olmam. Bunun ötesinde senin yanında ağzımdan çıkan her kelime mutlak gerçektir. Sana güzel olduğunu söylediğimde ciddiydim.

Bu taslaktan tek bir şeyi alacaksan bu paragraf olsun. Bu kelimeleri iyice özümse. Ruhunda iz bırakmalarını istiyorum çünkü bu kelimeler en önemlileri. Yalanlarımın birlikte geçirdiğimiz zamanlarda kazandığın güveni kaybettirmesinden korkuyorum. Çünkü senden çok büyük bir gerçeği saklamama rağmen hakkında daha dürüst olamayacağım bir şey varsa o da güzelliğin. Evet, yara izlerin var. Ancak senden önce o yara izlerini görenler seni hak etmiyor demektir. Umarım bunu hatırlar ve buna inanırsın. Vücut içinde gerçek armağanlar barındıran basit bir ambalajdır. Ve sen armağanlarla dolusun. Özveri, nezaket, şefkat. Önemli olan her şeye sahipsin.

Gençlik ve güzellik solar. Geriye insanlık kalır.

Önceki mektubumda bunu bağışlanmak için yazmadığımı söylediğimi biliyorum. Bu doğru olsa da bir mucize olması için dizlerimin üstünde dua etmiyormuş gibi davranmayacağım. Restoranda saatlerce oturup o kapıdan girmeni beklemeyecekmiş gibi yapmayacağım. Çünkü tam da orada olacağım. Ve eğer bugün gelmezsen gelecek yıl da orada olacağım. Ve sonraki yıl da. Her 9 Kasım'da seni bekleyecek, günün birinde beni yeniden sevebilmen için affetmeni umacağım. Fakat bu olmaz ve asla gelmezsen de öleceğim güne kadar sana minnettar kalacağım.

Sen tanıştığımız gün beni kurtardın, Fallon. Sadece on sekiz yaşındaydım, biliyorum ama o zamanı birlikte geçirmemiş olsaydık biliyorum ki hayatım çok farklı olurdu. Birbirimize veda ettiğimiz ilk gece doğruca eve gelip bu kitabı yazmaya başladım. Yeni hayat amacım oldu. Yeni tutkum. Üniversiteyi daha ciddiye aldım. Hayatı daha ciddiye

aldım. Senin sayende, hayatımda yarattığın etki sayesinde Kyle'la geçirdiğim son iki yıl harikaydı. Öldüğünde benimle gurur duyuyordu. Ve bu benim için tahmin edebileceğinden de önemli.

Kalbinde beni sevecek güç bulsan da bulmasan da beni kurtardığın için sana teşekkür etmem gerek. İçinde beni bağışlayabilecek bir parçan varsa nerede olacağımı biliyorsun. Bu gece, gelecek yıl ve sonsuza dek her yıl.

Seçim senin. Bu taslağı okumaya devam edebilirsin ve umarım bu kafanda her şeye son vermene yardımcı olur. Ya da şimdi okumayı bırakıp beni bağışlamaya gelebilirsin.

Ben

Son 9 Kasım

Yalanlar yazılı olsaydı onları silerdim
Ama onlar söylenir, içe kazınır
Gerçekle iyileşerek kefaretimi haykırıyorum
Teninde tövbe etmeme izin ver.

– BENTON JAMES KESSLER

Ben

Dün gece kapısına bıraktığım taslakta 83.456 kelime vardı. Notu bulmadan önce okuyacağı ilk beş bölümdeyse kabaca 23.000 kelime var. 23.000 kelimeyi üç saatte rahatça okuyabilirdi. Taslağı okumaya ben bıraktıktan hemen sonra başladıysa ilk kısmı sabaha karşı üç gibi bitirmiş olmalı.

Ama neredeyse gece yarısı oldu. Onun taslağı alıp kapıyı kapadığını görmemin üstünden neredeyse yirmi dört saat geçti. Bu da demek oluyor ki geriye yirmi bir saati kaldı ama hâlâ burada değil.

Yani belli ki gelmeyecek.

Büyük bir yanımda bugün geleceğine inanmıyordu ama umudu kesmeyen küçük bir yanımda vardı. Seçimi kalbimi kırdı diyemem çünkü bu hâlâ kırılacak kadar sağlam bir kalbim olduğu anlamına gelir.

Bir yıldır kalbim kırık, bu yüzden gelmemesi son 365 günde hissettiklerim kadar yaralayıcı.

Restoranın bu bölmede bu kadar uzun süre beklememe izin vermesine şaşırdım. Dün gece uyumayıp taslağı okur umuduyla sabah şafak sökerken buraya geldim. Şimdiyse gece yarısı olmak üzere yani on sekiz saattir bu bölmeyi işgal ediyorum. Yüklü bir bahşış bırakmam gerekecek.

Saat 23:55'te bahşışı bırakıyorum. Saat 10 Kasım'ı vurduğunda burada olmak istemiyorum. Son beş dakikayı arabamda geçirmeyi yeğlerim.

Restoranın kapısını açarken garson bana acıklı bir bakış atıyor. Ekildikten sonra bu kadar uzun süre bekleyen

birini görmediğine eminim ama en azından bu olay ona anlatacak güzel bir hikâye verdi.

23:56'da otoparka varıyorum.

23:56'da arabasının kapısını açıp dışarı çıktığını görüyorum.

Ellerimi başımın arkasına koyup ciğerlerimin hâlâ çalıştığından emin olmak için soğuk kasım havasını içime çekerken saat hâlâ 23:56.

Arabasının yanında duruyor, bana bakarken rüzgâr saçlarını yüzünü savuruyor. Ona doğru bir adım atarsam yer kalbimin ağırlığıyla paramparça olacakmış gibi hissediyorum. Birkaç uzun saniye boyunca birbirimize bakıyoruz.

Gözlerini elindeki telefona çeviriyor, ardından bana bakıyor. "23:57 oldu Ben. Bunu yapmak için sadece üç dakikamız var."

Bununla ne demek istediğini anlamaya çalışarak ona bakıyorum. Üç dakika sonra gidecek mi? bana kendimi savunmam için üç dakika mı veriyor? Sorular aklımdan hızla geçerken ağzının kenarının bir gülümsemeyle kıvrıldığını görüyorum.

Gülümsüyor.

Gülümsediğini fark ettiğim an koşmaya başlıyorum. Saniyeler içinde yanına varıyorum. Kollarımı ona dolayıp onu kendime çekiyorum ve onun da bana sarıldığını hissettiğim anda yapılabilecek an alfa olmayan şeyi yapıyorum.

Bir bebek gibi ağlıyorum.

Kollarım onu sıkıca sarıyor, ellerimi başının arkasına koyup yüzümü saçlarının arasına gömüyorum. Onu o kadar uzun süre tutuyorum ki hâlâ 9 Kasım'da mıyız yoksa artık ayın 10'u mu oldu hiçbir fikrim yok. Ama tarihin önemi kalmadı çünkü onu takvimin her gününde seveceğim.

Kolları gevşiyor, başını omzumdan kaldırıp bana bakıyor. Şimdi ikimiz de gülümsüyoruz. Bu kızın kalbinde

beni affedecek güç bulduğuna inanamıyorum. Ama yaptı, bunu yüzünün her yerinden okuyabiliyorum. Gözlerinde, gülümsemesinde, duruşunda görebiliyorum. Başparmağını yanağıma sürüp gözyaşlarımı kurulama şeklinden hissedebiliyorum.

“Kurgu sevgililer benim kadar ağlar mı?” diye soruyorum. Gülüyor. “Sadece gerçekten harika olanlar.”

Alnımı onunkine yaslayıp gözlerimi sımsıkı kapatıyorum. Bu ânın tadını mümkün olduğunca uzun süre çıkarmak istiyorum. Burada olması, beni affetmiş olması beni sonsuza dek sevmek için geldiği anlamını taşıyor. Ve bunu kabullenmeye hazır olmalıyım.

“Ben, söylemek istediğim bir şey var.”

Geri çekilip ona bakıyorum. *Onun* gözlerinde de yaşlar olduğunu görünce kendimi o kadar zavallı hissetmiyorum. Uzanıp yüzüme koyduğu elleriyle yanaklarımı nazikçe okşuyor. “Buraya seni affetmeye gelmedim.”

Çenemin kasıldığını hissetsem de sakın kalmaya çalışıyorum. Böyle bir olasılık olduğunu biliyordum. Benim için ne kadar zor olsa da kararına saygı duymalıyım.

“On altı yaşındaydın,” diyor. “Bir çocuğun tecrübe edebileceği en kötü şeylerden birini yaşadın. O geceki davranışların kötü bir insan olduğundan değildi Ben. Sen sadece korkmuş bir çocuktun ve insanlar bazen hata yapar. Yaptığın şey için çok uzun süre çok fazla suçluluk duydun. Benden bağışlamamı isteyemezsin, Ben çünkü bağışlanacak bir şey yok. Ben buraya *senden* af dilemeye geldim. Çünkü senin kalbini biliyorum Ben ve senin kalbin sadece sevgi taşıyabilir. Geçen yıl senden şüphe ettiğimde bunu anlamalıydım. O zaman sana açıklaman için fırsat vermeliydim. Eğer seni dinleseydim o zaman ikimiz de koca bir yılı kalp acısıyla geçirmezdik. İşte bu yüzden... üzgünüm. Çok üzgünüm. Ve umarım beni affedebilirsin.”

Yaşadığımız şeylerde sanki kısmen kendi hatalıymış gibi gerçekten de onu affetmemi umarak bana bakıyor.

“Benden özür dileme müsaade etmem Fallon.”

Nefesini bırakıp başını sallıyor. “O hâlde ben de senin özür dilemene müsaade etmiyorum.”

“Tamam,” diyorum. “Kendimi affediyorum.”

Gülüyor. “Ben de *kendimi* affediyorum.”

Ellerini saçlarıma götürüp parmaklarını aralarında gezdirirken bana gülümsüyor. Gözlerimin sol bileğinde sarılı bandaja kaydığını fark ediyor. “Ah. Az kalsın en önemli kısmı unutuyordum. Bu yüzden bu kadar geciktim.” Bileğindeki bandajı açmaya başlıyor. “Dövme yaptırdım.” Bileğini kaldırıyor, açık bir kitap şeklinde küçük dövmeği görüyorum. Açık defterin sayfalarında bir komedi ve bir trajedi maskesi var. “Kitaplar ve tiyatro,” diyerek açıklıyor dövmesini. “En sevdiğim iki şey. Bunu iki saat kadar önce sana özverili bir aşk hissettiğimi anladığımda yaptırdım.” Bana bakarken gözleri parlıyor.

Hızlıca nefes verip bileğini avcuma alıyorum. Dövmeşinden öpüyorum. “Fallon,” diyorum. “Benimle eve gel. Seninle sevişip seninle uykuya dalmak istiyorum. Ve sonra sabah sana geçen yıl söz verdiğim kahvaltıyı hazırlamak istiyorum. İyi pişmiş pastırma ve az pişmiş yumurta.”

Gülümsüyor ama kahvaltıyı kabul etmiyor. “Aslında yarın babamla kahvaltı edeceğim.”

Babasıyla kahvaltı edeceğini duymak benimle kahvaltı etmeyi kabul etmesinden daha çok sevinmeme neden oluyor. Babasının ideal bir ebeveyn olmadığını biliyorum ama yine de onun babası. Ve ilişkilerindeki gerilimden sorumlu olduğum gerçeği çok fazla suçluluk duymama sebep oluyor.

“Yine de seninle eve geleceğim,” diyor.

“Güzel,” diyorum. “Bu gece benimsin. Sadece kahvaltı hazırlamak için bir sonraki sabahı beklemem gerekecek.

Gelecek 9 Kasım'da dizlerimin üstüne çöküp sana tarihteki en kitaplara layık evlenme teklifini yapana kadar her sabah kahvaltı hazırlayacağım.”

Göğsüme vuruyor. “Bu çok büyük bir *spoiler* Ben! Okumalarını yaparken *spoiler* uyarıları hakkında bir şey öğrenmedin mi?”

Dudaklarımı onunkilere yaklaştırırken sırtıtıyorum. “*Spoiler* uyarısı. Sonsuza dek mutlu yaşadılar.”

Ve sonra onu öpüyorum.

Ve bu bir on iki.

En üst seviye değil.

Alakası bile yok.

TEŞEKKÜRLER

Öncelikle bu kitapta emeği geçen herkese teşekkür etmek istiyorum. Ön okurlarım ve en iyi arkadaşlarım. Belirli bir sıra olmaksızın: Tarryn Fisher, Mollie Kay Harper (eski sevişme sahneleri gurum), Key Miles, Vannoy Fite, Misha Robinson, Marion Archer, Kathryn Perez, Karen Lawson, Vilma Gonzalez, Kaci Blue-Buckley, Stephanie Cohen, Chelle Lagoski Northcutt, Jennifer Stiltner, Natasha Tomic, Aestas ve Kristin Delcambre.

Faturalarımın ödendiğinden başlayıp çevrimiçi okuyucu gruplarıma kadar kaotik hayatımı sürdürmeme yardımcı olan kadınlara: Stephanie Cohen, Brenda Perez, Murphy Hopkins, Chelle Lagoski Northcutt, Pamela Carrion ve Kristin Delcambre.

The Bookworm Box'ın her ne kadar bu kitapla hiçbir ilgisi olmasa da gönüllüler kitabın bitmesine gerçekten yardımcı oldu. Bu yüzden kutuları paketlemeye, etiket basmaya yardımcı olan ve kitap bağışlayan herkese teşekkür ederim! En çok da bir sürü engele rağmen bu hayır kurumunu neredeyse tek başına ayakta tutmaya çalışan Lin Reynolds'a teşekkür ederim.

Ebeveynlerime, kız kardeşlerime, Heath'e ve oğlanlara. Hepinize teşekkür ederim. Hayatımızın son birkaç yılda büyük ölçüde değiştiğinin farkındayım. Her birinizin bu değişikliklere açık olmanız ve bunları kabullenmeniz benim için çok değerli. Sizi aramayı unuttuğumda benimle tartışmadınız, çok fazla seyahat ettiğimde kızmadınız ve

bavullarımı haftalarca açmamama rağmen giysilerimi yakmadınız. Sabrınız ve anlayışınız için minnettarım. Sizler benim temelim, omurgam, kalbimsiniz. Hepiniz.

Harika bacaklara sahip güzeller güzeli muhteşem editörüm Johanna Castillo'ya teşekkür ederim. Benim mutluluğum senin için her şeyden önce geliyor ve isteyebileceğim tek şey bu.

BASIN DANIŞMANIM ARIELE STEWART FREDMAN! BUNU ÖZELLİKLE BÜYÜK HARFLERLE YAZIYORUM ÇÜNKÜ NİHAYET SENİ BULDUĞUM İÇİN ÇOK HEYECANLIYIM! SADECE DANIŞMANIM DEĞİL AYNI ZAMANDA HARİKA BİR ARKADAŞSIN!

Yayıncım Judith Curr'a ve Atria Books'taki ekibin kalanına; bana verdiğiniz destekler için ne kadar teşekkür etsem az. İlk denemenizde kitap kapağını bulmanızdan bu çılgın uygulama fikrinin bir parçası olmam için beni davet etmenize kadar her şey için teşekkürler. Geleceğin sizinle birlikte neler getireceğini görmek için sabırsızlanıyorum.

Temsilcim Jane Dystel ve tüm Dystel&Goderich Literary Ekibi kariyerimin, hayallerimin, hayat amacımın bu denli büyük bir parçası olduğunuz için ne kadar teşekkür etsem azdır. Sizlerin yardımı olmadan başaramazdım.

Zamanımızın en büyük gruplarından biri olan X Ambassadors'a. Bu kitaba bu kadar çok ilham verdiğiniz için teşekkürler. Müzik üretilip ruhlarımızı beslediğiniz için teşekkür ederim.

Ve son olarak ruh eşimi doğurduğu için Cynthia Caps-haw'a teşekkür ederim.

Eğer birilerini unuttuysam hepsi Murphy'nin suçu. Her ne kadar artık kendi editörlük kariyerine devam ediyor ve asistanlığımı yapmıyor olsa da ters giden her şey için onu suçlamaya devam edeceğim. Çünkü o her daim benim kız kardeşim kalacak.

Bu romana özel yapılmış müziği dinlemek için aşağıdaki
linki ziyaret edebilirsiniz:

<https://www.colleenhoover.com/portfolio/november-9/>.

